S|U|S|P|A|N|S

roman polițist

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreținuți de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în același loc unde învățaseră P.G. Wodehouse și C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-și petreacă timpul între Paris și München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei și a susținut cu succes examenul de intrare în Serviciul Maiestății Sale. După un an în slujba aparatului birocratic al Coroanei, demisionează spre consternarea familiei sale. Se angajează ca reporter pentru *Daily Express* și *Bristol Western Gazette,* însă nu reușește să-și construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american publică douăzeci și șapte de poeme și prima sa povestire.

În 1912 revine în Statele Unite și se stabilește la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore și lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondență, grație căruia își găsește și un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forțele canadiene pentru continentul european. Ajunge în tranșeele din Franța alături de trupele britanice, iar sfârșitul războiului îl găsește în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force. După armistițiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relație cu Cissy Pascal, femeie măritată și cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy divorțează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relația fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreședinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul și absenteismul duc la concedierea lui.

La vârsta de patruzeci și cinci de ani și la îndemnul soției sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Blackmailers Don't Shoot", va fi publicată în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat și Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep (Somnul de veci),* va apărea în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) și la *Strangers on a Train* (1951) regizat de Alfred Hitchcock. Deși nu era un autor prolific (între 1933 și 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler a încercat în permanență să depășească limitele genului pulp. Eforturile sale au fost recunoscute: în 1946 a primit Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954 același premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman.

În 1954, a murit soția sa, după o lungă suferință, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye (Nu-i ușor să spui adio).* Singurătatea care a urmat i-a accentuat propensiunea spre depresie și alcool, afectând calitatea și cantitatea scrierilor sale. În 1955 a încercat să se sinucidă, anunțând în prealabil poliția în legătură cu planurile sale. Viața sa profesională și personală a fost în aceeași măsură ajutată și îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell). După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viață la 26 martie 1959. Este considerat întemeietorul romanului polițist modern american, protagonistul său Philip Marlowe (alături de Sam Spade, protagonistul lui Dashiell Hammett) fiind astăzi sinonim cu termenul „detectiv particular".

# RAYMOND CHANDLER

## SORA CEA MICĂ

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

Cuvânt înainte
VAL McDERMID

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

**Raymond Chandler™**
**Copyright © Raymond Chandler Limited.**
**All rights reserved.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHANDLER, RAYMOND
Sora cea mică / Raymond Chandler ; cuv. înainte: Val McDermid ; trad.: Adriana Bădescu. - București : Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-136-7

I. McDermid, Val (cuv. înainte)
II. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111-31=135.1

Raymond Chandler
THE LITTLE SISTER
© 1949 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

SORA CEA MICĂ
© 2011 Raymond Chandler Limited. All rights reserved.

© Nemira, 2011 pentru prezenta ediție

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-136-7

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

## VAL McDERMID, DESPRE *SORA CEA MICĂ*

Undeva pe la începutul romanului, Philip Marlowe, naratorul, spune: „Am închis. Era un pas în direcția cea bună, dar nu m-a dus prea departe. Ar fi trebuit să încui ușa și să mă ascund sub birou.“ Privind retrospectiv, este o idee potrivită pentru un caz în care tot ce poate decurge prost chiar decurge prost și orice drum ales de detectivul nostru se dovedește a fi unul dezastruos.

Nicăieri nu este Marlowe mai supus greșelii decât în acest al cincilea roman al lui Raymond Chandler. Iar modul în care își gestionează tendința spre eroare este cel care îl transformă într-un erou. Chandler însuși mărturisea într-o scrisoare: „Detectivul particular din romane este o creație fictivă, care vorbește și acționează la fel ca un om real. El este pe deplin realist din toate punctele de vedere, cu o singură excepție – aceea că în viața adevărată, așa cum o cunoaștem noi, un astfel de om nu ar fi detectiv particular.“ Dar Chandler izbutește să ne convingă nu numai că respectivul este detectiv particular, ci și că poate deveni chiar un arhetip al profesiei. Acest cavaler în armură șifonată, peticită și ușor ruginită, cu platoșa sa de cinism care ascunde dorința de a lupta pentru cei slabi, a constituit un etalon irezistibil pentru sute de romane, filme și seriale TV.

În *Sora cea mică*, firea lui idealistă este vizibilă încă de la început. Spre amarul lui regret ulterior, Marlowe acceptă solicitarea clientei sale, angajându-se să-i găsească fratele mai mare în schimbul unei sume ridicole

de douăzeci de dolari. Nu poate rezista în fața unui strigăt de ajutor, mai ales când acesta e însoțit de o gleznă fină. E o decizie care avea să-l ducă în lumea subterană de la Hollywood, dezvăluind sumbra venalitate a capitalei filmului american. În ciuda propriei sale convingeri, se lasă prins în mașinațiunile întrețesute de o vedetă de film în ascensiune, de fratele ei șantajist, de agenți dubli, de prostituate dubioase și de directori de studio corupți. Modul sardonic în care Marlowe abordează societatea incestuoasă de la Hollywood contrastează flagrant cu imaginea strălucitoare prezentată de revistele de profil, care constituie de altfel unica perspectivă pe care o au majoritatea oamenilor asupra lumii filmului.

E un contrast tipic pentru dualitatea inconfortabilă care marchează romanele lui Chandler. Există deopotrivă un echilibru și o tensiune între duritate și sentimentalism, între modernism și romantism, bogăție și sărăcie, realitate și fantezie, speranță și disperare, iluzie și deziluzie. Și toate acestea își au originea în acel Los Angeles pe care Chandler l-a imortalizat așa cum n-a mai reușit s-o facă niciun alt autor de ficțiune polițistă înaintea lui și foarte puțini au izbutit după el.

Colegul său de breaslă Ross Macdonald, de asemenea din California, spunea: „Chandler scria ca un înger de mahala și conferea o aură de romantism străzilor scăldate în soare din Los Angeles." Cei șaizeci de ani care au trecut nu au diluat câtuși de puțin prospețimea și entuziasmul modului în care Chandler prezintă acele străzi. El a scrutat sălbăticia de neoane a Los Angelesului și a adus-o în prim-plan atât pentru cei care cunoșteau orașul, cât și pentru ceilalți. A observat haosul, viteza, luminile scânteietoare și riscul, oprind ceasul pentru a le putea privi și noi.

Regizorul Billy Wilder exclama: „Pe Dumnezeul meu, un fel de trăsnet cădea pe fiecare pagină!" Și avea dreptate.

# 1

Pe ușa din sticlă mată scrie cu litere aproape șterse: *Philip Marlowe... Investigații*. E o ușă destul de dărăpănată, la capătul unui coridor destul de dărăpănat, în genul de clădire care fusese nouă pe vremea în care băile îmbrăcate în faianță deveniseră un semn marcant al civilizației. Ușa este încuiată, dar lângă ea se află alta, pe care scrie același lucru, însă e descuiată. Intrați, deci – nu-i nimeni înăuntru, decât eu și o muscă mare, albăstruie. Stați însă afară dacă sunteți din Manhattan, Kansas.

Era una dintre acele dimineți senine și luminoase de vară pe care le avem la începutul primăverii în California, înainte să vină cețurile. Ploile încetaseră. Dealurile erau încă verzi, iar în valea de dincolo de colinele Hollywoodului se mai vedea zăpadă pe vârfurile înalte ale munților. Magazinele de blănuri își promovau reducerile anuale de prețuri. Bordelurile specializate în virgine de șaisprezece ani făceau afaceri pe bandă rulantă, iar în Beverly Hills, palisandrii erau în floare.

Pândeam musca albăstruie de vreo cinci minute, așteptând-o să se așeze. Dar ea nu voia să stea. Voia doar să facă voleuri în aer și să cânte prologul la *Paiațe*. Țineam pliciul ridicat și îmi încordasem toate simțurile. Pe colțul biroului era o pată de lumină și

știam că, mai devreme sau mai târziu, acolo avea să aterizeze. Dar când a făcut-o, nici măcar n-am văzut-o, la început. Bâzâitul s-a oprit, musca s-a așezat. Și apoi a sunat telefonul.

M-am întins după receptor încet, centimetru cu centimetru. L-am ridicat cu o mișcare ușoară și am vorbit abia auzit:

– Așteptați o clipă, vă rog.

Am așezat receptorul, fără zgomot, pe blocul de sugativă maro. Musca era tot acolo, lucioasă, verde-albăstruie și plină de păcate. Am tras adânc aer în piept și am lovit. Ce a mai rămas din ea a zburat de-a latul camerei și a aterizat pe covor. M-am dus, am ridicat-o de aripa rămasă întreagă și am aruncat-o în coșul de gunoi.

– Vă mulțumesc că ați așteptat, am spus pe urmă în receptor.

– Sunteți domnul Marlowe, detectivul?

Era o voce subțirică, grăbită, ca de fetiță. I-am spus că sunt domnul Marlowe, detectivul.

– Cât cereți pentru serviciile dumneavoastră, domnule Marlowe?

– Ce anume doriți să fac?

Vocea deveni o idee mai ascuțită.

– Nu prea pot să vă spun la telefon. Este... este foarte confidențial. Dar înainte să pierd timpul venind la biroul dumneavoastră, aș fi vrut să știu măcar aproximativ...

– Patruzeci de dolari pe zi, plus cheltuielile.

– E mult prea mult, replică vocea mititică. Ar putea costa sute de dolari, iar eu am un salariu mic și...

– Unde sunteți acum?

– Păi, într-o farmacie. Chiar alături de clădirea în care e biroul dumneavoastră.

– Ați fi putut economisi un bănuț. Liftul e gratis.

– Po... Poftim?

Am repetat.

– Veniți sus să vorbim, am adăugat apoi. Dacă aveți genul de necaz la care mă pricep eu, pot să vă dau o sugestie...

– Trebuie să știu ceva despre dumneavoastră, mă întrerupse vocea cu fermitate. Este o problemă foarte delicată, foarte personală. Nu pot să vorbesc cu oricine.

– Dacă e atât de delicată, atunci poate că ar trebui să discutați cu o femeie detectiv.

– Doamne, nici nu știam că există așa ceva! se auzi în receptor. Apoi, după o pauză: Dar nu cred că o femeie detectiv ar fi de preferat. Vedeți dumneavoastră, Orrin locuia într-o zonă foarte periculoasă. Sau așa credeam eu. Administratorul blocului cu camere de închiriat e o persoană cât se poate de neplăcută. Mirosea a băutură. Dumneavoastră beți, domnule Marlowe?

– Păi, dacă tot ați adus vorba...

– Nu cred că aș vrea să angajez un detectiv care face uz de alcool, indiferent de formă. Nu sunt de acord nici măcar cu tutunul.

– Dar ar fi în regulă dacă aș descoji o portocală?

Am sesizat ușorul sughiț de surprindere de la celălalt capăt al firului.

– Ați putea totuși să vorbiți ca un domn.

– Pentru asta, mai bine încercați la Clubul Universității. Am auzit că au mai rămas vreo doi domni pe acolo, dar nu-s sigur că v-ar lăsa să-i folosiți pe ei.

Și am închis. Era un pas în direcția cea bună, dar nu m-a dus prea departe. Ar fi trebuit să încui ușa și să mă ascund sub birou.

## 2

Cinci minute mai târziu, am auzit soneria la ușa exterioară a jumătății de birou pe care o folosesc drept recepție. Am auzit ușa închizându-se din nou. Pe urmă n-am mai auzit nimic. Ușa dintre mine și cămăruța aceea era întredeschisă. Am ascultat și mi-am zis că cineva nimerise greșit și plecase fără a mai intra. Dar apoi s-a auzit un mic ciocănit în lemn. Urmat de tusea aceea pe care o folosești în scop similar. Mi-am coborât picioarele de pe birou, m-am ridicat și m-am uitat afară. Da, acolo era. Nici n-a trebuit să deschidă gura ca să-mi dau seama cine era. Și cred că nimeni n-a semănat vreodată cu Lady Macbeth mai puțin decât ea. Era o fată curățică, micuță, cu o înfățișare mai degrabă rezervată, cu păr castaniu cuminte pieptănat și ochelari fără rame. Purta un taior maro și de umăr îi atârna un gentoi din acela pătrățos și greoi, care te duce cu gândul la Surorile Carității alinând durerile vreunui rănit. Părul drept îi era acoperit cu o pălărie ce părea a fi fost luată de la mama ei mult prea devreme. Nu purta bijuterii, nu era fardată sau rujată, iar ochelarii fără ramă îi dădeau un aer de bibliotecară.

– Nu așa se vorbește cu oamenii la telefon, îmi spuse ea ferm. Ar trebui să-ți fie rușine de tine.

– Sunt prea mândru ca s-o arăt, am replicat. Intră.

I-am ținut ușa, după care i-am oferit scaunul.

S-a așezat cam pe doi centimetri de margine.

– Dacă eu i-aș vorbi așa unuia dintre pacienții doctorului Zugsmith, mă înștiință ea, mi-aș pierde postul. Este foarte pretențios în privința modului de adresare – chiar și față de cei dificili.

– Ce mai face bătrânul amic? Nu l-am mai văzut de când am căzut de pe acoperișul garajului.

Mă privi surprinsă, cu seriozitate.

– Doar nu-l cunoașteți pe doctorul Zugsmith!

Vârful unei limbi cam anemice i se strecură printre buze, căutând zadarnic în gol.

– Cunosc un George Zugsmith, am răspuns, în Santa Rosa.

– Oh, nu! Eu vorbesc despre doctorul Alfred Zugsmith din Manhattan. Manhattan din Kansas, să știți, nu din New York.

– Trebuie să fie un alt doctor Zugsmith. Iar numele dumneavoastră e?

– Nu sunt sigură că vreau să vi-l spun.

– A, erați doar în trecere, deci.

– Cred că s-ar putea zice și așa. Dacă tot trebuie să-i vorbesc unui necunoscut despre problemele mele de familie, am măcar dreptul de a mă asigura că e genul de persoană în care mă pot încrede.

– Ți-a spus cineva vreodată că ești o puștoaică simpatică?

Ochii din spatele lentilelor fără rame scânteiară.

– Sper că nu!

M-am întins după pipă și am început s-o umplu.

– „Sper“ nu e tocmai cuvântul potrivit, am replicat. Scapă de pălăria aia și ia-ți niște ochelari din ăia înguști, cu rame colorate. Știi, genul alungit, cu aer oriental...

– Dr. Zugsmith n-ar permite așa ceva, răspunse ea repede. Dar, chiar credeți? mă întrebă apoi, roșind ușor.

Am aprins pipa și am suflat un val de fum peste birou. Ea se trase înapoi.

– Dacă mă angajezi, mă angajezi pe mine. Exact așa cum sunt. Dacă-ți închipui că o să dai peste inși bisericoși în afacerea asta, ești de-a dreptul țicnită. Eu ți-am închis telefonul, dar tu tot ai venit până aici. Înseamnă că ai nevoie de ajutor. Cum te cheamă și care-i necazul?

Ea se mărgini să mă privească fix.

– Uite ce-i, am reluat. Vii din Manhattan, Kansas. Ultima dată când am învățat eu pe de rost Atlasul lumii, ăsta era un târgușor nu departe de Topeka și avea vreo douăsprezece mii de locuitori. Lucrezi pentru dr. Alfred Zugsmith și cauți pe cineva numit Orrin. Manhattanul e un oraș mic. Nu poate fi altfel. Doar vreo cinci localități din Kansas sunt altfel. Am deci destule informații despre tine pentru a-ți afla întreaga poveste a familiei.

– Dar de ce ați vrea s-o aflați? mă întrebă ea, zăpăcită.

– Eu? Nu vreau deloc. Sunt sătul de cei care-mi spun tot felul de povești. Stau aici și te ascult fiindcă n-am unde să mă duc altundeva. Nu vreau să muncesc. Nu vreau nimic.

– Vorbești prea mult.

– Da, am răspuns. Vorbesc prea mult. Bărbații singuri vorbesc întotdeauna prea mult. Ori așa, ori nu vorbesc deloc. Ne întoarcem la treburile noastre? Nu pari genul care să apeleze la detectivi particulari, mai ales la unii pe care nu-i cunoaște.

– Știu asta, răspunse ea încet. Iar Orrin ar fi siderat dacă ar afla. Și mama s-ar înfuria. Ți-am ales numele din cartea de telefon și...

– Pe ce principiu? Cu ochii închiși sau deschiși?

Ea se holbă la mine o clipă, ca și cum aș fi fost o ciudățenie.

– Șapte și treisprezece, spuse apoi, încet.

– Cum?

– În Marlowe sunt șapte litere, iar în Philip Marlowe, treisprezece. Iar șapte plus treisprezece...

– Care-i numele *tău*? aproape că am lătrat.

– Orfamay Quest.

Strânse din ochi, temându-se parcă să nu izbucnească în plâns, după care își rosti prenumele pe litere.

– Locuiesc cu mama, continuă apoi repede, ca și când și-ar fi zis că timpul meu o costă. Tata a murit acum patru ani. Era medic.

Și fratele meu, Orrin, trebuia să devină doctor, dar a trecut la inginerie după doi ani de medicină. Cu un an în urmă, s-a dus și s-a angajat la Cal-Western Aircraft Company, în Bay City. Deși nu trebuia. Avea un post bun în Wichita. Cred însă că a vrut să vină aici, în California. Cam toți vrea asta.

– Cam toți *vor* asta. Dacă tot porți ochelarii ăștia fără rame, încearcă cel puțin să fii la înălțimea lor.

Fata chicoti și trase o linie pe birou cu vârful degetului, plecându-și ochii.

– Te-ai referit la ochelarii aceia oblici, care te fac să pari oriental?

– Îhî. Dar să revenim la Orrin acum. L-am lăsat în California, mai precis în Bay City. Ce facem cu el mai departe?

Ea se gândi o clipă și se încruntă, după care îmi studie fața, ca și cum ar fi vrut să ia o hotărâre. În cele din urmă, răbufni:

– Nu e-n firea lui Orrin să nu ne scrie cu regularitate. Și în ultimele șase luni i-a scris doar de două ori mamei și de trei ori mie, iar ultima scrisoare am primit-o acum câteva luni. Și eu, și mama ne-am îngrijorat. Așa că în vacanță am plecat la el. Orrin nu mai ieșise niciodată din Kansas înainte. Se opri o clipă, după care reluă: N-ai de gând să notezi nimic?

Mi-am dres glasul.

– Credeam că detectivii scriu tot timpul în câte un carnețel.

– Eu fac poantele aici. Tu spune povestea. A venit vacanța și ai plecat. Mai departe?

– I-am scris lui Orrin că vin, dar n-am primit niciun răspuns. Pe urmă i-am trimis o telegramă din Salt Lake City, însă nu mi-a răspuns nici la ea. Așa că nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă duc la adresa la care locuia el. Și e foarte departe. M-am dus cu autobuzul. E în Bay City. Pe strada Idaho, la numărul 449.

S-a întrerupt încă o dată, a repetat adresa, iar eu tot n-am notat nimic. Ședeam doar acolo, uitându-mă la ochelarii ei, la părul castaniu și la pălărioara aia caraghioasă, la unghiile ei lipsite de culoare, la gura nerujată și la vârful mic al limbii care se tot ițea dintre buzele palide.

– Poate că nu cunoști Bay City, domnule Marlowe.

– Ha! am replicat. Tot ce știu despre Bay City este că de câte ori mă duc acolo trebuie să-mi cumpăr o căpățână nouă. Să continui eu povestea în locul tău?

– Cee?

Făcu ochii atât de mari, încât în spatele ochelarilor păreau ai unei creaturi pe care o vezi în acvariile cu pești de mare adâncime.

– S-a mutat, am răspuns. Și nu știi unde s-a mutat. Și ți-e teamă că duce o viață păcătoasă, într-un apartament din Regency Towers, alături de cineva cu o haină de nurcă și un parfum interesant.

– Ei, asta-i bună!

– Sunt cumva prea direct?

– Te rog, domnule Marlowe, spuse ea în cele din urmă. Nu cred nimic de genul ăsta despre Orrin. Iar dacă el ar auzi ce ai zis, te-ar face să regreți. Fiindcă poate fi rău de tot. Dar eu știu că s-a întâmplat ceva. Stătea într-un bloc cu apartamente ieftine de închiriat, iar administratorul nu mi-a plăcut deloc. Un tip oribil. A zis că Orrin s-a mutat de vreo două săptămâni, că el nu știe unde, și nici nu-i pasă, și că tot ce vrea e o dușcă zdravănă de gin. Nu înțeleg de ce a stat Orrin într-un asemenea loc.

– Chiar ai spus „o dușcă de gin“?

Ea roși.

– Așa a zis administratorul. Eu doar îți repet dumitale.

– Bine. Mai departe.

– Păi, am sunat acolo unde lucra el. Compania Cal-Western, știi dumneata. Iar ei mi-au spus că a fost concediat, la fel ca mulți alții, și că altceva nu mai știu despre el. Așa că m-am dus la poștă și am întrebat dacă Orrin a lăsat cumva o altă adresă de corespondență. Iar ei au zis că nu-mi pot da nicio informație. Că nu permite regulamentul. Pe urmă le-am povestit totul și omul a zis că, dacă sunt sora lui, o să caute. S-a dus să se uite, s-a întors și mi-a spus că nu. Așa că am început să mă sperii. Poate că a avut un accident sau ceva.

– Ți-a trecut prin minte să întrebi și la poliție?

– N-aș îndrăzni. Orrin nu mi-ar ierta-o niciodată. Și așa e dificil cam tot timpul. Familia noastră... Ezită și în ochi îi apăru ceva ce ea și-ar fi dorit să nu fie acolo, așa că reluă în grabă: Familia noastră nu e genul care...

– Uite ce e, am spus obosit. N-am vrut să zic că ar fi șutit vreun portmoneu, ci că poate a fost lovit de o mașină și și-a pierdut memoria sau e prea grav rănit pentru a vorbi.

Ea îmi aruncă o privire deloc admirativă.

– Dacă s-ar fi întâmplat ceva de genul ăsta, am fi aflat. Oricine are prin buzunare lucruri din care să se poată afla cine e.

– Uneori se-ntâmplă să rămâi cu buzunarele goale.

– Încerci cumva să mă sperii, domnule Marlowe?

– Dacă asta încerc, se pare că n-ajung nicăieri. Dumneata ce crezi că s-a întâmplat?

Ea își duse arătătorul subțire la buze și-l atinse ușor cu vârful limbii.

– Bănuiesc că, dacă aș fi știut, n-aș fi venit aici. Cât m-ar costa ca să-l găsești?

Multă vreme am rămas tăcut, după care am întrebat:

– Singur, fără a vorbi cu nimeni?

– Da, singur, fără a vorbi cu nimeni.

– Aha. Păi, depinde. Ți-am spus care e tariful meu.

Își împreună mâinile pe marginea biroului și le strânse tare una în cealaltă. Avea cea mai bizară gestică pe care o văzusem vreodată.

– Am crezut că ești detectiv și că-l poți găsi imediat. În niciun caz nu-mi pot permite să plătesc mai mult de douăzeci de dolari. Trebuie să mănânc și eu aici și să-mi plătesc hotelul și biletul de tren înapoi acasă, și știi cât de scumpe sunt camera de hotel și mâncarea pe tren...

– La care stai?

– Păi... aș prefera să nu-ți spun, dacă nu te superi.

– De ce?

– Așa aș prefera. Mi-e foarte frică de furiile lui Orrin. Și pe urmă, pot să te sun eu oricând, nu?

– Îhî. Și de ce altceva îți mai e frică în afară de furiile lui Orrin, domnișoară Quest?

Îmi lăsasem pipa să se stingă, așa că am scăpărat un chibrit și am aprins-o, privind-o pe deasupra ei.

– Nu-i așa că fumatul pipei e un obicei foarte murdar? mă întrebă ea.

– Probabil. Dar ar fi nevoie de mai mult de douăzeci de dolari pentru a mă convinge să renunț la el. Și nu încerca să-mi ocolești întrebările.

– Nu poți să-mi vorbești așa! se oțărî ea. Fumatul pipei este un obicei murdar. Mama nu-l lăsa niciodată pe tata să fumeze în casă, nici în ultimii doi ani, după infarct. Uneori stătea așa, cu pipa goală în gură. Dar ei nu-i plăcea nici asta. Datoram o mulțime de bani, iar ea spunea că nu-și poate permite să-i dea pe lucruri inutile precum tutunul. Biserica avea nevoie de bani mai mult decât el.

– Încep să pricep, am răspuns cu o voce tărăgănată. Într-o familie ca a ta, cineva trebuie să fie calul de bătaie.

Fata țâșni în picioare și își strânse gentoiul lângă corp.

– Nu-mi placi, îmi spuse. Nu cred că te voi angaja. Dacă vrei să insinuezi că Orrin a făcut ceva rău, ei bine, pot să te asigur că nu el e oaia neagră a familiei.

Nici n-am clipit măcar. Ea se întoarse pe călcâie, porni cu pași mari spre ușă, puse mâna pe clanță, dar se răsuci din nou, veni înapoi și deodată începu să plângă. Am reacționat exact așa cum reacționează peștii împăiați în fața momelii. Scoțându-și batistuța, ea își tamponă colțurile ochilor.

– Iar acum, bănuiesc că o să chemi p-poliția, bâigui cu glasul tremurat. Iar ziarul din M-Manhattan va afla totul și va scrie cine ș-știe ce despre noi.

– Ba nu bănuiești nimic de felul ăsta. Încetează să mă mai iei la sentiment. Dă-mi să văd o fotografie de-a lui.

Fata își lăsă repede batista deoparte și scotoci în geantă, scoase un obiect și mi-l întinse. Era un plic. Subțire, dar putea conține vreo două fotografii. Nu m-am uitat înăuntru.

– Descrie-mi-l așa cum îl vezi tu, i-am cerut.

Se concentră. Asta îi dădu ocazia să-și folosească sprâncenele la ceva.

– A împlinit douăzeci și opt de ani în martie trecut. Are părul castaniu-deschis, mult mai deschis decât al meu, și ochi de un albastru mai deschis, și își piaptănă părul pe spate. E foarte înalt, peste un metru optzeci. Dar nu cântărește decât vreo șaptezeci de kilograme. E mai slab. Avea înainte o mustăcioară blonzie, dar mama l-a convins să și-o radă. Zicea că...

– Nu-mi spune. Avea preotul nevoie de ea ca să umple o pernuță.

– Nu poți să vorbești așa despre mama! se repezi ea, albindu-se de furie.

– Oh, nu te mai purta prostește! Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine, dar pentru moment poți să nu te mai dai drept un crin de primăvară. Orrin are ceva semne distinctive, cicatrice sau alunițe, ori vreun tatuaj cu Psalmul 23 pe piept? Și nu te mai obosi să roșești.

– Ei, nu trebuie să țipi la mine. De ce nu te uiți la fotografie?

– Fiindcă probabil e îmbrăcat. La urma urmei, ești sora lui; ar trebui să știi.

– Nu, nu are, răspunse ea sugrumat. Are doar un mic semn pe mâna stângă, de când i-a fost îndepărtat un chist.

– Dar obiceiurile lui? Cum se distrează... pe lângă faptul că nu fumează, nu bea și nu iese cu fetele?

– Păi... De unde știi asta?

– Mi-a spus mama ta.

Ea zâmbi. Începeam să mă întreb dacă era totul în regulă la mansarda ei. Avea dinți regulați, foarte albi, și nu i se vedeau gingiile. Asta era ceva.

– Ce caraghios ești! Învață mult și are un aparat foto foarte scump, cu care îi place să pozeze oamenii atunci când ei nu sunt atenți. Uneori asta îi înfurie, dar Orrin zice că fiecare ar trebui să se vadă așa cum e cu adevărat.

– Să sperăm că lui nu i se va întâmpla una ca asta. Ce fel de aparat e?

– Unul dintre acelea mici, cu obiectiv de mare precizie. Poți să faci poze oricât de slabă ar fi lumina. Un Leica.

Am deschis plicul și am scos două fotografii mici, foarte clare.

– Astea nu au fost făcute cu așa ceva, am spus.

– Oh, nu. Philip le-a făcut. Philip Anderson. Un băiat cu care am ieșit o vreme. Se întrerupse o clipă și suspină. Și cred că de fapt de asta am venit aici, domnule Marlowe. Fiindcă și pe dumneata te cheamă Philip.

– Aha, am răspuns, simțindu-mă vag mișcat. Și ce s-a întâmplat cu Philip Anderson?

– Dar vorbeam despre Orrin...

– Știu, am întrerupt-o. Ce s-a întâmplat cu Philip Anderson?

– E tot acolo, în Manhattan, replică ea, privind în lături. Mama nu-l place prea mult. Cred că știi cum e.

– Da, știu cum e. Poți să plângi, dacă vrei. N-o să-ți port pică pentru asta. Sunt și eu dintr-un aluat moale.

M-am uitat la cele două fotografii. Într-una dintre ele personajul privea în jos, așa că nu-mi era utilă. Cealaltă înfățișa clar un păsăroi înalt și slab, cu ochi apropiați, gură cu buze subțiri și bărbie ascuțită. Avea o expresie pe care mă așteptam deja s-o văd. Dacă uitai să-ți ștergi noroiul de pe pantofi, el era genul care să ți-o spună. Am pus fotografiile pe birou și m-am uitat la Orfamay Quest, încercând să găsesc pe figura ei ceva cât de cât asemănător cu chipul lui. Dar n-am reușit. Nici cea mai vagă urmă de asemănare – fapt care, firește, nu înseamnă absolut nimic. N-a însemnat niciodată.

– Bine, am spus. Mă duc acolo și arunc o privire. Dar ar trebui să-ți poți închipui ce s-a întâmplat. A ajuns într-un oraș necunoscut. O vreme a făcut bani frumoși. Mai mulți decât oricând în viața lui, probabil. A întâlnit genul de oameni pe care nu i-a cunoscut nicăieri altundeva. Și orașul nu seamănă deloc – crede-mă, cunosc bine Bay City – cu Manhattan, Kansas. Așa că a călcat și el pe alături și nu vrea ca familia să afle. Dar o să-și revină.

Ea continuă să mă privească în tăcere câteva clipe, după care clătină din cap.

– Nu. Orrin nu e genul care să facă asta, domnule Marlowe.

– Oricine e genul. Mai ales un tip ca Orrin – băiatul cuviincios de provincie, care a trăit toată viața cu mămica de gât și cu preotul de mână. Aici, s-a văzut singur. A intrat în bani. Și a vrut să-și cumpere și el ceva dulceață și puțină lumină – dar nu din cea care intră prin fereastra de la răsărit a bisericii. Nu că aș avea ceva împotriva ei! Ce vreau să spun e că de ea a avut deja parte din belșug, nu crezi?

Ea încuviință în tăcere.

– Și deci începe să joace, numai că nu știe cum. Fiindcă și asta necesită experiență. Așa că își trage alături o pipiță și o sticlă de trăscău și i se pare că mai lată de atâta nu se poate. La urma urmei, tipul mai are puțin și face douăzeci și nouă de ani, și dacă ține să se scalde în troacă, e treaba lui. O să găsească el mai târziu pe cine să dea vina.

– Nu vreau să te cred, domnule Marlowe, spuse ea rar. De dragul mamei, nu vreau...

– Parcă ziceai ceva despre douăzeci de dolari, i-am tăiat eu replica, iar ea m-a privit șocată.

– Trebuie să te plătesc acum?

– Dar în Manhattan, Kansas, cum se obișnuiește?

– Nu avem detectivi particulari în Manhattan. Numai poliție. Adică, nu cred că avem.

Scormoni iar în gentoiul ei și scoase un portmoneu roșu, din care luă câteva bancnote, puse separat și frumos îndoite. Trei de cinci și cinci de unu. Nu părea să-i mai fi rămas multe. De fapt, ținea portmoneul în așa fel încât să văd cât e de gol. Apoi întinse bancnotele pe birou, le așeză una peste alta și le împinse spre mine. Încet, cu mare tristețe, de parcă și-ar fi înecat pisoiul favorit.

– Îți dau o chitanță pentru ei, i-am spus.

– N-am nevoie de chitanță, domnule Marlowe.

– Am eu. Nu mi-ai spus nici numele, nici adresa, așa că vreau ceva pe care să scrie numele tău.

– Pentru ce?

– Ca să dovedesc că te reprezint.

Am luat chitanțierul, am completat o chitanță și i-am întins-o pentru a semna pe copie. Nu voia s-o facă. După un moment, a luat pixul fără tragere de inimă și a scris în diagonală pe copie „Orfamay Quest“, cu litere egale, ca de secretară.

– Tot fără adresă? am întrebat.

– Așa prefer.

– Atunci, sună-mă când vrei. Găsești în cartea de telefon și numărul meu de acasă. Bristol Apartments, apartamentul 428.

– Nu voi fi prea dornică să te vizitez, îmi spuse pe un ton rece.

– Încă nu te-am invitat. Sună-mă în jur de ora patru, dacă vrei. Poate că voi fi aflat deja ceva. Sau poate că nu.

Se ridică.

– Sper că mama nu va considera că am făcut ceva greșit, rosti, ciupindu-și buza cu unghiile ei palide. Venind aici, vreau să spun.

– Știi, nu-mi mai pomeni despre lucrurile care nu-i plac mamei tale. Omite chestiile astea.

– Extraordinar!

– Și nu mai spune „extraordinar“.

– Cred că ești o persoană foarte impertinentă.

– Ba nu crezi așa ceva. Crezi că sunt drăguț. Iar eu cred că ești o mică mincinoasă fascinantă. Doar nu-ți închipui că am acceptat treaba asta pentru cei douăzeci de dolari, nu?

Îmi aruncă o privire goală, înghețată.

– Dar de ce ai acceptat-o?

Și când nu primi niciun răspuns, adăugă:

– Fiindcă primăvara plutește în aer?

Eu tot n-am spus nimic. Ea roși ușor. Apoi chicoti.

Nu m-a lăsat inima să-i explic că eram pur și simplu plictisit, că nu aveam nimic de făcut. Dar poate că *și* primăvara era de vină. Și ceva din privirea ei, ceva mult mai vechi decât Manhattan, Kansas.

– Cred că ești foarte simpatic, sincer, spuse ea apoi cu o voce moale.

După care se întoarse rapid și aproape că ieși în fugă din birou. Pașii ei pe coridor răsunau ritmic, mărunțel și ascuțit, ca mama bătând darabana pe marginea mesei atunci când tata încerca să-și aroge o a doua porție de plăcintă. Și când nu mai primea niciun ban. Nimic. Șezând doar în balansoarul lui pe verandă, în Manhattan, Kansas, cu pipa goală în gură. Legănându-se înainte și-napoi, încet și cu grijă, fiindcă atunci când ai avut deja un infarct trebuie s-o iei încet și cu grijă. Și să-l aștepți pe următorul. Cu pipa goală în gură. Fără tutun. Fără nimic de făcut, decât să aștepți.

Am pus cei douăzeci de dolari greu câștigați de la Orfamay Quest într-un plic, am scris numele ei deasupra și am aruncat plicul în sertarul biroului. Nu-mi plăcea deloc ideea de a mă avânta în lumea largă cu atâția bani la mine.

## 3

Poți să cunoști Bay City de multă vreme, fără a ști ceva despre strada Idaho. Și poți să cunoști bine strada Idaho, fără a avea habar despre ce se află la numărul 449. Strada are aici asfaltul crăpat, măcinat aproape până la praf. Gardul strâmb al unei cherestegerii mărginește trotuarul paradit pe cealaltă parte a străzii. Cam pe la jumătatea cvartalului, șinele ruginite ale unei căi ferate

secundare lasă loc unor porți mari din lemn, legate cu lanțuri, care nu par a mai fi fost deschise de vreo douăzeci de ani. De-a lungul gardului și pe porți, copiii au desenat și au scris cu cretă.

Clădirea de la numărul 449 are o verandă scundă, nevopsită, pe care zac lemne de foc și șezlonguri din trestie, ținute la un loc de o sârmă și de umezeala aerului marin. Jaluzelele verzi de la ferestrele de jos sunt crăpate și coborâte cam două treimi. Lângă ușa din față este prinsă o plăcuță mare cu „Nu avem locuri". Și ea pare a fi acolo de multă vreme, fiindcă e decolorată și mânjită de muște. Ușa dă spre un hol lung, din care, spre capăt, urcă o scară. În dreapta se află un raft îngust, cu un pix care atârnă, legat cu o sfoară. Alături e o sonerie și, deasupra ei, o hârtie pe care scrie, cu negru și galben, „Administrator"; este prinsă de perete cu trei piuneze, fiecare fiind altfel decât celelalte două. Pe zidul opus e fixat un telefon cu fise.

Am apăsat soneria. S-a auzit sunând undeva aproape, dar nu s-a întâmplat nimic. Am sunat din nou. Tot nimic. M-am apropiat de o ușă pe care, pe o placă metalică alb cu negru, scria „Administrator". Am bătut. Pe urmă i-am tras un picior. Nimeni n-a părut deranjat.

Am ieșit din casă și am cotit pe lângă ea, pe o alee îngustă care ducea la o intrare de serviciu. Părea numai bine poziționată pentru a da în apartamentul administratorului. În rest, în clădire erau, probabil, numai camere de închiriat. Pe veranda mică am văzut un coș de gunoi murdar și o cutie de lemn plină cu sticle de băutură. Dincolo de plasa de țânțari, ușa din spate a casei era deschisă. Înăuntru era întunecat. Mi-am lipit fața de plasă și m-am uitat. Am văzut un scaun cu spătar, pe care era atârnată o haină bărbătească. Pe scaun ședea un bărbat în cămașă și cu pălăria pe cap. Era un tip scund. Nu vedeam ce face, dar părea că stă la capătul mesei de mic dejun, încastrate în nișa cu același scop.

Am bătut în ușa cu plasă. Individul nu s-a sinchisit. Am bătut din nou, mai tare. De data asta, și-a înclinat scaunul pe spate și și-a arătat mutra mică și palidă, cu o țigară înfiptă în gură.

– Ce vrei? a lătrat la mine.

– Pe administrator.

– Nu-i aci, țâcă.

– Dar tu cine ești?

– Ce te privește?

– Vreau o cameră.

– Nu-s locuri libere, țâcă. Nu știi să citești nici literele mari?

– Se întâmplă ca eu să am alte informații.

– Serios? făcu el și scutură scrumul lovind țigara cu o unghie, fără a și-o scoate din gura mică și tristă. Du-te și sparge-ți capul cu ele!

Cu asta, își îndreptă scaunul la loc și își reluă activitatea – care o fi fost ea.

Am coborât de pe verandă cu zgomot și m-am întors pe urmă în liniște. Am pipăit cu atenție ușa cu plasă. Era închisă cu cârligul. Cu lama briceagului, am ridicat cârligul și l-am eliberat din inel. A scos un mic clinchet, dar dincolo, în bucătărie, se auzeau clinchete mai sonore.

Am intrat în casă, am traversat veranda de serviciu și am pășit în bucătărie. Individul scund era prea ocupat ca să mă observe. Înăuntru se vedeau un aragaz cu trei ochiuri, câteva rafturi cu vase soioase, o cutie de gheață spartă și nișa de mic dejun. Masa din nișă era plină de bani – în majoritate bancnote, dar erau acolo și monede de tot felul. Mărunțelul îi număra și îi așeza în teancuri, notând câte ceva într-un carnețel. Își uda în gură vârful creionului, fără a-i păsa de țigara ce părea să facă parte integrantă din mutra lui.

Trebuie să fi fost câteva sute de dolari pe masa aceea.

– Ziua de chirie? am întrebat afabil.

Mărunțelul se întoarse brusc. Pentru o clipă, zâmbi și rămase tăcut. Era zâmbetul unui ins a cărui minte nu e deloc zâmbitoare. Își scoase chiștocul din gură, îl aruncă pe podea și călcă pe el. Extrase din buzunarul cămășii o altă țigară, o puse în gaura aferentă din mijlocul feței și începu să bâjbâie după un chibrit.

– Ai intrat frumos, spuse el pe un ton plăcut.

Negăsind chibrit, se răsuci firesc în scaun și duse mâna la buzunarul hainei. Ceva greu se lovi de lemnul scaunului. I-am înșfăcat încheietura înainte ca obiectul acela greu să iasă din buzunar. Mărunțelul se lăsă tare pe spate și buzunarul începu să se ridice spre mine. Am smuls scaunul de sub el.

Insul căzu greu pe podea și capul i se pocni de marginea mesei. Asta nu-l împiedică să-mi altoiască un șut în burtă. M-am tras înapoi, cu haina lui cu tot, și am scos din buzunarul ei un revolver de calibrul .38.

– Nu sta acolo pe podea doar ca să pari nescorțos, i-am zis.

Mărunțelul se ridică încet, prefăcându-se mai amețit decât era. Își duse mâna la ceafă, dibuind pe lângă guler, și o rază de lumină licări pe ceva de metal când brațul lui zvâcni spre mine. Era deci un cocoșel agil.

I-am izbit maxilarul cu propriul lui revolver, așa că omul a căzut din nou pe podea. Am călcat pe mâna în care ținea cuțitul. Figura i s-a schimonosit de durere, însă mărunțelul n-a scos niciun sunet. Am tras un picior cuțitului, azvârlindu-l într-un colț. Avea o lamă lungă, subțire, care părea bine ascuțită.

– Ar trebui să-ți fie rușine, l-am dojenit. Să te dai cu pistolul și cuțitul la oamenii care nu vor decât un loc în care să stea! Chiar și pentru vremurile astea, e prea de tot!

Mărunțelul își puse mâna rănită între genunchi, strângând-o, și începu să fluiere printre dinți. Scatoalca încasată în maxilar nu părea să-l fi afectat.

– Bine, spuse el. Bine, nimeni nu e perfect. Ia biștarii și șterge-o. Dar să nu-ți închipui că n-o să dăm de urma ta.

M-am uitat la mormanul de bancnote și monede de pe masă.

– Probabil că ai de-a face cu clienți foarte refractari, dacă umbli cu atâtea arme la tine, am replicat.

M-am dus la ușa ce dădea spre interior și am încercat-o. Nu era încuiată. M-am întors.

– Îți las revolverul în cutia poștală. Data viitoare când te sună cineva, du-te să întrebi ce vrea.

Încă își ținea mâna și fluiera încetișor printre dinți. Mi-a aruncat o privire pe sub pleoape, a măturat banii de pe masă într-o servietă răpănoasă și a încuiat-o. Și-a luat pălăria de pe cap, a îndreptat-o, și-a pus-o înapoi șmecherește, pe ceafă, și mi-a oferit un zâmbet subțire.

– Nu te mai obosi cu pistolu'. Orașu-i plin de fiare vechi. Dar poți să lași briciu-n cutia pe care scrie Clausen. Am muncit ceva la el ca să-l aduc la forma în care e.

– Dar ai muncit și *cu* el?

– Posibil, replică mărunțelul, ridicând un deget spre mine. Poate c-o să ne mai întâlnim într-o zi, curând. Când o să am un amic cu mine.

– Zi-i să-și pună o cămașă curată. Și să-ți împrumute și ție una.

– Măi, măi, spuse el dojenitor. Ce duri devenim imediat ce ni se pune eticheta!

Trecu ușor pe lângă mine și coborî treptele verandei. Pașii lui răsunară în stradă și apoi se stinseră. Semănau cu cei ai lui Orfamay Quest pe culoarul de lângă biroul meu. Și, nu știu din ce motiv,

am avut senzația aceea neplăcută că nu mi-am calculat bine așii. Fără niciun motiv, de fapt. Poate că la mijloc era doar duritatea mărunțelului. Niciun scâncet, nicio amenințare – doar zâmbetul, fluieratul printre dinți, vocea moale și ochii neîndurători.

M-am dus și am luat cuțitul de jos. Lama era lungă, subțire și curbată, ca o pilă fin polizată. Mânerul și apărătoarea erau din plastic ușor și păreau a fi turnate. Am apucat cuțitul de mâner și l-am aruncat scurt spre masă. Lama a țâșnit și a rămas, tremurând, înfiptă în lemn.

Am tras adânc aer în piept, am împins mânerul în jos și am scos lama din masă. Era un cuțit ciudat, cu un model și o finalitate aparte, niciuna dintre ele agreabilă.

Am deschis ușa ce dădea spre interior și am pășit peste prag, cu revolverul și cuțitul în aceeași mână.

Era o cameră de zi cu patul încastrat în nișa lui din perete; acum însă era coborât, cu așternutul boțit. Nu departe zăcea un scaun prea umflat, cu o gaură arsă într-un braț. Un birou de stejar cu uși înclinate, ca ale unei pivnițe de modă veche, era lipit de perete, lângă fereastră. Alături se afla o canapea și pe ea era un bărbat întins. Picioarele, în ciorapi cenușii, îi atârnau peste margine. Capul lui ratase perna cu vreo jumătate de metru. Culoarea feței spunea multe. Partea de sus a individului era îndesată într-o cămașă de o nuanță indecisă și un pulover gri, tocit. Fața îi lucea de sudoare. Dormea cu gura deschisă și răsufla ca un Ford vechi, cu rezervorul spart. Pe masa de lângă el se vedea o farfurie plină cu chiștoace, unele dintre ele părând a fi fost răsucite manual. Pe podea erau o sticlă cu gin aproape plină și o ceașcă în care fusese probabil cafea, dar nu foarte recent. În încăpere duhnea a gin și a aer stătut, dar se simțea și o urmă de fum de marijuana.

Am deschis fereastra, mi-am lipit fruntea de plasa de țânțari ca să trag mai ușor aer proaspăt în piept și am privit în stradă. Doi puștani mergeau cu bicicletele pe lângă gardul cherestegeriei, oprindu-se din când în când pentru a studia mostrele de artă de closet. Nimic altceva nu mișca în zonă. Nici măcar un câine. La un colț plutea în aer un nor de praf, ca și când pe acolo ar fi trecut o mașină.

M-am dus la birou. Am găsit înăuntru registrul de casă, pe care l-am răsfoit până când am dat de numele „Orrin P. Quest“, scris cu o caligrafie limpede, meticuloasă, și de numărul 214 adăugat cu un alt scris, care nu mai era limpede sau meticulos. Am parcurs registrul până la capăt, dar n-am mai găsit nimic pentru camera 214. Un anume G.W. Hicks primise camera 215. Am închis registrul în birou și m-am apropiat de canapea. Omul se întrerupse din sforăit și își aruncă brațul drept peste piept, de parcă se pregătea să țină un discurs. M-am aplecat, i-am prins nasul strâns între arătător și degetul mijlociu și i-am îndesat în gură o bucată din pulover. Sforăitul i-a pierit și ochii i s-au deschis. Erau injectați, cu o privire matolită. Insul s-a zbătut sub mâna mea. Când am fost sigur că s-a trezit de-a binelea, i-am dat drumul, am luat sticla de gin de pe podea și am turnat puțin într-un pahar ce zăcea răsturnat alături, după care i l-am arătat.

Mâna lui se întinse spre pahar cu înduioșătoarea nerăbdare a unei mame care își întâmpină copilașul pierdut. L-am tras însă departe de el și am întrebat:

– Tu ești administratorul?

El își linse buzele cu greu și răspunse:

– Gr-r-r-r, dând să înșface băutura.

Am pus paharul pe masă, în fața lui. Omul îl prinse cu grijă, cu ambele mâini, și-l deșertă pe gât. Apoi izbucni în râs și aruncă paharul în direcția mea. Am reușit să-l prind și să-l așez din nou

pe masă. El se uită la mine cu o încercare studiată, însă nereușită, de privire severă.

– Ce zici? cârâi el enervat.

– Administratorul?

Dădu din cap în semn că da și aproape că se prăbuși de pe canapea.

– Probabil că-s beat, declară apoi. Nițeluș și puțintel beat.

– Nu prea rău, am spus. Încă mai respiri.

Insul își coborî picioarele pe podea și se ridică. Chicoti brusc înveselit, făcu trei pași ezitanți, se prăbuși în mâini și în genunchi, după care dădu să muște piciorul unui scaun.

L-am ridicat de jos, l-am așezat în scaunul prea umflat, cu arsura în braț, și i-am mai turnat un pahar din elixirul lui. Îl bău, se scutură violent și, dintr-odată, privirea îi deveni limpede și inteligentă. Bețivii de tipul lui au momentul lor de echilibru și sobrietate. Numai că niciodată nu știi când vine și cât va dura.

– Tu cine naiba ești? mârâi el.

– Caut un tip pe nume Orrin P. Quest.

– Ce?

Am repetat. El își trecu palmele peste față și replică scurt:

– S-a mutat.

– Când s-a mutat?

Dădu din mână, aproape că se prăvăli de pe scaun și dădu iar din mână, dar în partea cealaltă, pentru a-și restabili echilibrul.

– Dă-mi de băut! ceru apoi.

Am mai umplut un pahar, dar l-am ținut departe de el.

– Dă-mi! Nu-s vesel deloc.

– Tot ce vreau este adresa actuală a lui Orrin P. Quest.

– Ca să vezi! exclamă el isteț și dădu să apuce paharul, ratând însă.

Am pus băutura pe podea și am scos o carte de vizită.

– Asta te-ar putea ajuta să te concentrezi, am precizat.

El se uită de aproape la cartea de vizită, se strâmbă, o îndoi la jumătate și pe urmă încă o dată. Ținând-o în palmă, scuipă pe ea și o aruncă peste umăr.

I-am întins paharul cu gin. Bău în sănătatea mea, bâțâi din cap solemn, după care aruncă și paharul peste umăr. Acesta se rostogoli pe podea și se lovi de pervaz. Individul se ridică de pe scaun cu o ușurință surprinzătoare, întinse degetul mare spre tavan, cu celelalte strânse pumn și plescăi tare din limbă.

– Șterge-o! Am niște prieteni, îmi spuse apoi, privind la telefonul de pe perete și iar la mine, cu subînțeles. Doi băieți care să aibă grijă de tine.

Eu n-am zis nimic.

– Nu mă crezi, deci? lătră el, dintr-odată înfuriat.

Am clătinat din cap.

El se duse la telefon, ridică receptorul din furcă și formă un număr. M-am uitat: unu-trei-cinci-șapte-doi.

Asta îl istovi. Lăsă receptorul să-i cadă din mână și să se lovească de zid, iar el se așeză alături, pe podea. Apoi îl duse la ureche și mârâi la perete:

– Dă să vorbesc cu Doc.

Eu ascultam tăcut.

– Vince! Cu Doc! strigă el furios, după care zgâlțâi receptorul și în cele din urmă îl aruncă.

Punându-și palmele pe podea, începu să meargă în cerc, în patru labe. Când mă văzu, păru surprins și deranjat. Se ridică cu greu în picioare și întinse o mână.

– Dă să beau!

Am recuperat paharul de pe jos și am scurs sticla de gin în el. El îl acceptă cu demnitatea unei văduve abțiguite, îl dădu peste cap cu o mișcare spiralată a brațului, se duse calm la canapea și se întinse, punându-și paharul sub ceafă, drept pernă. Și adormi instantaneu.

Am așezat receptorul înapoi în furcă, am mai aruncat o privire în bucătărie, l-am pipăit pe bețivanul adormit și am scos din buzunarul lui câteva chei. Una dintre ele era o cheie universală. Ușa care dădea spre hol avea un ivăr cu arc și l-am închis în așa fel încât să-l pot deschide la întoarcere, după care am luat-o pe scări în sus. M-am oprit însă pentru a nota pe un plic „Doc – Vince, 13572". Poate că era un indiciu.

În casă domnea tăcerea.

## 4

Cheia universală a administratorului descuie fără zgomot ușa camerei 214. Am împins-o. Încăperea nu era goală. Un tip bondoc, solid, stătea cu spatele spre ușă, aplecat deasupra unei valize puse pe pat. Cămăși, șosete și lenjerie de corp erau împrăștiate pe cuvertură, iar el le împăturea cu grijă, fără grabă, fluierând printre dinți.

Tipul încremeni când auzi balamalele scârțâind, iar mâna îi zvâcni spre perna de pe pat.

– Scuzați-mă, am spus. Am înțeles de la administrator că e liberă camera.

Era chel ca un măr. Purta pantaloni de flanel cenușiu-închis și bretele din plastic transparent peste cămașa albastră. Mâinile i se depărtară de pernă, se apropiară de cap, după care coborâră

din nou. Când se întoarse, omul avea păr. Părea cât se poate de natural, castaniu și bine pieptănat. Omul se încruntă spre mine.

– Ai putea totuși să încerci să bați la ușă, spuse el.

Avea o voce groasă și o figură lată, precaută, de ins care știe multe.

– De ce să bat? Dacă administratorul mi-a zis că e liberă...?

El înclină din cap, mulțumit, iar privirea încruntată îi dispăru. Am intrat de-a binelea în cameră, fără să mai aștept o invitație. O revistă porno explicită era deschisă cu fața în jos pe pat, alături de valiză. Un trabuc fumega într-o scrumieră de sticlă verde. Încăperea era ordonată, îngrijită și, pentru clădirea în care se afla, curată.

– A crezut probabil că te-ai mutat deja, am spus, încercând să arăt ca un tip bine intenționat, cu înclinație spre adevăr.

– Camera e a ta într-o jumătate de oră.

– E-n regulă dacă mă uit puțin în jur?

El zâmbi fără veselie.

– Nu ești în oraș de mult timp, nu-i așa?

– De ce?

– Ești nou pe aici, nu?

– De ce?

– Îți plac clădirea și cartierul?

– Nu cine știe ce, am replicat. Camera pare în regulă.

El rânji, scoțând la vedere un dinte îmbrăcat în porțelan, prea alb față de ceilalți.

– De cât timp cauți?

– Abia ce-am început. Ce-i cu atâtea întrebări?

– Mă faci să râd, exclamă celălalt, fără a râde însă. În orașul ăsta nu te uiți la camere. Le iei pe nevăzute. Zona asta-i atât de plină, încât aș putea încasa zece dolari chiar și numai dacă aș striga că-i o cameră liberă aici.

– Neplăcut, am replicat. Un tip pe nume Orrin P. Quest mi-a spus despre cameră. Așa că ai pierdut cu zece dolari.

– Serios?

Nicio licărire în ochi. Niciun mușchi tresărind. Ca și când aș fi vorbit cu o țestoasă.

– Nu face pe durul cu mine, adăugă el. Nu-s omul potrivit cu care să fii dur.

Își luă trabucul din scrumieră și suflă în aer un norișor de fum. Apoi mă privi prin el cu ochi reci, cenușii. Eu am scos o țigară și mi-am scărpinat bărbia cu ea.

– Dar ce se întâmplă cu oamenii care fac pe durii cu tine? am întrebat. Îi pui să te țină de perucă?

– Nu te lua de peruca mea! ripostă el înfuriat.

– Regret profund!

– În fața casei e un anunț cu „Nu sunt camere libere“. Și atunci, cum se face că vii aici și găsești una?

– N-ai înțeles numele, am replicat. Orrin P. Quest.

L-am repetat apoi pe litere. Nici asta nu l-a mulțumit însă. Urmă o pauză tensionată.

Bondocul se întoarse brusc și puse în valiză un teanc de batiste. M-am mai apropiat puțin de el. Când se răsuci iar spre mine, în ochi îi plutea ceva ce ar fi putut fi o privire curioasă. Dar figura lui fusese una curioasă de la bun început.

– Prieten cu tine? întrebă el pe un ton indiferent.

– Am copilărit împreună.

– Un tip liniștit, replică bondocul. Obișnuiam să ne petrecem timpul împreună. Lucrează pentru Cal-Western, nu-i așa?

– Lucra.

– Ah! Și-a dat demisia?

– A fost concediat.

Am rămas holbându-ne unul la altul, și asta nu ne-a dus nicăieri. Aveam amândoi o experiență prea vastă în ale holbatului pentru a ne mai aștepta la miracole.

Tipul și-a pus trabucul în gură și s-a așezat pe marginea patului, lângă valiza deschisă. Uitându-mă în ea, am văzut mânerul pătrățos al unui pistol automat ițindu-se de sub o pereche de chiloți strâmb împăturiți.

– Tipu' ăsta, Quest, a plecat de aici de zece zile, spuse bondocul în cele din urmă, gânditor. Deci, după părerea lui, camera e liberă, da?

– Conform registrului, chiar e liberă, am precizat.

El pufni disprețuitor.

– Bețivanul de jos probabil că nu a mai pus mâna pe registru de o lună. Să zicem... Stai puțin!

Ochii i se îngustară și mâna îi trecu alene pe deasupra valizei, bătând ușurel ceva aflat aproape de patul armei. Când se îndepărtă, arma nu mai era vizibilă.

– Am fost cu capu-n nori toată dimineața, altfel aș fi fost mai deștept, spuse el. Deci ești detectiv.

– Bine. Să zicem că sunt detectiv.

– Care-i chestia?

– Nu-i nicio chestie. Mă întrebam doar de ce ai luat camera asta.

– M-am mutat de la 215, de vizavi. Camera asta e mai bună. Atâta tot. Simplu. Mulțumit?

– Perfect, am răspuns, urmărind mâna care s-ar fi putut apropia de armă, dacă ar fi vrut.

– Ce fel de detectiv? Arată-mi legitimația.

N-am spus nimic.

– Nu cred că n-ai legitimație.

– Dacă ți-aș arăta-o, cred că ești genul care ar zice că e falsă. Deci tu ești Hicks.

Păru surprins.

– George W. Hicks, am precizat. Scrie în registru. Camera 215. Tocmai mi-ai spus că te-ai mutat aici de la 215. Dacă am avea o tablă aici, am adăugat privind în jur, ți-aș scrie ca să pricepi.

– Strict vorbind, nu e musai să ne arătăm colții reciproc. Sigur că sunt Hicks. Mă bucur să te cunosc. Tu cine ești?

Întinse mâna, iar eu i-am strâns-o, deși nu ca și când aș fi așteptat momentul cu nerăbdare.

– Mă cheamă Marlowe. Philip Marlowe.

– Știi ceva? replică Hicks politicos. Ești un mare mincinos.

I-am râs în față.

– Nu ajungi nicăieri cu atitudinea asta ironică, țâcă. Spune, ce treabă ai?

Mi-am scos portofelul și i-am întins o carte de vizită. A citit-o cu atenție, după care a început să se bată cu ea în dintele de porțelan.

– Putea să se fi dus undeva fără să-mi spună mie unde, sugeră el.

– Gramatica ta e aproape la fel de flexibilă precum peruca.

– Îmi lași în pace peruca, dacă vrei să-ți fie bine! strigă bondocul.

– Nu aveam de gând s-o mănânc. Nu-s chiar atât de flămând.

Făcu un pas spre mine și își lăsă umărul drept în jos. O încruntătură de furie îi coborî colțurile gurii aproape la fel de mult.

– Nu mă lovi, că am asigurare, i-am spus.

– Oh, la naiba! Un alt țicnit!

Ridică din umeri și colțurile gurii îi revenită la loc.

– Care-i treaba?

– Trebuie să-l găsesc pe acest Orrin P. Quest.

– De ce?

N-am răspuns. După o clipă, el reluă:

– Bine. Eu sunt un tip precaut. De aia mă mut.

– Poate că nu-ți place fumul de marijuana.

– Și asta, spuse el sec, printre altele. De aia a plecat și Quest. Tip respectabil. Ca mine. Cred că vreo doi tipi duri au băgat spaima-n el.

– Înțeleg. Probabil că de asta nu a lăsat o altă adresă. Și de ce să fi băgat spaima-n el?

– Tocmai ai pomenit de fumul de marijuana, nu? Ce zici, nu crezi că e genul care să reclame asta la poliție?

– În Bay City? De ce să se sinchisească? Ei, mersi frumos, domnule Hicks. Pleci departe?

– Nu departe. Nu. Nu foarte departe. Doar suficient de departe.

– Și care-i șmenul tău? l-am întrebat.

– Șmenul?

Părea rănit.

– Exact. Pentru ce dai din mâini? Cum îți câștigi mălaiul?

– M-ai înțeles greșit, frățioare. Sunt optician pensionat.

– Și de asta porți acolo o armă de calibrul .45? am întrebat din nou, arătând spre valiză.

– Nu-i nicio filozofie. O avem în familie de mulți ani. Privind la cartea mea de vizită, continuă, dus pe gânduri: Detectiv particular, hm? Și cu ce anume te ocupi de obicei?

– Cu tot ce-i rezonabil de cinstit.

– „Rezonabil“ e un cuvânt pe care poți să-l întinzi ca să cuprindă multe. La fel și „cinstit“.

Am zâmbit vag.

– Ai mare dreptate. Hai să ne întâlnim într-o zi și să le-ntindem. I-am luat cartea de vizită din mână și am pus-o la loc în portofel, după care am adăugat: Mersi pentru timpul acordat.

Am ieșit și am închis ușa, după care am rămas lipit de ea, ascultând. Nu știu ce mă așteptam să aud. Oricum, n-am auzit nimic. Aveam impresia că Hicks stătea exact în locul în care stătuse înainte, privind la ușa pe care ieșisem. Am călcat apăsat, cu zgomot, pe hol și m-am oprit în capul scărilor.

O mașină trecu prin fața casei, îndepărtându-se. Undeva o ușă se închise. M-am întors în liniște la camera 215 și am folosit cheia universală pentru a intra. Am închis ușa și am încuiat-o fără zgomot, după care am rămas înăuntru, așteptând.

## 5

Nu au trecut mai mult de două minute înainte ca domnul George W. Hicks să-și ia tălpășița. A ieșit atât de încet, încât nici nu l-aș fi auzit dacă nu aș fi fost cu urechea ciulită pentru a prinde exact această mișcare. Am sesizat ușorul clinchet metalic al clanței apăsate. Apoi pași înceți. Cu mare atenție, ușa a fost închisă. Pașii s-au îndepărtat. În capăt, treptele scării au scârțâit slab. Pe urmă, nimic. Am așteptat să aud ușa de la intrare. N-am auzit-o. Am deschis ușa camerei 215 și m-am apropiat din nou de scară. Dedesubt am distins sunetul precaut al cuiva care încerca o ușă. M-am uitat în jos și l-am văzut pe Hicks intrând în apartamentul administratorului. Ușa s-a închis în urma lui. Am așteptat zgomotul vocilor. N-a venit.

Am ridicat din umeri și m-am întors în camera 215.

Se vedea că era locuită: un mic aparat de radio pe o noptieră, patul nefăcut, cu pantofi sub el, și un halat vechi de baie atârnat peste jaluzeaua verde, crăpată și coborâtă, ca să țină soarele afară.

M-am uitat la toate astea ca și când ar fi avut un înțeles anume, după care am ieșit iar pe hol, am încuiat ușa și am mai făcut o excursie în camera 214. Ușa era acum neîncuiată. Am căutat cu atenție și răbdare, dar n-am găsit nimic referitor la Orrin P. Quest. Nici nu m-aș fi așteptat. Nu exista niciun motiv să găsesc ceva. Dar întotdeauna trebuie să cauți.

Am coborât la parter, am ascultat la ușa administratorului, n-am auzit nimic, am intrat și m-am dus să pun cheile pe birou. Lester B. Clausen era întins pe o parte, cu fața spre perete, ca mort. Am scotocit prin birou și am găsit un borderou contabil în care erau notate doar chiriile încasate și sumele cheltuite, fără nimic altceva. M-am uitat din nou la registru. Nu era adus la zi, dar insul de pe canapea constituia o explicație suficientă în sensul ăsta. Orrin P. Quest se mutase. Cineva se instalase în camera lui. Altcineva notase că în cameră se mutase Hicks. Mărunțelul care număra bani în bucătărie se înțelegea bine cu vecinii. Faptul că purta armă de foc și cuțit era o excentricitate socială care nu risca să iște comentarii pe strada Idaho.

Am luat cartea de telefon pentru Bay City, care atârna într-un cui în spatele biroului. Mi-am zis că nu va fi prea complicat să-i găsesc pe „Doc“ și pe „Vince“, ori numărul de telefon cu unu-trei-cinci-șapte-doi. Mai întâi însă, am răsfoit registrul spre primele pagini – un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de la început. Fila cu numele lui Orrin P. Quest fusese ruptă. Un ins precaut acest George W. Hicks. Foarte precaut.

Am închis registrul, m-am uitat din nou la Lester B. Clausen, am strâmbat din nas din cauza aerului stătut și a duhorii dulcege de gin și de altceva și m-am îndreptat spre ușă. Când am ajuns la ea, mi-a trecut prin minte ceva. Un bețiv precum Clausen ar trebui să sforăie sonor. Ar trebui să sforăie ca un tractor, cu o largă

diversitate de icnete, grohăituri și bolboroseli. El însă nu scotea niciun sunet. O pătură maronie, militară, îi acoperea umerii și partea de jos a capului. Părea cuibărit acolo foarte confortabil, foarte liniștit. M-am aplecat deasupra lui și m-am uitat. Ceva ce nu era o cută întâmplătoare împingea pătura militară departe de ceafa lui. Am tras-o într-o parte. Un mâner pătrățos și galben, din lemn, ieșea din țeasta lui Lester B. Clausen. Pe lateralul mânerului erau înscrise cuvintele: „Cu complimente, Crumsen Hardware Company." Mânerul ieșea chiar de sub protuberanța occipitală.

Era mânerul unui șpiț de gheață...

Am întins-o frumușel, în viteză, din zonă. La marginea orașului, am intrat într-o cabină telefonică și am sunat la Departamentul de Poliție.

– Poliția Bay City. Moot la telefon, spuse un glas gros.

– Strada Idaho, numărul 449. În apartamentul administratorului. Îl cheamă Clausen. Notat?

– Și de ce-i atât de important? întrebă vocea groasă, fără urmă de suspiciune.

– Legiștii vor fi interesați, am răspuns și am închis.

## 6

M-am întors la Hollywood și m-am încuiat în birou cu cartea de telefon pentru Bay City. Mi-a trebuit un sfert de oră ca să aflu că numărul de telefon unu-trei-cinci-șapte-doi îi aparținea unui anume doctor Vincent Lagardie, care-și spunea neurolog și își avea casa și cabinetul pe strada Wyoming – stradă care, conform hărții mele, nu era chiar în cea mai stilată zonă rezidențială, dar nici

exact în afara ei. Am încuiat cartea de telefon în birou și am coborât la prăvălia din colț pentru un sandvici și o ceașcă de cafea, dar și pentru a-l suna pe dr. Vincent Lagardie de la telefonul public. Mi-a răspuns o femeie și am avut ceva probleme până să izbutesc să vorbesc cu dr. Lagardie însuși. Când am reușit, vocea îi era foarte nerăbdătoare. Era ocupat, în mijlocul unei consultații, mi-a spus el. Nu știu niciun doctor care să nu fie ocupat. Îl cunoștea pe Lester B. Clausen? Nu auzise niciodată de el. Dar de ce mă interesa?

– Domnul Clausen a încercat să vă telefoneze în dimineața asta, am răspuns. Dar era prea beat pentru a vorbi coerent.

– Eu însă nu-l cunosc pe domnul Clausen, replică glasul înghețat al medicului.

Acum nu mai părea să fie chiar atât de grăbit.

– Ei, în regulă atunci. Am vrut doar să fiu sigur. Cineva i-a înfipt în ceafă un șpiț de gheață.

Urmă o pauză. Când se auzi din nou, vocea doctorului Lagardie era aproape unsuros de politicoasă.

– Ați raportat la poliție?

– Firește. Dar acest lucru n-ar trebui să vă deranjeze – decât, desigur, dacă nu cumva șpițul vă aparținea.

A ignorat remarca.

– Dar cu cine vorbesc? m-a întrebat suav.

– Mă cheamă Hicks, am răspuns. George W. Hicks. Tocmai m-am mutat de acolo. Nu vreau să fiu amestecat în asemenea lucruri. Dar cum Clausen a încercat să vă telefoneze – înainte de a muri, vă dați seama –, mi-am zis că ar putea să vă intereseze.

– Îmi pare rău, domnule Hicks, dar nu-l cunosc pe domnul Clausen. N-am auzit niciodată de domnul Clausen și n-am avut nicio legătură cu el. Și am o memorie a numelor excelentă.

– Păi, bine, atunci. De acum, oricum nu-l veți mai întâlni. Dar cineva ar putea dori să știe de ce a încercat să vă telefoneze – dacă nu cumva uit eu să transmit mai departe această informație.

Pauză. Într-un târziu, dr. Lagardie replică:

– Nu știu ce aș putea spune.

– Nici eu. Poate că o să vă mai sun o dată. Să nu mă înțelegeți greșit, doctore Lagardie. Nu e nimic necurat aici. Sunt doar un tip confuz, care are nevoie de un prieten. Și mi-am zis că un medic... la fel ca un preot...

– Sunt în întregime la dispoziția dumitale. Te rog să apelezi la mine oricând vrei.

– Vă mulțumesc, domnule doctor, am răspuns cu patos. Vă mulțumesc foarte mult.

Am închis. Dacă dr. Lagardie era curat, acum probabil că telefona poliției din Bay City și relata toată povestea. Dacă nu telefona, înseamnă că nu era curat. Lucru care putea fi util de știut – sau nu.

## 7

Telefonul de pe biroul meu sună la ora patru fix.

– L-ai găsit deja pe Orrin, domnule Marlowe?

– Încă nu. Unde ești?

– Păi, sunt în farmacia de lângă...

– Vino sus și nu te mai purta ca Mata Hari, am întrerupt-o.

– Chiar niciodată nu poți fi politicos, cu nimeni?

Am închis telefonul și mi-am turnat un pahar de Old Forester, întărindu-mă în perspectiva întrevederii. În vreme ce-i

adulmecam aroma, am auzit pași pe culoar. Am traversat biroul și am deschis ușa.

– Intră și scapă de mulțime, am întâmpinat-o.

Ea se așeză cu o modestie afectată și așteptă.

– Tot ce am putut afla, am început, este că în fundătura aia de pe strada Idaho se face trafic cu marijuana. Țigări.

– Ce dezgustător!

– În viață trebuie să acceptăm și binele, și răul. Probabil că Orrin a făcut-o pe deșteptul și a amenințat că reclamă la poliție.

– Vrei să spui, interveni ea pe acel ton copilăresc care-i era caracteristic, că s-ar fi putut să-i facă rău pentru asta?

– Păi, cel mai probabil mai întâi ar fi încercat să-l bage în sperieți.

– Oh, nu-i chip să-l sperii pe Orrin, domnule Marlowe, declară ea cu fermitate. Devine rău de tot când lumea încearcă să-l ia de sus.

– Mda. Numai că nu vorbim despre aceleași lucruri. Poți să sperii pe oricine – cu tactica potrivită.

Ea își strânse buzele într-o expresie încăpățânată.

– Nu, domnule Marlowe. Pe Orrin nu l-ar fi putut speria.

– Bine. Deci nu l-au speriat. Să zicem că i-au tăiat atunci un picior și l-au bătut în cap cu el. Ce ar fi făcut în cazul ăsta, ar fi scris la Protecția Consumatorilor?

– Îți bați joc de mine, ripostă ea politicos, cu vocea la fel de rece ca o supă servită la internat. Numai atât ai făcut toată ziua? Ai aflat că Orrin s-a mutat și că locuia într-o zonă rău famată? Păi asta aflasem și eu deja, domnule Marlowe. Credeam că ești detectiv și...

Vocea i se frânse, lăsând fraza să plutească în aer.

– Am făcut puțin mai mult decât atât. I-am dat niște gin proprietarului, am citit registrul și am vorbit cu un tip pe nume Hicks.

George W. Hicks. Care poartă perucă. Bănuiesc că nu l-ai întâlnit. Stă, sau a stat, în camera lui Orrin. Așa că mi-am spus că, poate...

Era rândul meu să las fraza neterminată.

Ea mă privi cu ochii ei albaștri, măriți de lentilele ochelarilor. Gura îi era mică, strânsă și hotărâtă. Stătea cu mâinile încleștate pe birou, cu geanta ei mare și pătrățoasă, cu trupul drept, țeapăn și dezaprobator.

– Ți-am dat douăzeci de dolari, domnule Marlowe, spuse ea rece. Înțeleg că asta este plata pentru o zi de lucru. Mie nu mi se pare că ai muncit pentru o zi.

– Nu, am replicat. Este adevărat. Dar ziua nu s-a terminat. Și nu-ți mai face probleme pentru cei douăzeci de dolari. Poți să-i iei înapoi, dacă vrei. Nici măcar nu i-am șifonat.

Am deschis sertarul biroului, am scos banii și i-am împins spre ea. S-a uitat la ei, dar nu i-a atins. Ochii i s-au ridicat încet, pentru a-i întâlni pe ai mei.

– Nu asta am vrut să spun. Știu că faci tot ce poți, domnule Marlowe.

– Cu informațiile pe care le am.

– Dar eu ți-am spus tot ce știu.

– Nu cred.

– Ei bine, sunt sigură că nu pot controla ceea ce gândești dumneata, ripostă ea sec. La urma urmei, dacă aș fi știut tot ce vreau să știu, n-aș mai fi venit aici ca să-ți cer să afli în locul meu, nu-i așa?

– Nu zic că știi tot ce vrei să știi. Ideea este că eu nu știu tot ce aș vrea să știu pentru a-ți rezolva problema. Iar ce mi-ai povestit nu se potrivește.

– Ce nu se potrivește? Ți-am spus adevărul. Sunt sora lui Orrin. Cred că știu ce fel de persoană e.

– Cât timp a lucrat pentru Cal-Western?

– Ți-am zis asta. A venit în California cam acum un an. A început să lucreze imediat, fiindcă practic avea slujba asigurată dinainte.

– Cât de des scria acasă? Înainte să înceteze s-o mai facă.

– În fiecare săptămână. Uneori și mai des. Ne scria cu rândul, mie și mamei. Firește că scrisorile ne erau destinate amândurora.

– Despre ce?

– Adică, despre ce scria?

– Dumneata ce crezi că am vrut să spun?

– Ei, nu trebuie să te răstești la mine. Scria despre munca lui, despre fabrică și despre oamenii de acolo și uneori despre câte un spectacol la care fusese. Sau despre California. Și mai scria despre biserică.

– Nimic despre fete?

– Nu cred că pe Orrin îl interesează prea mult fetele.

– Și a locuit tot timpul la aceeași adresă?

Ea încuviință, părând nedumerită.

– Și când a încetat să mai scrie?

Asta necesita puțină gândire. Își strânse buzele și își trecu vârful degetului peste cea de jos.

– Cu trei sau patru luni în urmă, răspunse într-un final.

– Ce dată avea ultima scrisoare?

– Păi... mă tem că nu știu data exactă, dar a fost, așa cum am spus, acum trei sau patru...

Am dat din mână a lehamite.

– Era în ea ceva ieșit din comun? Scria ceva neobișnuit sau lăsa de înțeles ceva anormal?

– Nu. Părea la fel ca toate celelalte.

– Nu aveți rude sau prieteni în regiunea asta?

Ea mă privi ciudat, începu să spună ceva, dar se opri și clătină energic din cap.

– Nu.

– Bine. Acum o să-ți povestesc eu ce nu e în regulă. Trec peste faptul că nu-mi spui unde stai, fiindcă poate pur și simplu ți-e teamă că o să apar la ușa ta cu o sticlă de pileală sub braț și o să mă dau la tine.

– Nu-i drăguț să vorbești așa, replică ea.

– Nimic din ce spun eu nu e drăguț. Nu sunt un tip drăguț. După standardele tale, niciun ins care are la el mai puțin de trei cărți de rugăciune nu poate fi drăguț. Dar sunt un tip iscoditor. Iar ceea ce nu e-n regulă e faptul că nu ești speriată. Nici tu, nici maică-ta. Și ar trebui să fiți speriate de moarte.

Își strânse geanta la piept cu degetele ei mici și încordate.

– Adică i s-a întâmplat ceva?

Glasul îi scăzu până la un fel de șoaptă tristă, ca acela al unui antreprenor de pompe funebre care solicită un avans.

– Nu știu să i se fi întâmplat ceva. Dar dacă aș fi în locul tău, știind ce fel de om este Orrin, știind cât de des scria și că deodată n-a mai scris, nu mă văd așteptând vacanța de vară ca să încep în sfârșit să pun niște întrebări. Nu mă văd ocolind poliția, care e specializată în găsirea oamenilor, și nici apelând la un lup singuratic de care n-am auzit niciodată, cerându-i să sape în gunoi în locul meu. Și n-o văd nici pe draga ta mamă stând liniștită acolo, în Manhattan, Kansas, săptămâni de-a rândul, cârpind lenjeria de iarnă a pastorului. Nicio scrisoare de la Orrin. Nicio veste. Iar ea nu face decât să tragă adânc aer în piept și să mai pună un petic la niște pantaloni.

Zvâcni în picioare ca un arc.

– Ești un individ oribil, dezgustător! izbucni cu furie. Cred că ești un ticălos. Să nu îndrăznești să spui că eu și mama nu ne-am făcut griji. Să nu îndrăznești!

Am împins bancnotele ceva mai aproape de ea.

– V-ați făcut griji cât pentru douăzeci de dolari, scumpo, am ricanat. Dar să revenim la ceea ce nu știu eu. Bănuiesc că de fapt nici nu vreau să știu. Îndeasă bănetul ăsta înapoi în coburi și uită că m-ai întâlnit vreodată. Poate că vei vrea să-i împrumuți mâine unui alt detectiv.

Își închise geanta peste bani cu gesturi furibunde.

– N-o să-ți uit prea ușor grosolănia, șuieră printre dinți. Nimeni în lumea asta nu mi-a mai vorbit așa.

M-am ridicat și am ocolit biroul.

– Nu te mai gândi prea mult la asta. S-ar putea să înceapă să-ți placă.

M-am întins și i-am luat ochelarii de pe nas. Ea făcu un pas înapoi, aproape împiedicându-se, și am cuprins-o cu brațul din pur instinct. Ochii i se măriră, iar palmele ei mi se înfipseră în piept, împingându-mă. Am fost eu împins și mai tare de atât, de un pisoi.

– Fără sticle ai ochi interesanți, am spus pe un ton uimit.

Ea se relaxă, își lăsă capul pe spate și buzele i se întredeschiseră.

– Cred că așa procedezi cu toate clientele, murmură.

Mâinile îi căzură pe lângă corp și geanta ei îmi lovi piciorul. Își sprijini toată greutatea pe brațul meu. Dacă voia să-i dau drumul, îmi trimitea semnale confuze.

– N-am vrut să-ți pierzi echilibrul, atâta tot, i-am explicat.

– Știam eu că ești genul amabil.

Se relaxă și mai mult, iar capul i se aplecă spre spate. Pleoapele îi coborâră, fluturară puțin, iar buzele i se deschiseră ceva mai mult. Pe ele se ivi zâmbetul acela vag și provocator, pe care nu trebuie să-l învețe niciodată de la nimeni.

– Îți închipui, bănuiesc, că am făcut-o dinadins, îmi spuse.

– Ce să faci dinadins?

– M-am împiedicat.

– Păăăăi...

Își trecu rapid un braț pe după ceafa mea și începu să strângă. Așa că am sărutat-o. Ori asta, ori am sorbit-o de-a dreptul. Ea își apăsă tare buzele pe ale mele câteva clipe lungi, după care se răsuci ușor, comod, și se cuibări în brațele mele. Și suspină prelung.

– În Manhattan, Kansas, ai putea fi arestat pentru asta, spuse.

– Dacă ar exista dreptate în lume, aș putea fi arestat doar fiindcă m-aș afla acolo.

Ea chicoti și mă lovi cu vârful degetului peste nas.

– Îmi închipui că preferi fetele cu adevărat rapide, comentă ea, privindu-mă pieziș. Cel puțin nu trebuie să te ștergi de ruj. Poate că data viitoare o să-mi dau și eu cu unul.

– Mai bine ne-am așeza puțin pe podea. Începe să-mi amorțească brațul.

Chicoti din nou și se desprinse de mine cu grație.

– Îți închipui, probabil, că am mai fost sărutată de multe ori.

– Ce fată n-a fost?

Ea dădu din cap în semn că da și îmi oferi privirea aceea de jos în sus care făcea ca genele să-i acopere în parte irisul.

– Chiar și la întrunirile de la biserică ne jucăm de-a sărutatul.

– Păi, altfel n-ar mai exista întruniri la biserică.

Ne-am privit unul pe celălalt fără o expresie anume.

– Ei bineee..., începu ea în cele din urmă.

I-am înapoiat ochelarii. Ea și-i puse, deschise geanta, se studie într-o oglinjoară, scormoni iar și apoi scoase mâna cu degetele strânse pumn.

– Regret că am fost rea, spuse și împinse ceva sub sugativa de pe birou.

Îmi adresă încă un surâs mic și slab, se duse spre ușă și o deschise.

– Te sun eu, mă înștiință pe un ton cald.

Și cu asta ieși, tap, tap, tap, îndepărtându-se pe coridor.

M-am aplecat, am ridicat sugativa și am netezit bancnotele mototolite de dedesubt. Sărutul nu fusese cine știe ce, dar, după toate aparențele, mai aveam o șansă la cei douăzeci de dolari.

Telefonul sună înainte de a apuca să-mi fac griji pentru domnul Lester B. Clausen. Am ridicat receptorul cu gândurile duse. Vocea pe care am auzit-o era seacă, dar groasă și înăbușită, ca și cum trecea printr-o perdea ori printr-o barbă lungă și albă.

– Ești Marlowe?

– El e.

– Ai o cutie de valori, Marlowe?

Îmi ajunsese cu politețurile pentru o singură după-amiază.

– Termină cu întrebările și dă-i drumul cu vorbitul, am ripostat.

– Te-am întrebat ceva, Marlowe.

– Iar eu n-am răspuns. Uite așa.

Am apăsat furca telefonului și am ținut-o cât timp am bâjbâit după o țigară. Știam că va suna din nou, imediat. Întotdeauna sună atunci când își închipuie că sunt duri și tari. Fiindcă nu și-au declamat replica finală. Când telefonul a sunat iar, am început eu primul:

– Dacă ai o propunere, s-o auzim. Și îmi spui „domnule“, până când îmi dai ceva bani.

– Nu te lăsa dominat de mânie, prietene. Sunt în necaz. Am nevoie de ajutor. Trebuie să păstrez ceva la loc sigur. Vreme de câteva zile. Nu mai mult. Iar pentru asta o să câștigi rapid ceva bani.

– Ce înseamnă „ceva“? Și cât de rapid?

– O hârtie de o sută. Stă aici și te așteaptă. O țin caldă pentru tine.

– O aud cum toarce, am replicat. Mai precis, unde mă așteaptă?

Am ascultat glasul de două ori, o dată când l-am auzit vorbind și a doua oară când mi-a răsunat în minte.

– Camera 332, hotelul Van Nuys. Bate de două ori repede și de două ori lent. Nu prea tare. O să fie ceva acțiune. Cât de repede poți să...?

– Ce vrei să-ți păstrez?

– Asta trebuie să aștepte până când ajungi aici. Ți-am zis că mă grăbesc.

– Cum te cheamă?

– Doar camera 332.

– Mulțumesc pentru timpul acordat, am spus. La revedere.

– Hei, stai puțin, amice! Nu e nimic care să frigă, așa cum crezi. Nu-s diamante. Nici pandante de smarald. Doar că valorează mulți bani pentru mine... și nimic pentru oricine altcineva.

– Hotelul are un seif.

– Vrei să mor sărac, Marlowe?

– De ce nu? Așa a murit și Rockefeller. La revedere din nou.

Glasul își schimbă tonul. Orice urmă de căldură pieri din el când întrebă rapid și sec:

– Cum mai stau lucrurile în Bay City?

N-am spus nimic. Am așteptat doar. La celălalt capăt al firului se auzi un râs vag și scurt.

– Mi-am închipuit eu că asta o să te intereseze, Marlowe. Deci, camera 332. La drum, prietene. Dă-i bătaie.

Legătura se întrerupse. Am pus receptorul în furcă. Fără niciun motiv anume, un creion se rostogoli de pe birou și-și rupse vârful pe chestia din sticlă aflată sub unul dintre picioarele biroului. L-am ridicat și l-am ascuțit încet, cu mare grijă, în ascuțitoarea fixată pe marginea pervazului, rotindu-l pentru a-i da o formă egală.

L-am pus în tăvița de pe birou și mi-am scuturat mâinile de praf. Aveam la dispoziție tot timpul din lume. M-am uitat pe fereastră. N-am văzut nimic. N-am auzit nimic.

Și atunci, tot fără niciun motiv, mi-a apărut în fața ochilor chipul lui Orfamay Quest fără ochelari, fardat și aranjat, cu păr blond, ridicat înalt pe frunte, cu o coadă împletită, trecută peste creștet. Și cu o privire de dormitor. Toate trebuie să aibă privire de dormitor. Am încercat să-mi imaginez chipul ăsta într-un prim-plan vast, ros de un personaj viril din spațiile larg deschise ale barului Romanoff.

Am avut nevoie de douăzeci și nouă de minute pentru a ajunge la hotelul Van Nuys.

## 8

Odată, cu mult timp în urmă, trebuie să fi avut o certă eleganță. Dar nu și acum. Amintirea vechilor trabucuri stăruia în holul principal la fel ca poleiala murdară pe plafon și arcurile lăsate ale fotoliilor din piele. Marmura de la recepție devenise galben-maronie odată cu trecerea anilor. Dar covorul era nou și avea un aspect dur, ca al recepționerului. Am trecut pe lângă el, m-am apropiat de tutungeria din colț și am pus pe tejghea o monedă de un sfert pentru un pachet de Camel. Vânzătoarea era o tânără cu părul blond-pai, gâtul lung și ochii obosiți. Așeză pachetul de țigări în fața mea, puse alături și o cutie cu chibrituri și dădu drumul restului care mi se cuvenea în caseta pe care scria „Vistieria comunității vă mulțumește“.

– Așa ați vrut să procedați, nu? întrebă ea, zâmbind răbdător. Ați vrut să oferiți mărunțișul bieților copii defavorizați, cu picioare strâmbe și așa mai departe, nu?

– Și dacă n-am vrut? am răspuns.

– Ar trebui să scot șapte cenți, și ar fi foarte greu.

Avea o voce tărăgănată, cu tonuri apoase și molatice, ca un prosop de baie umed. Am pus alt sfert de dolar peste cei șapte cenți, iar ea m-a cadorisit cu un zâmbet larg, care-i arăta bine amigdalele.

– Ești de treabă, îmi spuse. Îmi dau seama că ești de treabă. Mulți ar trece pe aici și i-ar face fetei avansuri. Gândește-te puțin. Pentru șapte cenți. Avansuri.

– Cine-i responsabilul? am întrebat-o, ignorându-i oferta.

– Sunt doi, replică ea, ducând mâna lent și elegant la ceafă și afișând cu această ocazie niște unghii roșii ca sângele. Domnul Hady noaptea și domnul Flack ziua. Acum e zi, așa că de serviciu este domnul Flack.

– Și unde-l pot găsi?

Se apleca peste tejghea, oferindu-mi posibilitatea de a-i adulmeca părul, și arătă cu o unghie lungă spre șirul de lifturi.

– Pe coridorul de acolo, lângă camera valetului. N-ai cum să nu vezi camera valetului, fiindcă are o ușă batantă și pe partea ei de sus scrie VALET cu litere aurii. Numai că ușa stă deschisă, așa că poate n-o s-o vezi.

– O s-o văd. Chiar dacă va trebui să-mi pun o balama la cap. Cum arată Flack ăsta?

– Păi, e un ins mititel și îndesat, cu un smoc de mustață. Un tip solid. Bine făcut, dar nu înalt. Degetele ei se mișcau alene pe marginea tejghelei, apropiindu-se de locul în care aș fi putut să le ating fără efort. Nu-i un tip interesant, adăugă ea. De ce să-ți pierzi timpul cu el?

– Afaceri, am replicat și m-am evaporat înainte să apuce ea să mă placheze.

Ajuns la lifturi, m-am întors și m-am uitat la ea. Privea după mine cu o expresie pe care o credea probabil meditativă.

Camera valetului se afla pe la jumătatea coridorului, spre intrarea din strada Spring. Ușa de după ea era întredeschisă. M-am uitat înăuntru, după care am intrat și am închis-o în urma mea.

Un bărbat ședea la un birou mic, cu praf pe el, o scrumieră mare și mai nimic altceva. Era scund și îndesat. Sub nas avea ceva țepos și negru, de vreo doi centimetri lungime. M-am așezat vizavi de el și mi-am pus o carte de vizită pe birou.

El a întins mâna după ea fără entuziasm, a citit-o, a întors-o și a citit ce scria pe verso cu aceeași atenție. Numai că pe verso nu scria nimic. A luat apoi o jumătate de trabuc din scrumieră și l-a aprins.

– Care-i problema? a mârâit la mine.

– Nicio problemă. Ești Flack?

Nu se sinchisi să răspundă. Îmi aruncă o privire susținută, care ar fi putut sau nu să-i ascundă gândurile – depinde dacă avea vreunul de ascuns.

– Aș vrea să aflu ceva despre unul dintre clienții hotelului, am spus.

– Numele? întrebă Flack, tot fără entuziasm.

– Nu știu ce nume folosește aici. E cazat în camera 332.

– Dar ce nume folosea înainte să vină aici?

– Nici asta nu știu.

– Atunci, cum arată?

Flack devenise suspicios acum. Citi din nou cartea de vizită, dar asta nu-l ajută cu nimic.

– Nu l-am văzut niciodată, din câte știu eu.

– Probabil că-s prea obosit, fiindcă nu pricep.

– Am primit un telefon de la el. Vrea să mă vadă.

– Te împiedic eu cumva?

– Uite ce-i, Flack. Un tip cu profesia mea își face uneori dușmani. Ar trebui să știi asta. Tipul vrea ceva de la mine. Îmi zice să vin, uită să-și dea numele și închide. M-am gândit să fac o mică verificare înainte de a urca la el.

Flack își scoase trabucul din gură și replică pe un ton răbdător:

– Sunt într-o formă îngrozitoare. Tot nu pricep. Nimic nu înțeleg.

M-am aplecat peste birou și i-am vorbit rar și limpede:

– E posibil ca întreaga chestie să fie doar o modalitate de a mă atrage într-o cameră de hotel, a-mi da la mir și apoi a o șterge frumușel. Nu ți-ar plăcea să se întâmple una ca asta în hotelul tău, nu-i așa, Flack?

– Presupunând că mi-ar păsa, te crezi chiar atât de important?

– Fumezi bucata aia de frânghie fiindcă îți place sau pentru că ai impresia că așa arăți mai dur?

– La patrușcinci de dolari pe săptămână, aș putea fuma ceva mai bun? întrebă Flack fără a-și lua ochii de la mine.

– Încă n-avem cont de cheltuieli. N-am bătut palma.

Cu un oftat trist, se ridică alene și ieși din încăpere. Mi-am aprins o țigară și am așteptat. S-a întors în scurt timp și a aruncat pe birou o fișă de înregistrare. „Dr. G.W. Hambleton, El Centro, California“, scria pe ea, cu o caligrafie limpede. Funcționarul mai adăugase și alte detalii, inclusiv numărul camerei și tariful pe zi. Flack întinse spre ea un deget care avea mare nevoie de manichiură sau, în lipsa ei, cel puțin de o pilă.

– A venit la 14.47, spuse el. Astăzi. N-a cheltuit nimic. A plătit pentru o zi. N-a dat niciun telefon. Nimic. Asta voiai?

– Cum arată?

– Nu l-am văzut. Îți închipui că mă postez acolo, la recepție, și le fac poze în timp ce se cazează?

– Mulțumesc, am replicat. Dr. G.W. Hambleton, El Centro. Îți rămân recunoscător.

Și i-am înapoiat fișa.

– Asta-i bine de știut, spuse Flack în vreme ce mă îndreptam spre ușă. Nu uita unde locuiesc. Dacă se poate numi locuit!

Am dat din cap și am ieșit. Mai sunt și zile din astea, în care toți cei pe care îi întâlnești sunt niște zevzeci. Începi să te uiți la tine-n oglindă și să te minunezi.

## 9

Camera 332 se afla în capătul clădirii, aproape de ieșirea de incendiu. Coridorul care ducea spre ea avea miros de covor vechi, de ulei de mobilier și de searbădă ambiguitate a mii de vieți anonime. Găleata cu nisip de lângă furtunul încolăcit era plină cu chiștoace de țigară și trabuc, strânse acolo de câteva zile bune. De la un radio se revărsa o muzică zăngănitoare, prin oberlihtul de deasupra unei uși. Printr-un altul se auzeau câțiva inși prăpădindu-se de râs. Mai departe pe coridor, spre camera 332, era liniște.

Am bătut de două ori lung și de două ori scurt, așa cum mi se spusese. Nu s-a întâmplat nimic. M-am simțit dintr-odată bătrân și obosit – ca și cum mi-aș fi petrecut viața întreagă bătând la uși în hoteluri ieftine, fără ca vreodată cineva să-mi răspundă. Am mai încercat o dată. Apoi am apăsat clanța și am intrat. O cheie cu o etichetă prinsă cu un fir roșu era în broască.

În față era un hol mic, cu baia în dreapta. Dincolo de el se vedea jumătate dintr-un pat, pe care era întins un bărbat în cămașă și pantaloni.

– Dr. Hambleton? am strigat.

Bărbatul n-a răspuns. M-am apropiat de el, pe lângă ușa băii. Un damf de parfum m-a izbit și am dat să mă întorc, dar nu suficient de repede. Femeia care fusese în baie stătea în picioare, ținându-și un prosop în partea de jos a feței. Deasupra lui purta ochelari întunecați. Iar mai sus de ei era marginea unei pălării de pai cu borul lat, de un albastru prăfos.

De sub pălărie se ițeau bucle umflate de păr blond-deschis. Cerceii albaștri licăreau undeva în umbră. Ochelarii de soare aveau rame albe, cu laterale late. Rochia se asorta cu pălăria. Peste rochie purta o jachetă brodată din mătase ori nailon, deschisă. În mâini avea mănuși lungi, iar în dreapta, o armă automată. Cu pat alb, din os. Părea de calibrul .32.

– Întoarce-te și pune mâinile la spate, îmi spuse prin prosop.

Vocea înăbușită era la fel de sugestivă precum ochelarii cu lentile întunecate. Nu era vocea care îmi vorbise la telefon. Nu m-am mișcat.

– Să nu crezi că glumesc, adăugă. Îți dau exact trei secunde să faci ce-ți spun.

– N-ai putea lăsa la un minut? Îmi place să te privesc.

Schiță un gest de amenințare cu pistolul acela mic.

– Întoarce-te! se răsti apoi. Repede!

– Îmi place și sunetul vocii tale.

– Bine, replică ea pe un ton încordat, periculos. Dacă asta vrei, asta o să ai.

– Nu uita că ești o doamnă, am spus, după care m-am întors și am ridicat mâinile până la nivelul umerilor.

Țeava armei mi se înfipse în ceafă. Răsuflarea ei îmi gâdila pielea. Parfumul avea note elegante, nici tari, nici evidente. Țeava mi se dezlipi de ceafă și, pentru o clipă, o flacără albă îmi izbucni undeva în spatele ochilor. Am icnit și am căzut în mâini și genunchi. Am dus repede brațul în spate și am dat peste un picior în ciorap de nailon, care însă mi-a scăpat; păcat, mi-am zis, părea un picior drăguț. Șocul unei alte lovituri într-o cap îmi alungă orice plăcere. Am scos un sunet demn de un om într-o situație disperată. M-am prăbușit pe podea. O ușă s-a deschis. O cheie a zornăit. Ușa s-a închis. Cheia s-a răsucit. Liniște.

M-am ridicat și am intrat în baie. Am luat un prosop de pe suport, l-am înmuiat în apă rece și mi-am udat capul. Aveam impresia că am fost lovit cu tocul unui pantof. În mod cert, nu fusese patul armei. Era și puțin sânge, nu mult. Am clătit prosopul și am rămas acolo, tamponându-mi rana și întrebându-mă de ce nu am luat-o la fugă după ea, urlând. M-am pomenit însă uitându-mă în dulăpiorul cu medicamente de deasupra chiuvetei, care era deschis. Partea de sus a unui tub cu pudră de talc fusese smulsă de la locul ei. Peste tot pe raft era împrăștiată pudră. Tubul cu pastă de dinți fusese tăiat. Cineva căutase ceva.

M-am întors în hol și am încercat ușa camerei. Încuiată pe dinafară. M-am aplecat și m-am uitat pe gaura cheii, dar era o broască specială, la care gaura din interior nu era la același nivel cu cea din exterior. Fata cu ochelari întunecați nu știa prea multe despre hoteluri. Am răsucit ivărul de siguranță, care deschidea încuietoarea de afară, am deschis ușa, m-am uitat în lungul coridorului gol și am închis ușa la loc.

Pe urmă m-am dus la bărbatul de pe pat. Nu se mișcase deloc, dintr-un motiv relativ evident.

Dincolo de hol, camera se deschidea spre două ferestre prin care soarele după-amiezii intra pieziș, cădea pe pat și se oprea sub ceafa individului întins acolo. Ceea ce îl oprea era un obiect rotund, alb cu albastru și lucios. Omul zăcea comod, cu fața în jos, brațele pe lângă corp și fără pantofi în picioare. Fața, cu un obraz pe pernă, părea relaxată. Pe cap avea o perucă. Ultima dată când vorbisem cu el purta numele George W. Hicks. Acum îl chema G.W. Hambleton. Aceleași inițiale. Nu că ar mai fi contat. Oricum, nu aveam să mai vorbesc cu el vreodată. Sânge nu era. Deloc, iar ăsta este unul dintre puținele lucruri plăcute în privința mânuirii experte a unui șpiț de gheață.

I-am atins ceafa. Era caldă încă. În acel moment, raza de soare se mută de pe mânerul șpițului spre urechea stângă a decedatului. M-am întors și m-am uitat bine prin cameră. Cutia telefonului fusese deschisă și lăsată așa. Biblia zăcea aruncată într-un colț. Biroul fusese scotocit. M-am dus la dulap și m-am uitat înăuntru. Erau haine și o valiză pe care o mai văzusem. N-am găsit nimic care să mi se pară important. Am ridicat de jos o pălărie cu borul flexibil, am pus-o pe birou și m-am dus înapoi în baie. Interesant acum era dacă cei care îl înțepaseră pe dr. Hambleton găsiseră ceea ce voiseră. Timp avuseseră foarte puțin.

Am căutat meticulos prin baie. Am ridicat capacul vasului de WC și am tras apa. Nu era nimic acolo. M-am uitat în bazin. Nu atârna nicio sfoară cu vreun obiect legat la capăt. Am scotocit în birou. Era gol, cu excepția unui plic vechi. Am ridicat plasele de la ferestre și am pipăit afară, sub pervaz. Am luat Biblia de pe podea și am mai răsfoit-o o dată. Am examinat trei tablouri, pe față și pe dos, și am studiat marginea covorului. Era prins în piuneze până aproape de perete și se adunaseră vălătuci de praf în adânciturile formate. M-am așezat pe podea și am căutat sub pat. Tot

nimic. M-am urcat pe un scaun și m-am uitat în abajurul lămpii. Praf și molii moarte. M-am îndreptat iar spre pat. Fusese așternut de un profesionist și nimeni nu-l mai atinsese pe urmă. Am pipăit perna de sub capul mortului, am luat-o și pe cealaltă din dulap și i-am examinat marginile. Nimic.

Haina doctorului Hambleton atârna pe spătarul unui scaun. M-am apropiat de ea, știind că era cel mai puțin probabil loc în care să pot găsi ceva. Cineva cu un cuțit îi cercetase căptușeala și umplutura de la umeri. Erau acolo chibrituri, două trabucuri, o pereche de ochelari de soare, o batistă ieftină, nefolosită, un bilet de film din Bay City, un pieptene mic și un pachet de țigări nedeschis. L-am studiat în lumină. Nu părea să fi umblat nimeni la el. Am umblat eu. I-am rupt țipla, am scotocit înăuntru și n-am găsit decât țigări.

Nu mai rămânea deci decât doctorul Hambleton însuși. L-am întors și i-am căutat în buzunarele pantalonilor. Bani mărunți, o altă batistă, un mic tub cu ață dentară, iar chibrituri, un mănunchi de chei și o broșură cu orarul autobuzelor. Într-un portofel din piele de porc se aflau o coală de timbre, un al doilea pieptene (omul chiar avusese grijă de peruca lui), trei pachețele subțiri cu o pudră albă, șapte cărți de vizită pe care scria „Dr. G. W. Hambleton, O.D. Tustin Building, El Centro, California, Program 9–12 și 14–16, cu programare. Telefon El Centro 50406“. N-am găsit permis de conducere, nici card de sănătate sau de asigurare, niciun act de identificare. În portofel erau o sută șaizeci de dolari. L-am pus la loc unde-l găsisem.

Am ridicat pălăria de pe birou și i-am examinat panglica interioară și pe cea exterioară. Funda celei exterioare fusese tăiată cu vârful unui cuțit, care lăsase în urmă fire deșirate. Nu era nimic ascuns acolo. Și nici nu se vedea să fi fost desprinsă și cusută la loc după aceea.

Asta era tot. Dacă ucigașii știuseră ce caută, înseamnă că era ceva ce putea fi ascuns într-o carte, în cutia telefonului, în tubul cu pastă de dinți sau în panglica unei pălării. M-am dus în baie și mi-am studiat capul. Încă mai șiroia un firișor de sânge. Am mai pus niște apă rece și am șters tăietura cu hârtie igienică, pe care am aruncat-o în WC. M-am întors în cameră și m-am oprit o clipă să mă uit la dr. Hambleton, întrebându-mă unde anume greșise. Păruse un tip destul de inteligent. Soarele ajunsese acum în cealaltă parte a camerei, trecând de pat, într-un colț plin de praf.

Am rânjit brusc, m-am aplecat și, rapid, fără a-mi șterge rânjetul de pe față, oricât de nelalocul lui ar fi fost, am smuls peruca de pe capul fostului dr. Hambleton și am întors-o pe dos. Foarte simplu. Prinsă de căptușeala ei cu bandă adezivă și protejată de o bucată de celofan era o hârtie portocalie. Am dezlipit-o, am răsucit-o și am constatat că e un bon de comandă numerotat, de la un atelier foto din Bay City. L-am pus în portmoneu și am așezat cu atenție peruca la loc, pe capul chel ca un ou al mortului.

Am lăsat camera neîncuiată, fiindcă nu aveam cum s-o încui.

Pe coridor, radioul încă se mai auzea, iar râsul exagerat de alcool îl acompania de vizavi.

## 10

La telefon, lucrătorul de la atelierul foto îmi spuse:

– Da, domnule Hicks, sunt gata. Șase fotografii mari pe hârtie lucioasă, după negativul dumneavoastră.

– La ce oră închideți? am întrebat.

– Oh, cam în cinci minute. Deschidem mâine, la nouă dimineața.

– Le iau atunci. Mulțumesc.

Am închis, am dus în mod mecanic mâna la fantă și am găsit moneda lăsată de altcineva. M-am apropiat de bar, mi-am cumpărat cu ea o cafea și am stat acolo bând și ascultând claxoanele auto care se certau afară. Era ora la care oamenii se întorceau acasă. Se auzeau fluierături. Motoare ambalate. Frâne scrâșnind. Pe trotuar era un du-te-vino constant de pași. Trecuse puțin de cinci și jumătate. Mi-am terminat cafeaua, am umplut pipa și am plecat pe jos spre hotelul Van Nuys. În sala de corespondență am pus bonul de comandă într-un plic cu antetul hotelului și am scris pe el adresa mea. I-am lipit un timbru și l-am lăsat în cutia poștală de lângă șirul de lifturi. Pe urmă m-am dus din nou în biroul lui Flack.

Am închis și de data asta ușa și m-am așezat în fața lui. Omul nu părea să se fi mișcat din loc niciun centimetru. Molfăia apatic același capăt de trabuc, iar privirea îi era la fel de goală. Mi-am reaprins pipa scăpărând un chibrit pe marginea biroului. El s-a încruntat.

– Dr. Hambleton nu răspunde la ușă, i-am spus.

Flack se uită la mine cu ochi nedumeriți.

– Hă?

– Tipul din camera 332. Îți mai amintești? Nu răspunde la ușă.

– Și eu ce să fac, să mă rup în două?

– Am bătut de mai multe ori. Nu răspunde. Mi-am zis că poate face baie sau așa ceva, deși nu se aude nimic. Am plecat puțin și pe urmă am încercat din nou. Tot n-a răspuns.

Flack scoase un ceas din buzunarul hainei și-l studie.

– La șapte îmi termin tura, spuse el. Isuse! Mai am o oră întreagă, și mai bine. Frate, și ce foame mi-e!

– La felul în care muncești, nici nu mă mir. Trebuie să-ți conservi forțele. Am izbutit să-ți trezesc interesul pentru camera 332?

– Ziceai că nu e-năuntru, replică Flack arțăgos. Și ce-i cu asta? Nu e-năuntru!

– N-am zis că nu e-năuntru. Am zis că n-a răspuns la ușă.

Flack se apleacă spre mine. Cu gesturi foarte lente, își scoase resturile trabucului din gură și le așeză în scrumiera de sticlă.

– Spune mai departe. Așa încât să-mi placă, ceru el, vorbind cu precauție.

– Poate o să-ți placă să dai o fugă până sus, ca să te uiți. Poate că n-ai mai văzut în ultima vreme o treabă clasa-ntâi cu șpițul de gheață.

Punându-și palmele pe brațele de lemn ale scaunului, Flack strânse tare.

– Au! făcu el, dureros. Au!

Se ridică și trase sertarul biroului. Luă din el un revolver masiv și negru, îi deschise magazia, o studie atent, se uită pe țeavă și o închise la loc. Își descheie haina și își îndesă arma la brâu. La nevoie, probabil că ar fi reușit s-o scoată în mai puțin de un minut. Își îndesă pălăria pe cap și îmi făcu semn cu degetul spre ușă.

Am urcat în tăcere până la etajul al treilea. Am străbătut coridorul. Nimic nu se schimbase. Niciun sunet nu se auzea mai tare sau mai încet decât înainte. Flack se apropie cu pași grăbiți de camera 332 și ciocăni din obișnuință. Apoi încercă ușa. Se întoarse și se uită la mine cu o strâmbătură.

– Ziceai că ușa nu era încuiată, îmi reproșă el.

– N-am spus chiar asta. Dar *era* neîncuiată.

– Acum nu mai e, replică Flack și alese o cheie de pe un lanț lung.

Descuie ușa și privi în stânga și-n dreapta pe coridor. Apăsă clanța ușor, fără zgomot, și împinse ușa vreo cinci centimetri. Ascultă. Nimic nu se auzea dinăuntru. Făcu un pas înapoi și își scoase arma de la brâu. Extrase cheia din broască, deschise ușa cu piciorul și aduse brusc arma în față, cu o mișcare iute, ca de șerif din filmele de duzină.

– Să mergem, îmi aruncă din colțul gurii.

Peste umărul lui puteam vedea că dr. Hambleton zăcea exact la fel ca înainte, însă mânerul șpițului de gheață nu se vedea de la ușă. Flack se apleacă și înaintă precaut în cameră. Ajunse la ușa întredeschisă a băii, își lipi un ochi de crăpătură și apoi o împinse, izbind-o de cadă. Intră și ieși imediat, după care mai făcu doi-trei pași în cameră – un tip încordat și precaut, care nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Încercă ușa dulapului, cu arma întinsă în față, și o deschise, smucind-o. Niciun suspect în dulap.

– Uită-te sub pat, i-am sugerat.

Flack se apleacă rapid și inspectă locul indicat.

– Uită-te și sub covor, am adăugat.

– Îți bați joc de mine? întrebă el, enervat.

– Îmi place să te privesc la lucru.

Se apleacă apoi deasupra mortului și studie șpițul.

– Cineva a încuiat ușa, mârâi el. Sau poate că ai mințit tu când ai spus că era neîncuiată.

N-am zis nimic.

– Ei, cred că trebuie să chemăm poliția, opină el, vorbind rar. N-avem cum să mușamalizăm așa ceva.

– Nu e vina ta, l-am liniștit. Se întâmplă chiar și în cele mai bune hoteluri.

## 11

Internistul roșcat completă un formular care atesta că victima era deja decedată și își puse stiloul în buzunarul de la piept al jachetei sale albe. Apoi închise carnetul, zâmbind vag.

– Măduva spinării secționată imediat sub protuberanța occipitală, aș zice, spuse el pe un ton lejer. Un loc extrem de vulnerabil. Dacă știi cum să-l găsești. Și bănuiesc că știi.

Locotenentul Christy French își drese glasul.

– Îți închipui cumva că e prima dată când văd unul?

– Nu, cred că nu.

Internistul mai aruncă o ultimă privire rapidă asupra cadavrului, se întoarse și ieși din încăpere.

– Îl sun pe legist, spuse el peste umăr, și închise ușa în urma lui.

– Pentru uliii ăștia, unul țeapăn e la fel de interesant ca o farfurie cu varză sleită pentru mine, declară Christy French pe un ton acru, spre ușa închisă. Partenerul lui, un polițai pe nume Fred Beifus, era așezat în genunchi lângă cutia telefonului. Luase amprentele și acum sufla pulberea rămasă. Apoi se uită la o pată printr-o lupă. Clătinând din cap, luă ceva de pe șurubul cu care fusese închisă cutia.

– Mănuși de cioclu, din bumbac cenușiu, spuse el dezgustat. Costă cam patru cenți perechea la angro. O grămadă de amprente bune aici. Deci au căutat ceva în cutia telefonului.

– Evident, ceva ce putea fi ascuns acolo, replică French. Nu mă așteptam la amprente. Treburile astea cu șpițul sunt o veritabilă specialitate. După o vreme, îi prindem și pe experți. Treaba de aici e doar de mântuială.

Golea buzunarele defunctului și așeza obiectele găsite pe pat, lângă trupul nemișcat și deja rigid. Flack ședea pe un scaun lângă fereastră, privind afară cu o expresie morocănoasă. Directorul adjunct venise, nu spusese nimic, afișând o privire îngrijorată, și plecase. Eu stăteam rezemat de peretele băii și-mi număram degetele.

Flack zise brusc:

– Îmi închipui că asta cu șpițul e treabă de femeie. Poți să cumperi șpițuri de oriunde. Zece cenți bucata. Dacă vrei unul rapid, îl poți ascunde la jartieră și să-l lași să atârne acolo.

Christy French îi aruncă o privire fugară, cu o expresie mirată.

– Da' cu ce soi de dame umbli tu în ultima vreme, dragule? întrebă Beifus. La cât costă ciorapii azi, femeile pot să pitulească-n ei chiar și un ferăstrău.

– La asta nu m-am gândit niciodată, replică Flack.

– Lasă-ne pe noi să ne ocupăm cu gânditul, scumpișor. E nevoie de dotare pentru asta.

– Nu-i nevoie să fii crud.

Beifus își scoase pălăria și făcu o plecăciune.

– Nu trebuie să ne refuzi câte o mică plăcere, domnule Flack.

– Și în plus, interveni Christy French, femeia în cauză nu s-ar mai opri din lovit. Nici n-ar mai ști ce înseamnă suficient. O sumedenie de borfași nu știu. Cel care a făcut chestia de aici e un artist. A nimerit măduva spinării din prima încercare. Și încă ceva: trebuie ca tipul să stea nemișcat pentru a reuși. Asta înseamnă că au fost mai mulți tipi, dacă nu cumva victima a fost drogată sau dacă ucigașul nu-i era prieten.

– Nu văd cum ar fi putut fi drogat, am spus eu, dacă el e cel care mi-a telefonat.

French și Beifus se întoarseră spre mine cu aceeași expresie de plictiseală răbdătoare.

– Dacă, replică cel dintâi; și cum nu-l cunoști pe tip – după cum susții –, există o vagă posibilitate să nu-i poți recunoaște vocea. Sau sunt cumva prea subtil pentru tine?

– Nu știu, am răspuns. Nu ți-am citit corespondența primită de la admiratori.

French rânji.

– Nu-ți irosi ideile pe el, îi spuse Beifus. Păstrează-le pentru Clubul de Vineri Dimineața. Unele dintre bătrânelele din liga ochilor lăcrimoși se dau în vânt după crimele cu piste interesante.

French își rulă o țigară și o aprinse cu un chibrit pe care îl scăpără pe marginea scaunului, apoi oftă.

– Au inventat tehnica în Brooklyn, explică el. Băieții lui Sunny Moe Stein s-au specializat în ea și au folosit-o până la refuz. Se ajunsese să nu mai poți traversa un teren viran fără să dai de vreo operă a lor. Pe urmă au venit aici – câți mai rămăseseră din ei. Mă întreb de ce au făcut-o.

– Poate că aici sunt mai multe terenuri virane, opină Beifus.

– Ciudat, totuși, murmură French, pe un ton aproape visător. Când Weepy Moyer l-a trimis pe Sunny Moe Stein în lumea drepților în februarie trecut, pe Franklin Avenue, ucigașul a folosit o armă. Lui Moe nu i-ar fi plăcut deloc.

– Pun pariu că de aia avea mutra aia atât de dezamăgită, după ce i-au curățat tot sângele de pe ea, remarcă Beifus.

– Cine-i Weepy Moyer? întrebă Flack.

– Al doilea în organizație după Moe, răspunse French. E foarte posibil ca asta de aici să fie opera lui. Nu că ar fi făcut-o el personal, însă.

– De ce nu?

– Voi nu citiți niciodată ziarele? Moyer este un domn acum. Cunoaște oameni de cea mai bună calitate. Are chiar și alt nume. Cât despre treaba cu Sunny Moe Stein, s-a întâmplat să-l băgăm la mititica pentru jocuri de noroc. N-am ajuns nicăieri cu el, dar i-am creat un alibi frumos. Oricum, e un domn, așa cum am spus, iar domnii nu merg de colo-colo înfigând șpițuri în oameni. Îi angajează pe alții pentru asta.

– Ați avut vreodată ceva cu privire la Moyer? am întrebat.

French îmi aruncă o privire încruntată.

– De ce?

– Mi-a venit o idee. Dar e una foarte fragilă.

French continuă să mă studieze.

– Așa, între noi, fetele, la pudratul nasului... n-am dovedit niciodată că tipul pe care l-am reținut a fost chiar Moyer. Dar nu trâmbița asta în patru zări. S-ar zice că nimeni nu știe asta, decât el, avocatul lui, procurorul districtual, poliția, primăria și încă vreo două-trei sute de alți indivizi.

Se bătu cu portofelul mortului pe coapsă și se așeză pe pat, sprijinindu-se lejer de piciorul cadavrului. Își aprinse o țigară și făcu un semn cu ea spre mine.

– Avem destul timp aici, în circul nostru. Uite ce avem noi, Fred. În primul rând, amicul de aici nu era prea deștept. Își spunea dr. G.W. Hambleton și avea cărți de vizită cu o adresă și un număr de telefon din El Centro. Ne-a luat cam două minute să aflăm că nici adresa și nici numărul de telefon nu există. Un băiat isteț nu se lasă astfel descoperit. În al doilea rând, tipul în mod cert nu e în bani. Are paișpe dolari împăturiți aici, plus vreo doi în mărunțiș. La breloc nu are nici chei de mașină, nici de la vreo cutie de valori și nici de la casă – doar cheia de la valiză și șapte chei pentru yale universale, pilite. Pilite recent, dacă tot a venit vorba. Bănuiesc că voia să se furișeze nițel prin hotel. Cheile astea ar merge în maghernița ta, Flack?

Acesta se apropie și se uită la chei.

– Două dintre ele au mărimea potrivită, spuse el. Nu-mi dau seama dacă ar funcționa doar privindu-le. Dacă vreau o cheie universală, trebuie s-o cer de la birou. Tot ce am eu este o cheie master, pe care o pot folosi doar dacă clientul nu e-n cameră.

Scoase din buzunar o cheie pe un lanț lung și o compară cu celelalte, apoi clătină din cap.

– Nu-s bune, dacă nu se mai lucrează la ele, conchise apoi. Mult prea mult metal pe ele.

French scutură scrumul țigării în palmă și îl suflă în aer. Flack se întoarse la scaunul lui de lângă fereastră.

– În al doilea rând, anunță Christy French, nu are permis auto și niciun alt act de identitate. Niciuna dintre hainele lui n-a fost cumpărată din El Centro. Făcea el un soi de mișmaș, dar nu pare a fi avut nici înfățișarea, nici personalitatea unuia care dă cecuri fără acoperire.

– Nu l-ai văzut în cea mai bună lumină a lui, interveni Beifus.

– Iar hotelul ăsta nu e, oricum, nimerit pentru așa ceva, continuă French. Are o reputație de doi bani.

– Hei, stai puțin! strigă Flack.

Dar French îi taie macaroana cu un gest scurt.

– Știu toate hotelurile din districtul metropolitan, Flack. E datoria mea să le știu. Pentru cincizeci de dolari pot să organizez în hotelul ăsta, în mai puțin de o oră, o demonstrație de striptease cu delicatesuri franțuzești. Nu mă lua de fraier. Tu îți câștigi pâinea ta, eu mi-o câștig pe a mea, dar nu mă lua de fraier. Bun! Clientul avea un obiect pe care se temea să-l poarte la el. Asta înseamnă că știa că cineva era pe urmele lui și se apropia. Prin urmare, îi oferă lui Marlowe o sută de dolari pentru a-i păstra obiectul. Numai că nu are atâția bani asupra lui. În consecință, avea probabil de gând să-l joace puțin pe Marlowe. Nu putea fi vorba deci de ceva bijuterii furate; trebuie să fi fost ceva semilegal. Am dreptate, Marlowe?

– Ai putea renunța la „semi".

French rânji slab.

– Deci obiectul era ceva plat sau ceva care putea fi rulat – într-o cutie de telefon, în banda unei pălării, într-o Biblie sau într-un tub

de talc. Nu știm dacă obiectul a fost găsit sau nu. Știm însă că timpul disponibil a fost foarte scurt, nu mai mult de o jumătate de oră.

– Dacă dr. Hambleton a fost cel care a telefonat, am replicat. Tu ai deschis discuția asta.

– Nici n-ar fi avut rost altfel. Ucigașii n-ar fi fost interesați să fie găsit repede. De ce să cheme pe cineva în camera lui? Putem să aflăm cine l-a vizitat? întrebă French în final, întorcându-se spre Flack.

Acesta clătină din cap, mohorât.

– Nici măcar nu ești nevoit să treci pe la recepție ca să ajungi la lifturi, preciză el.

– Poate că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care s-a cazat aici, interveni Beifus. Plus atmosfera primitoare.

– Bine, conchise French. Cel care l-a miruit a putut veni și pleca fără să stârnească nicio bănuială. Nu a avut nevoie decât să știe numărul camerei. Și cam asta e tot ce știm și noi. În regulă, Fred?

Beifus încuviință.

– Nu chiar tot, am spus eu. E o perucă drăguță, dar tot o perucă rămâne.

French și Beifus se răsuciră brusc spre cadavru. Cel dintâi întinse mâna, trase cu atenție de părul mortului și fluieră a surprindere.

– Mă întrebam de ce naiba rânjea internul ăla. Ticălosul n-a șoptit niciun cuvânt despre asta. Vezi și tu ce văd eu, Fred?

– Nu văd decât un tip fără păr.

– Poate că nu l-ai cunoscut așa. Mileaway Marston. A fost o perioadă agent pentru Ace Devore.

– Ei, așa e, râse Beifus ușor. Ce-ai mai făcut în tot timpul ăsta, Mileaway? Nu te-am mai văzut de atât timp, încât te-am uitat. Dar tu mă cunoști, amice. O dată înmuiat, înmuiat rămân.

Bărbatul de pe pat părea bătrân și scofâlcit fără perucă. Masca galbenă a morții începuse deja să-i încremenească trăsăturile. French spuse calm:

– Ei, asta îmi ia o greutate de pe umeri. Amărâtul ăsta n-o să ne pună la treabă zi-lumină. La naiba cu el!

Puse peruca la loc, așezând-o peste un ochi, se ridică de pe pat și se întoarse spre mine și Flack.

– Asta-i tot pentru voi doi.

Flack se ridică și el.

– Mulțumim pentru crimă, drăguță, îi spuse Beifus. Dacă o să mai ai așa ceva în simpaticul tău hotel, nu uita să apelezi la serviciile noastre. Chiar dacă nu-s grozave, sunt rapide.

Flack străbătu holul scurt și deschise ușa cu o smucitură. Eu l-am urmat. În drum spre lift nu am schimbat niciun cuvânt. Nici până jos n-am făcut-o. L-am însoțit până în micul lui birou, unde am intrat și am închis ușa. El păru surprins. Se așeză și întinse mâna după telefon.

– Trebuie să-i raportez directorului adjunct. Vrei ceva?

Am rulat o țigară, am aprins-o și am suflat fumul, ușor, peste biroul lui.

– O sută cincizeci de dolari, am spus.

Ochii mici ai lui Flack deveniră două găuri rotunde pe o față lipsită de orice expresie.

– Nu face pe glumețul unde nu e cazul, ricană el.

– După clovnii ăia de sus, nu poți da vina pe mine că încerc și eu. Dar nu glumesc deloc.

Am început să răpăi cu degetele pe marginea biroului și am așteptat.

Mărgeluțe de sudoare se iviră pe buza lui, deasupra mustăcioarei.

– Am treburi de făcut, îmi spuse, ceva mai gâtuit de data asta. Șterge-o și nu te uita în urmă.

– Un tip atât de dur! Când l-am percheziționat, dr. Hambleton avea o sută șaizeci și patru de dolari în portofel. Îmi promisese mie o sută, ca depozitar, îți amintești? Acum, în același portofel nu mai avea decât paisprezece. Și *chiar* am lăsat ușa camerei lui descuiată. Iar altcineva a încuiat-o. Tu ai încuiat-o, Flack.

El își puse mâinile pe brațele scaunului și strânse. Vocea îi răsună ca venind din adâncul unui puț:

– Nu poți dovedi nimic.

Își scoase apoi arma de la brâu și o așeză pe birou, în fața lui. Se holbă la ea. Dar arma nu avea niciun mesaj pentru el. Flack ridică din nou ochii spre mine.

– Jumi-juma, ce zici? întrebă el, sugrumat.

Urmă un moment de tăcere. Își scoase portmoneul ponosit și scotoci în el. Extrase o mână de bancnote, pe care le întinse pe birou, le sortă în două teancuri și împinse unul spre mine.

– Îi vreau pe toți cei o sută cincizeci, am spus.

El se cocoșă în scaun și privi țintă un colț al biroului. După un timp îndelungat, oftă. Alătură cele două teancuri și le făcu vânt spre partea mea de birou.

– Lui nu-i mai foloseau, explică el. Ia mălaiul și întinde-o. O să te țin minte, amice. Voi, ăștia, îmi întoarceți stomacul pe dos. De unde să știu că nu ai șterpelit de la el o juma' de miar?

– Fiindcă aș fi luat tot. Și ucigașul la fel. De ce să mai lase paișpe dolari?

– Altfel zis, de ce am lăsat eu paișpe dolari? întrebă Flack pe un ton obosit, desenând alene cu degetul pe birou.

Am luat banii, i-am numărat și i-am aruncat înapoi.

– Fiindcă ești în branșă și ai știut să-l evaluezi. Ți-ai dat seama că are măcar suficient pentru chiria camerei și încă ceva mărunțiș.

Polițaii s-ar fi așteptat la același lucru. Uite, eu nu vreau banii. Vreau altceva.

Se holbă la mine cu gura căscată.

– Pune verzișorii la adăpost, l-am îndemnat.

Luă banii și-i îndesă la loc în portofel.

– Vrei altceva? Ochii îi erau mici și gânditori, iar limba îi împingea buza de jos în afară. Am impresia, spuse apoi, că nici tu nu ești într-o poziție tocmai bună pentru negociere.

– S-ar putea să te înșeli în privința asta. Dacă m-aș duce acum înapoi, sus, și le-aș spune lui French și Beifus că am fost acolo înainte și că am percheziționat cadavrul, m-aș alege cu un perdaf, într-adevăr. Dar ei și-ar da seama că nu mi-am ținut gura doar ca să fiu interesant. Ar înțelege că am undeva un client pe care încercam să-l protejez. Mi-ar spune niște vorbe grele și usturătoare. Dar *tu* ai primi cu totul alt tratament.

M-am oprit și am privit ușoara boare de transpirație care începea să-i acopere fruntea. Avea o privire bolnavă și înghiți cu greu.

– Lasă vorbele meșteșugite și spune clar care-i treaba, îmi ceru el și, pe neașteptate, rânji cu un aer oarecum crud. Ai ajuns puțin cam târziu ca s-o mai protejezi, nu?

Disprețul grăsos care își avea sălașul în el începea să revină acasă, încet, dar cu voioșie.

Mi-am stins țigara fumată, am scos alta și am declanșat șirul lung de gesturi de trecut vremea și salvat aparențele: am aprins-o, am aruncat chibritul, am suflat fumul într-o parte, am tras adânc în piept, de parcă birouașul lui mizer ar fi fost un înmiresmat vârf de munte cu vedere la oceanul învolburat – toate vechile clișee ale profesiei mele.

– Bine, am spus în cele din urmă. Recunosc că e vorba despre o femeie. Recunosc că trebuie să se fi dus acolo după moartea

lui – dacă asta te face fericit. Îmi închipui însă că numai șocul a fost de vină pentru că a fugit.

– O, sigur! făcu Flack pe un ton urât. Dispreţul grăsos se întorsese de-a binelea acasă. Sau poate că n-a mai înţepat vreun tip cu șpiţul de o lună, adăugă el. Și s-a temut că-și pierde antrenamentul.

– Dar de ce i-ar fi luat cheia? am întrebat, vorbind cu mine însumi. Și de ce s-o fi lăsat la recepţie? De ce să nu fi plecat pur și simplu. Dacă și-a spus că trebuie să încuie ușa? De ce să nu arunce cheia într-o cutie cu nisip și s-o acopere? Sau s-o ia cu ea și s-o piardă pe undeva? De ce să facă ceva, orice, cu cheia aia, ceva care s-o pună în legătură cu camera respectivă?

Mi-am coborât privirea și m-am uitat fix la Flack, după care am continuat:

– Decât, poate, dacă nu cumva a fost văzută părăsind camera, cu cheia în mână, și urmărită afară din hotel.

– Pentru ce ar face cineva una ca asta? a întrebat Flack.

– Fiindcă acela care a văzut-o putea intra în cameră imediat. Doar avea o cheie universală.

Ochii lui s-au înălţat spre mine și au coborât dintr-o singură mișcare.

– Deci, probabil că a urmărit-o, am spus mai departe. Probabil că a văzut-o lăsând cheia la recepţie și ieșind din hotel, și a mai urmărit-o niţel.

– Cum de ești atât de minunat? exclamă Flack, ironic.

M-am întins și am tras telefonul spre mine.

– Mai bine îl sun pe Christy și termin cu chestia asta. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi e mai frică. Poate că ea l-a ucis. Nu pot să acopăr o crimă.

Am ridicat receptorul din furcă. Flack și-a trântit palma umedă și mare pe mâna mea. Telefonul a tresăltat pe birou.

– Lasă-l, spuse aproape plângând. Am urmărit-o până la mașina parcată mai jos, pe stradă. I-am luat numărul. Pentru numele Domnului, amice, dă-mi puțină pace! se rugă el, scotocindu-se frenetic prin buzunare. Știi cât câștig în slujba asta? Bani de țigări și de trabucuri și nimic mai mult. Stai puțin! Cred...

Privi în jos, amestecă în mâini câteva plicuri, alese în final unul și mi-l aruncă.

– Numărul de înmatriculare, spuse. Și dacă asta te mulțumește, să știi că nu mi-l amintesc.

M-am uitat la plic. Pe el era scris, într-adevăr, un număr de mașină – slab, oblic și scâlciat, așa cum l-ar fi notat cineva în grabă, pe hârtia ținută în palmă, pe stradă. 6 N 333. California 1947.

– Mulțumit?

Fusese vocea lui Flack. Sau, cel puțin, ieșise din gura lui. Am rupt bucata cu numărul și i-am azvârlit plicul înapoi.

– 4 P 327, am spus și i-am privit atent ochii. Nimic n-a tresărit în ei. Nici urmă de viclenie sau de ironie. Dar de unde știu eu că nu-i un număr oarecare, pe care îl aveai scris aici?

– Pentru asta trebuie să mă crezi pe cuvânt.

– Descrie-mi mașina.

– Cadillac, mai vechi, decapotat. Model de prin 1942. Un fel de albastru prăfos.

– Descrie-mi femeia.

– Vrei cam multe pentru banii tăi, nu, ochiosule?

– Banii lui Hambleton.

Flack își plecă umerii.

– Bine. Blondă. Haină albă cu ceva broderii colorate. Pălărie de pai mare, albastră. Ochelari închiși la culoare. Înaltă cam de unu cincizeci și cinci. Alură frumoasă.

– Ai putea s-o recunoști dacă ai vedea-o fără ochelari? am întrebat precaut.

El se prefăcu că se gândește, după care clătină din cap: nu.

– Deci care era numărul de înmatriculare, Flackie?

Îl prinsesem cu garda jos.

– Care dintre ele?

M-am aplecat peste birou și am scuturat niște scrum de țigară pe arma lui. L-am mai privit o vreme în ochi. Dar știam că era terminat. Părea s-o știe și el. Și-a luat arma, a suflat scrumul și a pus-o în sertarul biroului.

– Hai, du-te, îmi spuse printre dinți. Spune copoilor că am căutat mortul în buzunare. Și ce-o să fie? Poate c-o să-mi pierd slujba. Poate c-o să fiu aruncat în acvariul cu pești. Și? Când o să ies, o să fiu întreg. Micul Flackie nu trebuie să-și facă griji pentru cafea și gogoșele. Să nu-ți închipui că ochelarii ăia negri îl păcălesc pe micul Flackie. Am văzut prea multe filme ca s-o ratez pe pisicuța aia arătoasă. Și dacă mă întrebi pe mine, o să-și facă veacul mult pe aici. Fata promite și, cine știe, rânji el cu un aer de triumf, la un moment dat o să aibă nevoie de bodyguard. Un tip care să-i fie alături, să vegheze și s-o țină departe de necazuri. Cineva care știe mersul lucrurilor și nu are pretenții exagerate privind banii... Ce s-a întâmplat?

Îmi lăsasem capul pe un umăr și mă aplecasem în față. Ascultam.

– Mi s-a părut că aud clopotul la biserică, am replicat.

– Nu-i nicio biserică prin apropiere, ripostă el cu o strâmbătură. Creierul tău de platină începe să crape.

– Un singur clopot. Un dangăt, cred că se spune.

Flack ascultă și el.

– Eu nu aud nimic, zise acid.

– Oh, nici n-ai avea cum. Ești unicul individ din lume care nu l-ai auzi.

Rămase locului uitându-se la mine cu ochii lui mici și obraznici, pe jumătate închiși, și cu mustăcioara lui obraznică lucind. O mână îi zvâcnea pe birou, aiurea.

L-am lăsat cu gândurile lui, care erau, probabil, la fel de mărunte, de urâte și de speriate ca omul însuși.

## 12

Blocul cu apartamente se afla pe Doheny Drive, mai jos de Strip. Erau de fapt două clădiri, una în spatele alteia, unite între ele de o curte interioară etajată, cu o fântână și o încăpere deasupra arcadei. În holul din imitație de marmură am văzut sonerii și cutii poștale. Trei dintre cele șaisprezece nu aveau nume pe ele. Cele pe care le-am citit nu mi-au spus nimic. Era nevoie deci de un efort suplimentar. Am încercat ușa din față, am constatat că era încuiată și mi-am zis că tot mai e nevoie de alte eforturi.

Afară se aflau două Cadillac, un Lincoln Continental și un Packard Clipper. Niciunul dintre cele două Cadillac nu avea culoarea și numărul de înmatriculare potrivite. De partea cealaltă a străzii, un tip în pantaloni de călărie ședea cu picioarele peste portiera unei Lancia joase. Fuma și se uita la stele palide, care știau destule pentru a sta departe de Hollywood. Am urcat panta abruptă spre bulevard, am luat-o spre est și m-am închis în sauna unei cabine telefonice. Am format numărul unui ins pe nume Peoria Smith, căruia i se spunea așa fiindcă era bâlbâit – un alt mister pe care nu aveam vreme să-l elucidez.

– Mavis Weld, am spus. Numărul de telefon. Sunt Marlowe.

– S-s-s-sigur. M-M-Mavis Weld, da? Vrei n-n-n-numărul ei?

– Cât mă costă?

– Z-z-z-zece dolari.

– Uită că te-am sunat, am replicat.

– S-s-s-tai puțin! N-am voie să dau numerele f-f-f-fetelor. Un asistent recuziter ca mine riscă al naibii de mult.

Am așteptat, ținându-mi răsuflarea.

– Așa îi afli și adresa, se văicări Peoria, uitând să se mai bâlbâie.

– Cinci dolari, am spus. Adresa o am deja. Și nu te mai lăsa greu. Dacă-ți închipui că ești unicul cioflingar de pe la studiouri care vinde numere de telefon date la secret…

– Stai așa, mă întrerupse el și se duse să-și ia carnețelul.

Un bâlbâit stângaci; se bâlbâia doar când nu era agitat. Se întoarse și-mi dădu numărul. Unul din Crestview, desigur. Dacă ești la Hollywood și nu ai număr de Crestview, ești un fârțângău.

Am deschis ușa cabinei ca să intre puțin aer în vreme ce am format. Sună de două ori și o voce languroasă, sexy, răspunse. Am închis ușa la loc.

– Daaa, ugui vocea.

– Cu domnișoara Weld, vă rog.

– Dar cine o caută, vă rog?

– Am niște poze pe care Whitney vrea să i le dau în seara asta.

– Whitney? Și cine e Whitney, amigo?

– Fotograful-șef de la studio. Nu știi nici atâta lucru? Urc dacă-mi spui ce apartament e. Sunt la două străzi distanță.

– Miss Weld face baie, răspunse vocea și râse.

Cred că ei i se părea un clinchet cristalin. Mie îmi suna ca niște farfurii puse una peste alta.

– Firește, adu fotografiile, adăugă vocea. Nu mă îndoiesc că abia așteaptă să le vadă. Apartamentul paisprezece.

– Vei fi și tu acolo?

– Desigur! Natural! De ce întrebi?

Am închis și am ieșit la aer curat. Am coborât panta. Tipul în pantaloni de călărie tot mai atârna din Lancia lui, dar unul dintre cele două Cadillac dispăruse, iar două decapotabile Buick se alăturaseră mașinilor din față. Am apăsat soneria pentru apartamentul 14 și am intrat în curtea interioară, unde caprifoiul stacojiu era luminat de un spot cât o boabă de mazăre. Un alt bec își arunca raza spre bazinul ornamental plin de peștișori aurii grăsuni și nuferi tăcuți, cu florile închise deja de seară. Alături se aflau două bănci de piatră și un balansoar de grădină. Locul nu părea foarte scump, exceptând faptul că în anul acela toate locurile erau scumpe. Apartamentul era la etajul al doilea – una dintre cele două uși situate față în față pe un culoar larg.

Soneria țârâi și o brunetă înaltă, în pantaloni de călărie, deschise ușa. „Sexy„ era un termen prea palid pentru ea. La fel ca pantalonii, părul îi era de un negru-tăciune. Purta o bluză din mătase albă, cu o eșarfă stacojie legată larg în jurul gâtului. Stacojiul ei nu era atât de intens ca al gurii. O țigaretă lungă, maronie, era prinsă într-un portțigaret mic și auriu. Degetele care o țineau erau dotate cu inele adecvate. Părul ei negru era pieptănat cu cărare pe mijloc – o dunguță de piele albă ca zăpada care îi trecea peste creștet și cobora în spate, ascunsă vederii. Două cozi groase îi atârnau de o parte și de alta a gâtului subțire. Fiecare dintre ele era legată cu o fundă mică, stacojie. Trecuse însă multă vreme de când posesoarea lor fusese doar o fetiță.

Aruncă o privire ascuțită spre mâinile mele goale. Fotografiile de la studiouri sunt de obicei cam prea mari pentru a fi puse în buzunar.

– Cu domnișoara Weld, vă rog, am început eu.

– Poți să-mi dai mie pozele.

Vocea era înghețată, tărăgănată și insolentă, dar ochii spuneau altceva. Părea aproape la fel de greu abordabilă ca o bancă din parc.

– Sunt pentru domnișoara Weld personal. Îmi pare rău.

– Ți-am spus că face baie.

– Aștept.

– Amigo, ești sigur că ai pozele la tine?

– Mai sigur de atât n-am cum să fiu. De ce?

– Numele tău?

Vocea ei îngheță după al doilea cuvânt, ca o pană prinsă de un curent brusc, dar pe urmă ugui, pluti, flutură și tremură, iar invitația mută a unui surâs îi ridică delicat colțurile gurii, foarte ușor, ca un copil care încearcă să culeagă un fulg de zăpadă.

– Ultimul dumneavoastră film a fost excelent, domnișoară Gonzales.

Zâmbetul licări ca un fulger și îi transformă întreaga figură. Spatele i se îndreptă și trupul îi vibră de încântare.

– Ba nu, a fost o porcărie, exclamă ea, radiind. O porcărie hotărât dată naibii, drăguțule. Iar tu știi sigur că a fost o porcărie.

– Nimic în care apăreți dumneavoastră nu mi se pare o porcărie, domnișoară Gonzales.

Se dădu la o parte din ușă și îmi făcu semn să intru.

– Vom bea un pahar, îmi spuse. Cel mai al naibii pahar. Ador comentariile flatante, oricât de nesincere ar fi.

Am intrat. Țeava unui pistol proptită în rinichi nu m-ar fi surprins deloc. Ea rămăsese în așa fel în prag, încât am fost nevoit practic să-i împing balcoanele ca să-mi fac loc să trec. Îmi zâmbi cu strălucirea Taj Mahal-ului sub clar de lună. Închise ușa și valsă până la un mic bar portabil.

– Scotch? Sau preferi ceva combinat? Știu să prepar un Martini perfect scârbos.

– Scotch e bine, mulțumesc.

Turnă în două pahare în care ar fi putut sta lejer în picioare câte o umbrelă. M-am așezat pe un scaun acoperit cu pânză și m-am uitat în jur. Încăperea avea un aer demodat – un șemineu fals, cu arzătorul de gaze în formă de buștean și cu o poliță din marmură, tencuiala crăpată, două picturi viu colorate pe pereți, ce păreau destul de proaste ca să fi costat bani serioși, un vechi pian Steinway ciobit ici-colo, fără niciun șal întins pe el. Erau și câteva cărți aparent noi, cu coperte lucioase, risipite prin încăpere, iar o armă cu țeavă dublă și cu patul frumos sculptat ședea într-un colț, cu o fundă din satin alb legată în jurul țevilor. Gusturi de Hollywood.

Domnița brunetă în pantaloni de călărie îmi întinse un pahar și se așeză pe brațul fotoliului meu.

– Îmi poți spune Dolores, dacă vrei, mă înștiință, luând o înghițitură zdravănă din paharul ei.

– Mulțam.

– Iar eu cum să-ți spun?

Am zâmbit.

– Firește, reluă ea, sunt perfect conștientă că ești un mincinos dat naibii și că nu ai nicio poză în buzunar. Dar n-am nicio intenție să mă amestec în treburile tale, neîndoielnic foarte personale.

– Serios? Mi-am adulmecat băutura și am adăugat: Cam ce fel de baie face domnișoara Weld? Cu săpun de modă veche sau cu ceva mirodenii arabe?

Ea flutură în aer restul țigaretei maronii în suportul ei auriu.

– Poate că ai dori să-i dai o mână de ajutor. Baia-i acolo, treci prin arcadă și spre dreapta. Mai mult ca sigur, ușa nu-i încuiată.

– Dacă-i atât de ușor, mai bine nu, am replicat.

– Oh! făcu ea și-mi dărui din nou zâmbetul acela strălucitor. Deci îți plac lucrurile dificile în viață. Trebuie să-mi amintesc să fiu mai inabordabilă, nu-i așa?

Coborî cu o mișcare de pe brațul fotoliului și își stinse țigara aplecându-se în așa fel încât să-i pot zări conturul șoldurilor.

– Nu te obosi, domnișoară Gonzales. Sunt doar un tip venit aici în interes de afaceri. N-am de gând să violez pe nimeni.

– Nu?

Zâmbetul îi deveni mai moale, mai leneș și, în lipsă de un cuvânt mai bun, provocator.

– Dar în mod cert începe să-mi vină cheful, am replicat.

– Ești un măgar amuzant, conchise ea cu o ridicare din umeri și trecu dincolo de arcadă, ducând în mână paharul cu scotch și apă. Am auzit un ciocănit la ușă și vocea ei întrebând: „Scumpo, e aici un tip care zice că are niște fotografii de la studio. Așa zice. *Muy simpático. Muy guapo también. Con cojones.*"[1]

Un glas pe care-l mai auzisem înainte răspunse iute:

– Taci, toanto. Ies imediat.

Bruneta se întoarse fredonând. Paharul îi era gol, așa că se duse din nou la bar.

– Dar tu nu bei! strigă ea, uitându-se la băutura mea.

– Am mâncat de seară. Și, oricum, am stomacul mic. Înțeleg puțin spaniola.

Ea își azvârli capul pe spate.

– Ești șocat?

Își dădu ochii peste cap și umerii îi dănțuiră.

– Nu sunt chiar atât de ușor de șocat.

[1] „Foarte simpatic. Și arătos pe deasupra. Cu vână în el" – în lb. spaniolă în original (n. tr.).

– Dar ai auzit ce am spus? Madre de Dios! Îmi pare foarte rău.

– Pariez!

Își umplu din nou paharul.

– Da, îmi pare foarte rău, oftă ea. Adică, așa cred. Uneori nu sunt prea sigură. Iar alteori nu-mi pasă. Totul e atât de derutant. Toți prietenii îmi spun că sunt prea directă. Chiar te șochez, nu?

Se așezase din nou pe brațul fotoliului meu.

– Nu. Dar dacă aș vrea vreodată să fiu șocat, aș ști bine unde să vin.

Se întinse alene în spate, după pahar, aplecându-se spre mine.

– Dar eu nu locuiesc aici, ci la Chateau Bercy.

– Singură?

Îmi trase o pălmuță delicată peste vârful nasului. Și pe urmă nu mai știu decât că m-am trezit cu ea în poală, încercând să-mi muște vârful limbii.

– Ești un măgar tare dulce, îmi spuse, cu gura fierbinte peste poate.

Buzele ei mă frigeau ca gheața uscată, iar limba îmi împingea de zor dinții. Ochii îi păreau enormi și negri, cu albul reliefându-se dedesubt.

– Sunt atât de obosită, îmi șopti în gură. Sunt atât de istovită, incredibil de ostenită.

I-am simțit mâna în buzunarul de la piept. Am împins-o tare, dar îmi înhățase deja portofelul. O zbughi cu el râzând, îl deschise și începu să caute prin el cu degetele care se foiau aidoma unor șerpi mici.

– Mă bucur că ați făcut deja cunoștință, rosti un glas undeva, într-o parte.

Mavis Weld stătea în deschiderea arcadei.

Părul îi era ciufulit neglijent și nu se obosise să se fardeze. Purta o rochie de casă și aproape nimic altceva. Picioarele îi erau încălțate

în papuci mici, verzi cu argintiu. În ochi avea o privire goală, iar pe buze, o expresie disprețuitoare. Dar era aceeași fată, categoric, cu sau fără ochelari.

Bruneta îi aruncă o privire scurtă, închise portofelul și mi-l aruncă. L-am prins și l-am pus bine. Ea se duse apoi până la o masă, luă de acolo o geantă neagră cu o curea lungă, și-o puse pe umăr și se îndreptă spre ușă.

Mavis Weld nu se clinti, nu se uită la ea. Privea numai la mine. Dar pe chipul ei nu se zărea nicio emoție. Bruneta deschise ușa, se uită afară, apoi o închise aproape complet și se întoarse.

– Îl cheamă Philip Marlowe, îi spuse lui Mavis Weld. Simpatic, nu ți se pare?

– Nu știam că te obosești să-i întrebi cum îi cheamă. Rareori îi cunoști de suficient timp.

– Înțeleg, răspunse Gonzales pe un ton moale, după care se răsuci și-mi adresă un zâmbet vag. Un mod încântător de a-i spune unei fete că e o târfă, nu crezi?

Mavis Weld rămase tăcută și tot lipsită de orice expresie.

– Cel puțin, adăugă bruneta pe un ton plăcut, deschizând din nou ușa, eu nu m-am culcat în ultima vreme cu pistolari.

– Ești sigură că-ți mai amintești? o întrebă Mavis Weld pe exact același ton. Deschide ușa, scumpo. Asta e ziua în care dăm gunoiul afară.

Gonzales o privi lung, cu pumnale parcă în ochi. Apoi scoase un sunet slab printre buze și dinți și trase tare de ușă. Aceasta se închise în urma ei cu un bubuit răsunător. Zgomotul nu schimbă cu nimic uitătura albastră, întunecată, a lui Mavis Weld.

– Ce-ar fi să faci și tu același lucru, dar mai încet? mi se adresă ea.

Am scos o batistă și mi-am șters rujul de pe față. Avea exact culoarea sângelui, a sângelui proaspăt.

– I se poate întâmpla oricui, am spus. Nu eu o smotoceam. Ea mă smotocea pe mine.

Se duse la ușă și o deschise larg.

– Șterge-o, grozavule. Dă din picioare!

– Am venit aici cu treburi, domnișoară Weld.

– Da. Îmi imaginez. Afară! Nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. Și chiar dacă te-aș cunoaște, nu e ziua și nici ora potrivită.

– Niciodată nu se potrivesc la un loc timpul, locul și persoana iubită, am replicat.

– Ce mai e și asta?

Încercă să mă dea afară cu o mișcare a bărbiei, dar nici ea nu era chiar atât de pricepută.

– Browning. Poetul, nu pistolul. Deși sunt sigur că ai prefera pistolul.

– Uite ce e, nimicule, trebuie să-l chem pe director ca să te azvârle pe scări ca pe o minge de baschet?

M-am dus și am împins ușa, închizând-o. Ea rezistă până în ultima clipă. Nu mi-a tras chiar un picior, dar s-a străduit din greu să n-o facă. Am încercat s-o atrag de lângă ușă fără a-i da impresia că asta fac. Nu s-a mișcat niciun milimetru. A rămas locului, cu o mână întinsă spre clanță și cu privirea clocotind de furie.

– Dacă ai de gând să stai atât de aproape de mine, i-am spus, mai bine du-te și pune ceva haine pe tine.

Își trase mâna înapoi și o proiectă înainte cu viteză. Palma a răsunat cum răsunase ușa trântită de Gonzales, dar a usturat. Și mi-a reamintit de umflătura pe care o aveam la ceafă.

– Te-a durut? mă întrebă moale.

Am încuviințat.

– Asta-i bine.

Își luă avânt și mă mai plesni o dată, mai tare chiar.

– Ar fi mai bine să mă săruți, șopti privindu-mă cu ochi limpezi, fierbinți și calmi.

M-am uitat în jos. Mâna ei dreaptă era stânsă într-un pumn cu aer profesional. Și nu chiar mic.

– Crede-mă, am spus. Există un singur motiv pentru care n-o fac. Chiar dacă ai avea pistolașul negru cu tine sau boxul de metal pe care-l ții probabil pe noptieră.

Ea surâse politicos.

– S-ar putea să lucrez pentru tine, am continuat. Și nu obișnuiesc să mă vând pentru fiecare pereche de picioare care-mi iese în cale.

Le-am privit pe ale ei. Le vedeam bine, iar drapelul care marca linia de înscriere nu era mai mare decât trebuia să fie. Ea își trase mai aproape rochia de casă, se întoarse și se duse spre micul bar, clătinând din cap.

– Sunt liberă, albă și am douăzeci și unu de ani, declară. Am văzut până acum toate tipurile de abordări. Sau așa cred. Dacă nu pot să te sperii, să te înfrâng sau să te seduc, atunci cu ce naiba să te cumpăr?

– Păi…

– Nu-mi spune, mă întrerupse ea răstit și se întoarse cu un pahar în mână.

Bău, își flutură părul despletit și îmi oferi un zâmbet subțire.

– Cu bani, firește. Ce tâmpenie din partea mea să ignor banii!

– Banii ar fi de ajutor, am răspuns.

Buzele i se strâmbară a dezgust, dar glasul cu care îmi vorbi era aproape afectuos.

– Câți bani?

– Oh, o sută de dolari ar fi suficienți pentru început.

– Ești ieftin. Un mic ticălos ieftin, nu-i așa? O sută de dolari, zici. În cercul tău, o sută de dolari înseamnă bani, dragule?

– Două sute, atunci. M-aș putea pensiona cu ei.

– Tot ieftin. Săptămânal, desigur. Într-un plic drăguț și curățel?

– Poți să uiți de plic. N-aș face decât să-l murdăresc.

– Și, mai exact, ce aș primi pentru banii ăștia, mica mea scursură încântătoare?

– O chitanță. Și cine ți-a zis că sunt scursură?

Se holbă la mine o clipă, înainte să-i pice fisa.

– Probabil că mirosul, răspunse, după care luă o înghițitură din pahar și mă fixă cu un zâmbet vag de dispreț.

– Încep să cred că-ți scrii singură dialogurile. Tocmai mă întrebam care-i problema cu ele.

M-am ferit iute. Câțiva stropi m-au împroșcat. Paharul se sparse izbindu-se de peretele din spatele meu. Cioburile căzură fără zgomot.

– Și cu asta, spuse ea perfect calmă, cred că mi-am epuizat întregul stoc de farmece feminine.

M-am dus și mi-am luat pălăria.

– N-am crezut niciun moment că *tu* l-ai ucis, i-am spus. Dar mi-ar fi prins bine un motiv oarecare ca să nu spun că ai fost acolo. Mi-e de folos o sumă de bani suficientă pentru un aconto, ca să-mi revin. Și informații suficiente pentru a justifica faptul că accept avansul.

Luă o țigară dintr-o casetă, o aruncă în aer, o prinse fără efort între buze și o aprinse cu un chibrit ivit de nicăieri.

– Nu se poate! exclamă ea. Se crede cumva că am ucis pe cineva?

Eu îmi țineam încă pălăria în mână, ceea ce mă făcea să mă simt prostește. Habar n-am de ce. Mi-am pus-o pe cap și m-am îndreptat spre ușă.

– Nădăjduiesc că ai bani cât să ajungi acasă, rosti glasul ei pe un ton plin de dispreț.

N-am răspuns. Am continuat să merg. Când am dat să deschid ușa, a adăugat:

– Cred de asemenea că domnișoara Gonzales ți-a dat adresa și numărul ei de telefon. Ar trebui să poți obține aproape orice de la ea – inclusiv, așa cum am auzit, bani.

Am dat drumul ușii, m-am răsucit și am traversat camera cu pași repezi. Ea rămase pe loc, iar zâmbetul de pe buze nu i se clinti nici cu un milimetru.

– Uite ce-i, am spus. O să-ți vină greu să crezi una ca asta, dar am venit aici cu bizara idee că ai putea avea nevoie de oarecare ajutor și că ți-ar fi dificil să găsești pe cineva pe care să te poți baza. Mi-am închipuit că te-ai dus la hotelul ăla pentru a te achita de vreo datorie. Iar faptul că te-ai dus acolo singură și ai riscat să fii recunoscută – și chiar ai fost recunoscută de polițaiul local ale cărui standarde etice ar suporta cam tot atâta greutate cât o pânză de păianjen –, toate astea m-au făcut să cred că ai putea fi într-un soi de necaz hollywoodian care chiar necesită fereală. Dar nu ești în niciun necaz. Ești în față, sub reflector, dedându-te la toată gestica de doi bani pe care ai folosit-o în cele mai obosite filme de categorie B în care ai jucat vreodată – dacă „jucat" e termenul potrivit...

– Taci! se răsti ea printre dinții atât de strânși, încât începură să scrâșnească. Taci, jigodie șantajistă și scârboasă!

– Nu, nu ai nevoie de mine. Nu ai nevoie de nimeni. Ești atât de a naibii de isteață, încât poți să-ți croiești drum afară dintr-un seif încuiat numai cu vorba dulce. Bine. Du-te și vorbește mai departe. Eu nu te opresc. Numai nu mă obliga pe mine să ascult. M-ar apuca plânsul la gândul că o copilă nevinovată ca tine este atât de isteață. Mă emoționezi profund, scumpo. Exact ca Margaret O'Brien.

Ea nu se mișcă și nu spuse nimic, nici în vreme ce m-am îndreptat spre ușă, nici când am deschis-o. Nu știu de ce. Tirada mea nu fusese chiar *atât de* bună.

Am coborât scările, am traversat curtea și am ieșit pe ușa principală, aproape lovindu-mă de un tip suplu, cu ochi negri, care se oprise acolo să-și aprindă o țigară.

– Scuzați-mă, îmi spuse încet. Mă tem că vă stau în cale.

Am dat să-l ocolesc, dar am observat că în mâna dreaptă ținea o cheie. Am întins brațul și i-am smuls-o, fără niciun motiv. M-am uitat la numărul gravat pe ea. 14. Apartamentul lui Mavis Weld. Am aruncat-o dincolo de niște tufișuri.

– Nu ai nevoie de ea, am spus. Ușa nu e încuiată.

– Desigur, replică el, cu un zâmbet ciudat pe față. Ce prostie din partea mea!

– Mda. Amândoi suntem proști. Oricine se ostenește cu târfa aia este un prost.

– Eu n-aș zice chiar așa, replică el pe un ton scăzut, în vreme ce ochii lui mici și triști mă priveau fără o expresie anume.

– Nici nu trebuie. Am zis-o eu pentru tine. Te rog să mă scuzi. Îți aduc cheia.

M-am dus în spatele tufișurilor, am luat cheia de pe jos și i-am dat-o.

– Mulțumesc mult, spuse el. Și, apropo...

Se opri. M-am oprit și eu.

– Sper că n-am întrerupt o ceartă interesantă, reluă omul. Mi-ar părea tare rău. Nu-i așa? Ei, deoarece domnișoara Weld ne este o prietenă comună, aș putea să mă prezint. Mă numesc Steelgrave. Te-am mai văzut undeva?

– Nu, nu m-ai văzut nicăieri, domnule Steelgrave. Numele meu e Marlowe. Philip Marlowe. E foarte greu de crezut că ne-am mai întâlnit. Și oricât ar fi de ciudat, eu n-am auzit de domnia ta. Și n-aș da nicio para chioară, chiar dacă te-ar chema Weepy Moyer.

Nu știu de ce am spus asta. N-am avut niciun motiv, cu excepția faptului că numele fusese rostit ceva mai înainte. O ciudată neclintire îi cuprinse trăsăturile. Și o ciudată privire fixă în ochii lui negri. Își scoase țigara din gură, îi studie vârful, scutură puțin scrum, deși nu avea ce scutura, privi în jos și spuse:

– Weepy Moyer. Ciudat nume. Nu cred că l-am auzit vreodată. E cineva pe care ar trebui să-l cunosc?

– Nu, dacă nu cumva ai făcut o pasiune aparte pentru șpițurile de gheață, am răspuns și am plecat.

Am coborât scara, am traversat spre mașina mea și m-am uitat înapoi înainte să urc. Tipul era tot acolo, privind în urma mea, cu țigara între buze. De la distanță nu-mi dădeam seama dacă avea o expresie anume pe față sau nu. Nu s-a mișcat și n-a schițat niciun gest când m-am uitat la el. Nu s-a întors. A rămas doar locului. M-am urcat în mașină și am demarat.

## 13

Am luat-o spre est, pe Sunset, dar nu m-am dus acasă. Când am ajuns la La Brea, am cotit spre nord și am intrat pe Highland, am trecut pe Cahuenga Pass și pe bulevardul Ventura, dincolo de Studio City, Sherman Oaks și Encino. Nu eram deloc singur pe drum. Niciodată nu ești, acolo. Băieți rapizi în câte un Ford zvelt țâșneau în sau din masa de mașini, ratând la milimetru barele de protecție, dar izbutind într-un fel sau altul să o facă de fiecare dată. Bărbați obosiți în sedanuri prăfuite tresăreau și își strângeau mai tare mâinile pe volan, îndreptându-se spre nord sau vest, spre casă și cină, spre o seară cu pagina sportivă a ziarelor alături, cu

radioul deschis, cu chirăitul plozilor răsfățați și cu vorbăria nevestelor stupide. Am trecut pe lângă firmele țipătoare și fațadele false de după ele, pe lângă localurile mizerabile care serveau hamburgeri și care are erau decorate ca niște palate, pe lângă restaurantele drive-in la fel de vesele ca niște arene de circ, cu chelnerii voioși, ghișeele strălucitoare și bucătăriile pline de sudoare și grăsime, capabile să otrăvească și un șarpe veninos. Camioane mari, cu două remorci, huruiau pe Sepulveda dinspre Wilmington și San Pedro, traversând spre Ridge Route, pornind de la semafoare cu răgete de motor ca ale leilor la zoo. Dincolo de Encino, câte o lumină licărea pe dealuri, printre copacii deși: reședințele vedetelor de film. Vedete, pe barba mea! Veterani ai sutelor de paturi. Stai așa, Marlowe, în seara asta ești inuman.

Aerul se răcorise. Autostrada se îngusta. Mașinile erau atât de rare acum, încât lumina farurilor îmi rănea ochii. Drumul urca pe lângă zidurile de calcar, iar deasupra lor briza oceanului dansa în noapte.

Am mâncat undeva aproape de Thousand Oaks. Prost, dar repede. Îndoapă-i și dă-i afară. Dever mare. Nu poți să stai la o a doua ceașcă de cafea, dom'le. Ocupi un spațiu plin de bani. Îi vezi pe ăia care așteaptă dincolo de frânghia întinsă? Vor și ei să mănânce. Sau, mă rog, cred cu toții că trebuie să mănânce. Dumnezeu știe de ce vor s-o facă aici. Mai bine le-ar fi acasă, de la conservă. Numai că n-au stare. La fel ca tine. Trebuie să se urce în mașină și să se ducă undeva. Momeală fraieră pentru pușlamalele care au pus mâna pe restaurante. Hai că-ncepem din nou! Ești inuman în seara asta, Marlowe!

Am plătit și m-am oprit la bar să torn niște brandy peste antricotul newyorkez. De ce newyorkez? m-am întrebat; doar la Detroit se fabrică mașini-unelte. Am ieșit în aerul nopții, pe care

nimeni n-a reușit încă să-l fabrice. Dar mulți probabil că încearcă. Și vor izbuti la un moment dat.

Am mers până la Oxnard și m-am întors de-a lungul țărmului. Camioanele și tirurile rulau în șir spre nord, pline de luminițe portocalii. În dreapta, Pacificul își făcea de lucru cu malul, ca o spălătoreasă care se îndreaptă spre casă. Nu era lună, nu se auzea nimic, nici măcar valurile. Niciun miros, nimic din damful aspru și sălbatic al oceanului. Ocean californian. California, statul-magazin universal. Cel mai cel dintre toate nimicurile. Iar o luăm de la capăt. În seara asta ești inuman, Marlowe!

Bine. De ce aș fi? Stau în biroul meu, jucându-mă cu o muscă moartă, și deodată pică înăuntru chestia aia șleampătă din Manhattan, Kansas, și-mi flutură pe la nas o bancnotă mototolită de douăzeci ca să-i găsesc fratele. După spusele ei, omul pare un ticălos, dar ea vrea să-l găsesc. Așa că, ținând la piept averea dobândită, mă duc în Bay City și programul pe care-l am acolo e atât de plicticos, încât aproape că adorm de-a-n picioarelea. Întâlnesc oameni drăguți, cu și fără șpițuri de gheață în gât. Plec și mă las descoperit. Pe urmă vine ea, îmi ia hârtia de douăzeci, mă pupă și-mi dă hârtia înapoi, fiindcă nu am muncit suficient pentru o zi întreagă.

Mă duc deci să-l văd pe dr. Hambleton, optician retras (și încă de-a binelea), din El Centro, și dau iarăși cu ochii de moda zilei în privința accesoriilor pentru gât. Și nu le spun polițailor. Mă mulțumesc să jonglez cu peruca omului și să joc puțin teatru. De ce? Pentru cine îmi risc eu beregata de data asta? Pentru o blondă cu ochi sexy și prea multe chei de la casă? O fată din Manhattan, Kansas? Nu știu. Tot ce știu este că ceva nu e ceea ce pare, iar bătrâna și ostenita, dar mereu corecta mea intuiție îmi spune că, dacă mâna asta e jucată așa cum sunt cărțile acum, o altă persoană decât cea care trebuie va pierde potul. Dar e asta treaba mea? Păi,

care e totuși treaba mea? O știu oare? Am știut-o vreodată? Hai să nu intrăm în asemenea amănunte. Ești inuman în seara asta, Marlowe! Poate că așa am fost dintotdeauna și așa voi fi mereu. Poate că sunt de fapt o ectoplasmă cu licență de practică privată. Poate că toți ajungem așa în lumea înghețată și tenebroasă în care totdeauna se întâmplă lucruri rele, și niciodată unele bune.

Malibu. Mai multe vedete. Mai multe căzi de baie roz cu albastru. Mai multe paturi cu ciucurași. Mai mult Chanel No. 5. Mai multe Lincoln Continental și Cadillac. Mai mult păr bătut de vânt, ochelari de soare, aere, voci pseudorafinate și morală de plajă. Ei, stai puțin! O sumedenie de oameni de calitate lucrează în lumea filmului. Ai o atitudine greșită, Marlowe! Ești inuman în seara asta!

Mi-a mirosit a Los Angeles înainte să ajung în el. Mi-a mirosit a stătut și vechi, ca o încăpere închisă prea multă vreme. Dar luminile colorate pot să te păcălească. Luminile erau minunate. Ar trebui să existe un monument în amintirea celui care a inventat lămpile cu neon. Din marmură solidă, înalt de cincisprezece etaje. Fiindcă a fost un tip care chiar a făcut ceva plecând de la nimic.

M-am dus la un film și, sigur, juca și Mavis Weld în el – o chestie din aceea cu sticlă și crom, în care toată lumea zâmbește prea mult, vorbește prea mult, și știe asta. Femeile urcă mereu o scară lungă, arcuită, pentru a-și schimba rochiile. Bărbații scot mereu țigări cu monogramă din casete scumpe și scapără unii la alții brichete costisitoare. Iar servitorii duc tăvi cu băuturi pe terasă, la o piscină cam cât lacul Huron, dar nu chiar atât de departe.

Actorul din rolul principal era un șuncos afabil, cu șarm din belșug, nițel cam îngălbenit pe la margini. Vedeta feminină era o brunetă focoasă, cu ochi disprețuitori și vreo două prim-planuri greșite, care-i arătau cei patruzeci și cinci de ani cu atâta pregnanță,

încât ar fi putut sări din ecran. Mavis Weld avea un rol secundar și îl juca, incredibil, cu hainele pe ea. Era bună, dar ar fi putut fi de zece ori mai bună. Dar dacă ar fi fost de zece ori mai bună, jumătate dintre scenele ei ar fi fost eliminate, pentru a o proteja pe vedetă. Era, clar, un soi de mers pe sârmă. Ei, dar de acum înainte nu avea să mai meargă pe sârmă, ci pe o coardă de pian. Și undeva foarte sus. Fără plasă de siguranță.

## 14

Aveam un motiv pentru a mă întoarce la birou. Un plic cu un bon portocaliu înăuntru trebuia să fi sosit deja prin curier special. Majoritatea ferestrelor erau întunecate în clădire. Oamenii lucrează noaptea și în alte profesii decât a mea. Liftierul m-a gratulat cu un „Salut„ din fundul gâtului și m-a dus sus. Pe coridor erau uși deschise, luminate, unde femeile de serviciu încă mai curățau resturile orelor de program irosite acolo. Am cotit pe lângă huruitul unui aspirator, am intrat în biroul întunecat și am deschis ferestrele. Am stat acolo, pe scaun, fără să fac nimic, fără măcar să gândesc. Nu venise niciun plic. Tot zgomotul din clădire, cu excepția celui de aspirator, părea să se fi scurs în stradă, pierzându-se printre roțile nenumăratelor mașini. Și apoi, undeva pe culoar, cineva începu să fluiere *Lili Marlene*, cu eleganță și virtuozitate. Știam cine e. Paznicul de noapte, care verifica ușile birourilor. Am aprins lampa și de a mea a trecut fără s-o verifice. Pașii lui s-au îndepărtat, după care s-au întors cu un alt sunet, mai degrabă un târșâit. Soneria se auzi într-un alt birou încă neîncuiat. Asta trebuia să fie livrarea mea specială. Am ieșit s-o iau, numai că nu era.

Un grăsan în pantaloni azurii închidea ușa cu acea grație pe care numai cei grași o pot avea. Nu era singur, dar m-am uitat mai întâi la el. Era un tip mare și lat. Nu tânăr, nici arătos, dar avea un aer durabil. Deasupra pantalonilor din gabardină albastră purta o jachetă bicoloră, care pe o zebră ar fi arătat revoltător. Gulerul cămășii lui galbene ca lămâia era deschis – așa cum trebuia, de altfel, pentru a-i putea ieși gâtul din ea. Nu avea pălărie, iar țeasta masivă îi era împodobită cu o doză rezonabilă de păr roșcovan. Nasul îi fusese spart, dar reașezat la loc, dar nu fusese nici de la bun început vreo piesă de colecție.

Creatura care îl însoțea era un ins firav, cu ochi roșii și smiorcăit. De vreo douăzeci de ani, înalt de unu șaptezeci și slab ca un pai de mătură. Nasul îi zvâcnea, gura îi zvâcnea, mâinile îi zvâcneau și părea foarte nefericit.

Mătăhălosul zâmbi amabil.

– Domnul Marlowe, probabil?

– Cine altul? am replicat.

– E puțin cam târziu pentru o vizită de afaceri, spuse grăsanul și întinse mâinile, blocându-mi astfel priveliștea spre jumătate din birou. Sper că nu vă deranjează. Sau aveți deja prea multe angajamente?

– Nu râde de mine! Am nervii slabi. Cine-i amicul?

– Vino, Alfred, i se adresă grasul însoțitorului său. Și nu te mai fandosi.

– Într-o valiză de porc, îi răspunse Alfred.

Mătăhălosul se întoarse spre mine, placid.

– De ce toți zevzecii spun mereu chestia asta? Nu e simpatică. Nu e isteață. Nu are niciun sens. E o problemă Alfred ăsta. L-am făcut să renunțe la iarbă, știi mata, cel puțin temporar. Spune-i „Bună ziua“ domnului Marlowe, Alfred.

– Dă-l în mă-sa!

Grasul oftă.

– Numele meu e Toad, îmi spuse el. Joseph P. Toad.

N-am zis nimic.

– Hai, dă-i drumul și râzi.[1] Sunt obișnuit cu asta. Așa m-a chemat toată viața.

Veni spre mine cu mâna întinsă. I-am strâns-o. Apoi îmi zâmbi jovial, privindu-mă în ochi.

– Gata, Alfred, îi spuse însoțitorului său, fără să se întoarcă.

Alfred schiță ceva ce păru un gest mărunt, lipsit de importanță, la capătul căruia țeava unui pistol automat era îndreptată spre mine.

– Ai grijă, Alfred, continuă grăsanul, ținându-mi mâna cu o strânsoare care ar fi putut îndoi un stâlp. Încă nu!

– Într-o valiză de porc.

Arma era ațintită spre pieptul meu. Degetul lui Alfred se îndoi pe trăgaci. L-am privit cum se îndoia. Știam cu exactitate în ce moment îndoirea lui avea să elibereze cocoșul. Dar asta nu părea să aibă vreo importanță. Totul se întâmpla în altă parte, în vreun film de doi bani. Nu mi se întâmpla mie.

Cocoșul pistolului lovi sec, în gol. Alfred coborî arma cu un mârâit enervat, făcând-o să dispară acolo de unde venise. Și începu să zvâcnească din nou. Când ținuse arma, nu-i tresăltase niciun mușchi. M-am întrebat de ce fel de iarbă se lăsase.

Matahala îmi dădu drumul la mână, fără ca de pe mutra mare și sănătoasă să i se fi șters zâmbetul jovial. Se bătu ușor peste un buzunar.

– Încărcătorul e la mine, spuse el. Pe Alfred nu mai poți pune bază în ultima vreme. Mica jigodie te-ar fi putut împușca.

---

[1] *Toad* = „broască râioasă“ în limba engleză (n. tr.).

Alfred se așeză într-un scaun, îl înclină spre perete și începu să respire pe gură. Eu mi-am coborât din nou călcâiele pe podea.

– Pariez că te-a speriat, spuse Joseph P. Toad.

Am simțit gust sărat pe limbă.

– Nu ești chiar atât de dur, continuă matahala, înfigându-mi în burtă un deget gras.

M-am depărtat de deget și l-am privit în ochi.

– Cât costă? m-a întrebat, aproape cu blândețe.

– Să mergem în salonul meu, l-am invitat.

I-am întors spatele, am ieșit pe ușă și m-am dus în celălalt birou. A fost o încercare grea, dar am reușit. Am transpirat până când am ajuns dincolo. Am ocolit biroul și am rămas în picioare, așteptând. Domnul Toad m-a urmat, placid. Jigodia veni în urma lui, zvâcnind.

– N-ai la îndemână vreo revistă cu benzi desenate și umor, nu? mă întrebă Toad. Îl ține ocupat.

– Stai jos, l-am îndemnat. O să caut.

El se întinse spre brațele scaunului. Eu am deschis sertarul și am prins în mână patul unui Luger. L-am ridicat încet, uitându-mă la Alfred. El nu se uita la mine. Studia un colț al tavanului și încerca să nu-și muște ochiul.

– Ăsta-i cel mai umoristic lucru pe care l-am găsit, am spus.

– N-o să ai nevoie de el, replică grăsanul, tot jovial.

– Foarte bine, am răspuns, însă parcă vorbea altcineva, undeva departe, dincolo de un zid; abia dacă auzeam cuvintele. Dar dacă o să am, e aici, lângă mine. Și e încărcat. Vrei să-ți dovedesc?

Grăsanul părea cât se poate de îngrijorat.

– Îmi pare rău că o iei așa. Eu sunt atât de obișnuit cu Alfred, că nici nu-l mai observ. Dar poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să fac ceva în privința lui.

– Mda. Trebuia să o faci azi, înainte să vii aici. Acum e prea târziu.

– Stai puțin, domnule Marlowe, exclamă el și întinse o mână.

Eu am lovit cu pistolul. Mătăhălosul se dovedi rapid, dar nu suficient. Cătarea Lugerului îi tăiase dosul palmei. El își duse mâna la gură și supse tăietura.

– Hei, te rog! Alfred e nepotul meu. Puștiul surorii mele. Eu am grijă de el. N-ar face rău niciunei muște!

– Data viitoare când mai vii pe aici, o să am una pregătită pentru el, să nu-i facă rău.

– Hei, nu fi așa, dom'le! Te rog să nu fii așa! Am o mică propunere simpatică...

– Taci!

M-am așezat, cu mișcări foarte lente. Fața îmi ardea. Îmi era greu să vorbesc limpede. Parcă eram beat. Am reușit să spun, încleiat și încet:

– Un prieten mi-a povestit despre un tip care a pățit ceva asemănător. Stătea la birou, ca mine acum. Avea o armă, așa cum am și eu. Doi oameni ședeau de cealaltă parte a biroului, ca tine și ca Alfred. Cel aflat pe locul meu s-a înfuriat. Nu se putea stăpâni. A început să tremure. Nici nu mai putea vorbi. Ținea doar arma în mână. Așa că, fără un cuvânt, a tras de două ori pe sub birou, exact unde e burta ta acum.

Mătăhălosul se înverzi la față și dădu să se ridice, dar se răzgândi. Scoase din buzunar o batistă în culori violente și își șterse fața.

– Ai văzut asta într-un film, îmi spuse el.

– Așa e. Dar tipul care a făcut filmul mi-a povestit de unde i-a venit ideea. Iar *aia* n-a mai fost în niciun film. Am pus Lugerul pe birou, în fața mea, și am continuat pe un ton mai firesc: Începi să devii precaut în fața armelor de foc, domnule Toad. Nu știi

niciodată, dar s-ar putea ca omul să fie deranjat de un Colt de calibrul .45 înfipt în fața lui, mai ales când habar nu are că e neîncărcat. Pe mine m-a cam îngrijorat, vreme de un minut. N-am mai făcut injecții cu morfină de la prânz.

Toad mă studie atent, cu ochii îngustați. Jigodia se ridică, se duse la un alt scaun, îi trase un picior pentru a-l aranja mai bine, se așeză și își rezemă de perete capul cu păr slinos. Dar nasul și mâinile îi zvâcneau în continuare.

– Am auzit că ești genul tare, îmi spuse Toad lent, studiindu-mă cu o privire ascuțită.

– Ai auzit greșit. Sunt un tip foarte sensibil. Îmi ies din țâțâni pentru un fleac.

– Mda. Înțeleg. Se uită la mine un timp îndelungat, fără a vorbi, după care continuă: Poate că am început greșit. Te supără dacă duc mâna la buzunar? Nu am armă la mine.

– Dă-i drumul. Îmi va face cea mai mare plăcere posibilă să te văd încercând să scoți o armă.

El se încruntă și, cu gesturi foarte lente, luă din buzunar un portofel plat, din piele de porc, și extrase din el o bancnotă nouă de o sută de dolari. O puse pe marginea biroului, scoase alta la fel ca ea și apoi, una câte una, încă trei. Le înșiră apoi cu grijă pe birou, cap la cap. Alfred își așeză scaunul cu toate cele patru picioare pe podea și se holbă la bani, cu gura tremurându-i.

– Cinci sute, spuse grăsanul, închizând portofelul și punându-l la loc. Eu îi urmăream fiece mișcare. Pentru nimic altceva, adăugă el, decât să nu-ți bagi nasul. Pricepi?

N-am făcut decât să-l privesc.

– Nu cauți pe nimeni. Nu poți găsi pe nimeni. Nu ai timp să lucrezi pentru nimeni. Nu auzi și nu vezi nimic. Ești curat. Curat de cinci sute de bătrâne. Bine?

Niciun sunet nu se auzea în birou, exceptând smiorcăitul lui Alfred. Matahala întoarse capul pe jumătate.

– Liniște, Alfred. Îți fac o injecție când plecăm. Încearcă să te porți frumos.

Și își supse din nou tăietura de pe mână.

– Cu tine ca model, am intervenit, n-ar trebui să-i fie greu.

– Du-te-n mă-ta! spuse Alfred.

– Vocabular limitat, îmi explică grăsanul. Foarte limitat. Ai prins ideea, amice? mă întrebă apoi, arătând spre bani.

Eu mi-am pus degetele pe patul Lugerului, iar el se aplecă puțin spre mine.

– Încearcă să te relaxezi. E simplu. Ai aici un avans. Nu faci nimic în schimbul lui. Absolut nimic. Dacă o să continui să nu faci nimic o perioadă rezonabilă, mai târziu o să primești încă o dată pe atât. Simplu, nu-i așa?

– Și pentru cine fac tot nimicul ăsta?

– Pentru mine. Joseph P. Toad.

– Care-i treaba ta?

– Reprezentant de afaceri, m-ai putea numi.

– Și altfel cum te-aș mai putea numi? În afară de ce am eu în minte acum.

– Poți zice că sunt un tip care vrea să-l ajute pe un alt tip, care la rândul lui nu vrea să-i facă necazuri altuia.

– Și cum i-aș putea spune acestui personaj încântător?

Joseph P. Toad adună cele cinci bancnote, le așeză frumos una peste alta, cu marginile aliniate, și împinse teancul pe birou.

– Poți spune că e un tip care preferă să împrăștie bani, nu sânge, răspunse el. Dar nu ezită să împrăștie și sânge, dacă asta trebuie să facă.

– Și cum se descurcă cu șpițurile de gheață? Îmi dau seama cât de greoi e cu un pistol de calibrul .45.

Grăsanul își mușcă buza de jos, apoi trase de ea cu degetul mare și cu arătătorul, rozându-i mărunt interiorul, ca o vacă rumegătoare.

– Nu vorbim despre șpițuri acum, spuse el încet. Vorbim despre felul în care ai putea călca greșit, riscând să te rănești grav. Pe când, dacă nu calci și stai locului frumușel, banii vin la tine.

– Cine e blonda? am întrebat.

Se gândi și apoi dădu din cap în sus și-n jos.

– Poate că deja te-ai implicat prea mult, oftă el. Poate că e prea târziu să mai încheiem o afacere. După o clipă, se aplecă în față și spuse amabil: Bine. Verific cu șeful meu și vedem cu cât e dispus să iasă la bătaie. Poate că încă mai e loc de afaceri. Totul rămâne așa cum e acum până când îți dau de veste. Priceput?

I-am făcut pe plac. Își puse mâinile pe birou și se ridică foarte încet, privind arma pe care o tot împingeam de colo-colo pe coala de sugativă.

– Banii poți să-i păstrezi, îmi spuse. Hai, Alfred.

Apoi se răsuci și ieși cu pas greu din birou.

Ochii lui Alfred se întoarseră în lături, privindu-l, după care țâșniră spre banii de pe birou. Pistolul automat apăru în mâna lui dreaptă la fel de neașteptat ca prima dată. Ținând arma îndreptată spre mine, întinse stânga spre bani, iar aceștia dispărură în buzunarul lui. Alfred îmi oferi apoi un rânjet gol, dădu din cap și se îndepărtă, aparent fără a-și da seama pentru moment că și eu aveam o armă.

– Vino, Alfred, strigă mătăhălosul de dincolo de ușă.

Alfred trecu pragul și dispăru.

Ușa din exterior se deschise și se închise. Pași răsunară pe culoar. Apoi, liniște. Am rămas acolo, gândindu-mă, încercând să

decid dacă era o pură idioțenie sau doar o modalitate nouă de a băga în sperieți pe cineva.

Cinci minute mai târziu, sună telefonul. O voce groasă, plăcută, spuse:

– Ah, apropo, domnule Marlowe. Cred că îl cunoști pe Sherry Ballou, nu?

– Nu.

– Sheridan Ballou, Incorporated. Marele agent. Ar trebui să te interesezi de el la un moment dat.

Am rămas tăcut câteva momente.

– El e agentul ei? am întrebat apoi.

– S-ar putea, mi-a răspuns Joseph P. Toad, după care urmă o pauză scurtă. Îți dai seama, bănuiesc, că noi suntem doar niște pioni, domnule Marlowe. Atâta tot. Doar niște pioni. Cineva a vrut să afle câte ceva despre tine. Asta a părut cea mai simplă cale de a o face. Acum nu mai sunt la fel de sigur.

N-am spus nimic, iar el a închis. Aproape imediat, telefonul sună din nou. O voce seducătoare spuse:

– Nu mă placi prea mult, nu-i așa, amigo?

– Ba sigur că te plac. Doar să nu mă mai muști.

– Sunt acasă, la Chateau Bercy. Mă simt singură.

– Sună și tu la o agenție de escortă.

– Te rog! Nu așa se vorbește! E o afacere de mare importanță.

– Pariez. Dar nu e afacerea mea.

– Târfa aia... Ce a spus despre mine? șuieră ea.

– Nimic. Oh, s-ar putea să fi zis că ești o matracucă din Tijuana în pantaloni de călărie. Te-ar deranja?

Asta o amuză. Chicotele cristaline se auziră o vreme.

– Totdeauna pus pe glume! Am dreptate? Dar, vezi tu, atunci nu știam că ești detectiv. Iar faptul că știu face o foarte mare diferență.

I-aș fi putut spune ce mult greșește, dar n-am zis decât:

– Domnișoara Gonzales, vorbeai ceva despre o afacere. Ce fel de afacere, dacă nu glumeai cumva?

– Ai vrea să câștigi bani mulți? Bani foarte mulți?

– Adică fără a fi împușcat?

Am auzit când și-a ținut răsuflarea.

– *Si,* răspunse ea gânditoare. Trebuie să iei și asta în considerare. Dar ești atât de brav, de mare, atât de...

– Voi fi mâine-dimineață la mine la birou, domnișoara Gonzales. Voi fi mult mai brav atunci. Iar acum, dacă mă ierți...

– Ai o întâlnire? E frumoasă? Mai frumoasă decât mine?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu te gândești niciodată decât la un singur lucru?

– Dracu' să te ia, dragule! exclamă ea și îmi închise în nas.

Am stins lumina și am plecat. Pe la jumătatea culoarului am observat un bărbat care se uita la numerele de pe uși. Avea în mână un plic trimis prin curier, așa că a trebuit să mă întorc în birou și să-l pun în seif. Iar între timp telefonul sună încă o dată.

L-am lăsat să sune. Îmi ajunsese pe ziua aceea. Pur și simplu nu-mi mai păsa. Putea să fie și regina din Saba cu pijamaua de celofan pe ea sau fără pijama; eram prea obosit să-mi mai pese. Creierul meu parcă era o găleată cu nisip ud.

Încă mai suna când am ajuns la ușă. Degeaba. M-am întors. Instinctul se dovedea mai puternic decât precauția. Am ridicat receptorul.

Glasul mititel și tremurat al lui Orfamay Quest spuse:

– Oh, domnule Marlowe, de când încerc să te prind! Sunt atât de necăjită! Am...

– Mâine-dimineață, am replicat. Biroul s-a închis.

– Te rog, domnule Marlowe! Doar fiindcă mi-am pierdut cumpătul o clipă...

– Mâine-dimineață.

Glasul mai avea puțin până la țipăt:

– Dar îți spun că trebuie să te văd! Este extrem de important.

– Mhm.

Ea își trase nasul.

– M-ai... m-ai sărutat.

– Am sărutat de atunci și altele mai bune.

La naiba cu ea! La naiba cu toate femeile!

– Am vești de la Orrin, rosti Orfamay.

Asta m-a oprit locului pentru o clipă. Pe urmă am început să râd.

– Ești o mică mincinoasă. La revedere.

– Dar chiar am vești! El m-a sunat. Chiar aici unde stau.

– Bine, am replicat. Înseamnă că nu mai ai nevoie de detectiv. Și dacă ai, e în familia ta unul mai bun decât mine. Eu n-am reușit să aflu nici măcar unde stai.

Urmă o scurtă pauză. Dar eu încă mai ascultam. Ea mă împiedicase să închid – trebuia să recunosc asta.

– I-am scris și i-am dat adresa la care urma să stau, spuse ea într-un târziu.

– Aha. Numai că n-a primit scrisoarea, fiindcă s-a mutat și n-a zis unde se duce. Îți amintești? Mai încearcă altă dată, când n-o să mai fiu atât de obosit. Noapte bună, domnișoara Quest. Și nu trebuie să-mi spui unde stai. Nu mai lucrez pentru tine.

– Foarte bine, domnule Marlowe. Acum sunt gata să chem poliția. Însă nu cred că-ți va plăcea. Nu cred că-ți va plăcea deloc.

– De ce?

– Fiindcă e e vorba și despre o crimă, domnule Marlowe, iar „crimă„ e un cuvânt tare urât... Nu crezi?

– Vino sus, am spus. Aștept.

Am închis. Am scos sticla de Old Forester. Și n-a fost nimic lent în modul în care mi-am turnat în pahar și am dat băutura pe gât.

# 15

Veni cu pas alert de data asta, cu mișcări mici, rapide și hotărâte. Pe figura ei se zărea unul dintre acele zâmbete subțiri și strălucitoare. Își puse geanta jos cu fermitate, se așeză în scaunul clientului și continuă să zâmbească.

– E amabil din partea ta că m-ai așteptat, îmi spuse. Și pun pariu că nici nu ai mâncat de seară.

– Greșit. Am mâncat. Iar acum beau whisky. Nu ești de acord cu faptul că beau whisky, nu-i așa?

– În mod cert, nu.

– Asta-i grozav. Speram că nu ți-ai schimbat părerea.

Am pus sticla pe masă și mi-am mai turnat o porție. Am băut puțin și i-am aruncat o privire lascivă pe deasupra paharului.

– Dacă mai continui așa, n-o să fii în stare să asculți ce am să-ți spun, izbucni ea.

– Cu privire la crima asta... E cineva cunoscut? Observ că tu n-ai fost ucisă... încă.

– Te rog să nu fii oribil în mod inutil. Nu e vina mea. Te-ai îndoit de mine la telefon, așa că am fost nevoită să te conving. Orrin chiar mi-a telefonat, dar n-a vrut să-mi spună unde e, și nici ce face. Nu știu de ce.

– Vrea să afli singură, am ricanat. Îți modelează astfel caracterul.

– Nu e deloc amuzant! Și nici măcar inteligent.

– Dar trebuie să recunoști că e obraznic. Cine a fost ucis? Sau și asta e secret?

Ea se jucă puțin cu geanta – nu suficient pentru a-și depăși stânjeneala, fiindcă nu era stânjenită deloc, dar destul pentru a mă determina pe mine să-mi mai torn un pahar.

– Omul ăla oribil de la clădirea cu camere de închiriat a fost ucis. Domnul... domnul... I-am uitat numele.

– Hai să-l uităm amândoi, am replicat. Hai să facem în sfârșit ceva împreună.

Am pus sticla de whisky în sertar și m-am ridicat.

– Uite ce-i, Orfamay. Nu te întreb cum de știi asta. Ori, mai degrabă, cum de știe Orrin. Sau *dacă* știe. L-ai găsit, și asta voiai să fac eu. Sau el te-a găsit pe tine, ceea ce e cam același lucru.

– Nu este același lucru! strigă ea. De fapt, nu l-am găsit. N-a vrut să-mi spună unde stă.

– Păi, dacă e un loc care seamănă cu ultimul în care a locuit, nu pot să-l învinovățesc.

Ea își strânse buzele într-o linie subțire, dezgustată.

– În realitate, nu mi-a spus mai nimic.

– Doar despre niște crime, am ripostat. Mizilicuri din astea.

Ea râse hohotit.

– Am zis asta doar ca să te sperii. De fapt, nimeni nu a fost ucis, domnule Marlowe. Vorbeai atât de rece și de distant! Am crezut că n-o să mă mai ajuți. Și... ei bine, am născocit-o pe loc.

Am tras de două ori aer adânc în piept și mi-am privit mâinile. Am întins degetele încet. Pe urmă m-am ridicat. Nu am spus nimic.

– Ești supărat pe mine? întrebă ea timid, conturând un cerc mic pe birou cu vârful degetului.

– Ar trebui să te iau la palme, am răspuns. Și nu mai face pe nevinovata, că s-ar putea ca palmele să nu le încasezi peste față.

Icni audibil.

– Cum îndrăznești?

– Ai mai folosit replica asta. Chiar prea des. Tacă-ți gura și ieși dracului de aici! Crezi că-mi place să fiu speriat de moarte? Oh, și nu uita asta. Am tras de sertar, am scos cei douăzeci de dolari ai ei și i-am aruncat în față. Ia banii, am adăugat. Dotează cu ei un spital sau un laborator de cercetări. Mie-mi dau fiori știindu-i aproape de mine.

Mâna i se întinse în mod automat după bancnote. În dosul ochelarilor, ochii ei erau rotunzi și mirați.

– Doamne! exclamă ea, strângându-și geanta cu o demnitate simpatică. Nu știam că ești atât de ușor de speriat. Te credeam un dur.

– Asta-i doar de paravan, am mârâit ocolind biroul, iar ea se lăsă pe spate în scaun, departe de mine. Sunt dur doar cu fetișcanele ca tine, care nu-și lasă unghiile să crească prea lungi. În sinea mea sunt moale de tot.

Am apucat-o de braț și am ridicat-o în picioare. Capul i s-a dat pe spate. Buzele i s-au întredeschis. Eram infernal cu femeile în ziua aceea.

– Dar o să-l găsești pe Orrin pentru mine, nu-i așa? șopti ea. A fost o minciună. Tot ce ți-am spus a fost o minciună. Nu mi-a telefonat. De fapt, nu... nu știu nimic.

– Parfum, am spus, adulmecând. Ei, drăguța de tine! Ți-ai dat cu parfum după urechi... Și numai pentru mine!

Ea încuviință, înclinând bărbia cu o jumătate de centimetru. Ochii i se topiseră deja.

– Scoate-mi ochelarii! îmi șopti. Philip, nu mă deranjează dacă bei whisky din când în când. Sincer, nu mă deranjează.

Fețele noastre se aflau la nici douăzeci de centimetri distanță. Îmi era teamă să-i scot ochelarii. Aș fi putut s-o lovesc peste nas.

– Da, am spus cu o voce care suna ca a lui Orson Welles cu gura plină de biscuiți. O să-l găsesc pe Orrin pentru tine, scumpo, dacă mai e în viață. Pe gratis. Niciun bănuț de cheltuială. Un singur lucru vreau să știu.

– Ce anume, Philip? întrebă ea moale, iar buzele i se deschiseră mai larg.

– Cine e oaia neagră în familia voastră?

Ea se smulse de lângă mine așa cum ar face-o o căprioară speriată, dacă aș avea o căprioară speriată care s-ar smulge de lângă mine. Mă privi cu fața împietrită.

– Ai zis că nu Orrin este oaia neagră a familiei. Îți amintești? Cu un accent ciudat. Și când ai menționat-o pe sora ta, Leila, ai făcut o pauză scurtă, ca și cum subiectul ar fi fost unul neplăcut.

– Nu... nu-mi amintesc să fi spus așa ceva, răspunse ea, rostind cuvintele foarte rar.

– Și de asta sunt curios. Ce nume folosește sora ta în filme?

– Filme? bâigui ea. Păi, n-am spus niciodată că joacă în filme. N-am spus nimic de genul ăsta despre ea.

Îmi oferi zâmbetul ei larg, puțin strâmb, după care izbucni într-un acces brusc de furie:

– Nu te amesteca în treburile surorii mele Leila! Și nu mai face remarcile tale murdare despre sora mea Leila!

– Care remarci murdare? am întrebat. Sau mai bine să încerc să ghicesc?

– Nu te gândești decât la băutură și la femei! urlă ea. Te urăsc!

Se repezi la ușă, o deschise și ieși. Am auzit-o străbătând holul în fugă.

Am ocolit din nou biroul și m-am prăbușit în scaun. Era o fetișcană bizară. Foarte bizară. După un timp, telefonul sună din nou, așa cum își luase obiceiul. La al patrulea țârâit, mi-am

sprijinit fruntea în mână, am bâjbâit după receptor și l-am dus la ureche.

– Salonul funerar Utter McKinley, am spus.

O voce feminină se miră:

– Ceee?

După care izbucni într-un râs hohotit. Asta era o poantă care stârnise un haz nebun printre băieții din poliție în 1921. Ce mai istețime! Ascuțită precum ciocul unui colibri. Am stins lumina și am plecat acasă.

## 16

A doua zi dimineață, la nouă fără un sfert, parcasem deja la două clădiri distanță de atelierul foto din Bay City, cu burta plină, relaxat și citind ziarul local prin lentilele ochelarilor de soare. Răsfoisem deja ziarul din Los Angeles, în care nu exista niciun articol despre șpițul de gheață de la Van Nuys sau de la vreun alt hotel. Nu scria nici măcar despre o MOARTE MISTERIOASĂ ÎNTR-UN HOTEL CENTRAL, fără a pomeni ceva despre arma utilizată sau despre vreun nume. Dar *The Bay City News* nu era prea încărcat pentru a menționa o crimă. Cei de acolo plasaseră articolul pe pagina întâi, alături de prețul cărnii.

*LOCALNIC GĂSIT ÎNJUNGHIAT ÎN CLĂDIREA CU APARTAMENTE DIN STRADA IDAHO*

*Un apel anonim primit aseară i-a trimis rapid pe polițiști la o adresă de pe strada Idaho, vizavi de Seamans și de cherestegeria companiei Jansing. Pătrunzând pe ușa descuiată a apartamentului său,*

*oamenii legii l-au găsit pe Lester B. Clausen, de patruzeci și cinci de ani, administratorul clădirii cu apartamente de închiriat, mort în patul său. Clausen fusese înjunghiat în ceafă cu un șpiț de gheață, care era încă înfipt în cadavru. După o examinare preliminară, procurorul Frank L. Crowdy a anunțat că victima băuse mult și, probabil, fusese inconștientă în momentul morții. Poliția nu a găsit niciun indiciu că ar fi avut loc o luptă.*

*Locotenentul Moses Maglashan a preluat imediat cazul și i-a interogat pe locatari la revenirea acestora acasă, dar deocamdată circumstanțele crimei nu au fost elucidate. Intervievat de reporterul nostru, procurorul Crowdy a declarat că este posibil ca decesul lui Clausen să fi fost autoprovocat, dar că poziția rănii contrazice această idee. La examinarea registrului de oaspeți s-a constatat că o pagină fusese ruptă recent. După ce i-a chestionat pe chiriași, locotenentul Maglashan a dezvăluit că un individ solid, de vârstă mijlocie, a fost văzut de câteva ori pe culoarele clădirii cu apartamente, însă niciunul dintre locatari nu-i cunoaște numele sau ocupația. În urma cercetării atente a fiecărei încăperi, Maglashan a afirmat că, după părerea sa, unul dintre chiriași a părăsit clădirea recent, în grabă. Dar fila lipsă din registru, caracterul zonei și lipsa unei descrieri exacte a bărbatului necunoscut fac identificarea lui extrem de dificilă.*

*„Nu am deocamdată idee de ce a fost ucis Clausen“, a declarat Maglashan aseară, târziu. „Dar eram cu ochii pe acest individ de o vreme. Mulți dintre asociații lui îmi sunt cunoscuți. Este un caz greu, dar îi vom da de capăt.“*

Era un articol simpatic, în care numele lui Maglashan era menționat doar de douăsprezece ori în text, plus de încă două ori în legendele fotografiilor. Pe pagina a treia era o poză cu el ținând în mână un șpiț de gheață și privindu-l cu o cută profund

meditativă între sprâncene. Mai existau o fotografie a clădirii de pe strada Idaho numărul 449, mai mult decât ilustrativă, și una în care se vedea ceva acoperit cu un cearșaf pe un pat, cu locotenentul Maglashan arătând într-acolo cu un gest sever. Ziarul mai publicase de asemenea un instantaneu al primarului, așezat la birou și având o înfățișare marțială, și un interviu cu el pe tema infracționalității postbelice. Spunea lucrurile pe care te-ai aștepta să le spună un primar – o critică duioasă la adresa președintelui J. Edgar Hoover, cu niște greșeli urâte de gramatică.

La nouă fără trei minute, ușa magazinului foto se deschise și un negru bătrâior începu să măture trotuarul, aruncând mizeria la canal. La ora nouă fix, un tânăr cu aspect curățel și cu ochelari deschise ușa larg, iar eu am intrat ținând în mână bonul negru cu portocaliu pe care dr. Hambleton și-l lipise în interiorul perucii.

Tânărul curățel mă studie cu privirea în vreme ce i-am dat bonul și câteva monede în schimbul unui plic cu un negativ mititel și șase fotografii lucioase, mărite de opt ori față de negativ. Nu spuse nimic, dar felul în care se uita la mine mi-a dat impresia că-și amintea că nu eu îi lăsasem negativul.

Am ieșit, m-am urcat în mașină și am studiat prada. Fotografiile înfățișau un bărbat și o blondă așezați într-un separeu înghesuit, la un restaurant, cu mâncare în față. Se uitau în sus, ca și când atenția le-ar fi fost brusc atrasă de ceva și abia avuseseră timp să reacționeze înainte ca aparatul foto să se declanșeze. Era limpede, după luminozitate, că nu se folosise bliț.

Blonda era Mavis Weld. Bărbatul era un ins cam scund, cam negricios și cam lipsit de expresie. Nu l-am recunoscut. Nici n-aș fi avut cum. Bancheta din piele era acoperită cu mici desene reprezentând cupluri care dansau. Prin urmare, restaurantul era The Dancers. Asta nu făcea decât să accentueze confuzia. Orice pozar

amator care ar fi încercat să-și folosească aparatul acolo fără acceptul direcțiunii ar fi fost azvârlit afară atât de zdravăn, încât s-ar fi dus de-a dura până în Hollywood și Vine. După felul în care arătau cei doi, mi-am spus că trebuie să fi fost utilizată o cameră foto ascunsă, așa cum fusese fotografiată Ruth Snyder pe scaunul electric. Tipul probabil că avusese camera prinsă cu o curelușă pe sub guler, cu obiectivul ieșind invizibil din haina deschisă, și că încropise un declanșator pe care să-l poată ține în buzunar. Nu mi-a fost prea greu să ghicesc cine făcuse fotografia. Domnul Orrin P. Quest trebuie să se fi mișcat rapid și ingenios, dacă a izbutit să iasă de acolo cu mutra încă pe partea din față a capului.

Am pus fotografiile în buzunarul jachetei, unde am dat cu degetele de o bucată de hârtie mototolită. Am scos-o și am citit: „Doctor Vincent Lagardie, strada Wyoming nr. 965, Bay City". Era acel Vince cu care vorbisem la telefon, cel pe care încercase, poate, Lester B. Clausen să-l sune.

Un polițai în vârstă se preumbla printre mașinile parcate, marcând roțile cu cretă galbenă. El mi-a spus unde e strada Wyoming și am demarat într-acolo. Se afla în celălalt capăt al orașului, mult în afara zonei de afaceri, fiind paralelă cu două străzi numerotate. Clădirea de la numărul 965, alb-cenușie, era situată pe colț. Pe plăcuța de pe ușă scria: *Vincent Lagardie, doctor în medicină. Program: 10–12, 14.30–16.*

Casa părea liniștită și respectabilă. O femeie și un băiețel încăpățânat urcau treptele. Ajunși sus, ea citi plăcuța, se uită la ceasul prins la rever și își mușcă buzele, nehotărâtă. Băiețelul se uită în jur cu atenție și apoi îi trase un picior în gleznă. Femeia se chirci, dar spuse pe un ton răbdător:

– Ei, ei, Johnny, nu trebuie să te porți așa cu mătușica Fern!

Deschise ușa și îl trase după ea pe micul monstru. Dincolo de intersecție, pe diagonală, se afla un impunător conac colonial alb, cu o terasă acoperită, mult prea mică pentru dimensiunile casei. Reflectoare puternice erau montate pe peluza din față, iar aleea era mărginită de trandafiri înfloriți. Pe firma mare, în negru și argintiu, de pe terasă scria *Casa Veșnicei Odihne Garland*. M-am întrebat cum i-o plăcea doctorului Lagardie să privească pe fereastră drept în curtea unui salon mortuar. Poate că asta îl îndemna să fie mai precaut.

Am întors în intersecție și m-am înapoiat la Los Angeles, unde am urcat în birou ca să-mi iau corespondența și să-mi încui prada de la atelierul foto în seiful bătrân și verde – toată prada, mai puțin o poză. M-am așezat pe scaun și am studiat-o cu lupa. Privită astfel și mărită fiind la atelierul foto, detaliul era clar. Pe masă, în fața bărbatului slab și lipsit de expresie care stătea alături de Mavis Weld, se afla un ziar de seară, un exemplar din *News-Chronicle*. Am putut descifra titlul unui articol: BOXER DE CATEGORIE SEMIGREA DECEDAT ÎN URMA RĂNILOR DIN RING. Numai o ediție de prânz sau de seară ar apela la un astfel de titlu. Am tras telefonul spre mine. În clipa în care am pus mâna pe el, a început să sune.

– Marlowe? Sunt Christy French, de la centru. Ai vreo idee în dimineața asta?

– Nu, dacă îți funcționează telexul. Am văzut un ziar din Bay City.

– Da, îl am și eu, spuse el pe un ton neglijent. Pare același tip, nu-i așa? Aceleași inițiale, aceeași descriere, același mod de operare, iar timpul pare să corespundă. Sper din suflet ca asta să nu însemne că hoarda lui Sunny Moe Stein a reintrat în afaceri.

– Dacă a reintrat, și-a schimbat tehnica, am replicat. Citeam despre asta seara trecută. Banda lui Stein își lăsa victimele pline de găuri. Una dintre ele a avut peste o sută de răni de cuțit.

– Poate că s-au perfecționat, spuse French cam evaziv, ca și când nu voia să vorbească despre asta. Te-am sunat însă cu privire la Flack. L-ai mai văzut de ieri după-amiază?

– Nu.

– A șters-o. N-a venit la lucru azi. Cei de la hotel au sunat-o pe proprietăreasa lui. Omul și-a făcut bagajele și a plecat seara trecută. Destinație necunoscută.

– Nu l-am văzut și n-am auzit de el.

– Nu ți s-a părut ciudat că victima noastră nu avea decât paișpe dolari în portofel?

– Ba da, puțin. Dar ți-ai răspuns singur la întrebare.

– Vorbeam și eu. Nu mai cred în chestii d-astea. Flack ori s-a speriat, ori a intrat în bani. Sau poate că a văzut ceva ce n-a spus și a fost plătit s-o șteargă, sau a șterpelit banii mortului, lăsând cei paișpe dolari așa, de fațadă.

– Oricare dintre variante e posibilă. Și chiar ambele în același timp. Oricine ar fi cel care a căutat atât de minuțios în camera aia nu se uita după bani.

– De ce nu?

– Fiindcă atunci când m-a sunat acest dr. Hambleton, eu i-am sugerat să folosească seiful hotelului. Dar nu s-a arătat interesat.

– Oricum, un tip ca el nu te-ar fi angajat ca să-i păstrezi banii, spuse French. Nu te-ar fi angajat să-i păstrezi nimic. Voia protecție sau un însoțitor... sau poate doar un mesager.

– Regret. Nu mi-a spus decât ce ți-am povestit.

– Și dat fiind că era mort când ai ajuns acolo, replică French pe un ton mult prea lejer, n-ai avut cum să-i dai una dintre cărțile tale de vizită.

Am strâns receptorul în mână și am trecut rapid în revistă conversația cu Hicks, în clădirea cu apartamente de închiriat din strada

Idaho. L-am revăzut ținând între degete cartea mea de vizită și privind în jos, la ea. Pe urmă m-am revăzut pe mine luând-o rapid din mâna lui. Am tras aer adânc în piept și l-am dat afară încet.

– În niciun caz, am răspuns. Și nu mai încerca să mă bagi în sperieți.

– Dar avea una, amice. Împăturită de două ori, în buzunarul pantalonului. Prima dată n-am observat-o.

– I-am dat lui Flack o carte de vizită, am spus cu buzele rigide.

Urmă o tăcere. Auzeam în fundal glasuri și țăcănitul unei mașini de scris. Într-un târziu, French reluă sec:

– În regulă. Ne vedem mai târziu.

Și închise imediat.

Am pus receptorul în furcă foarte încet și mi-am îndoit degetele înțepenite. M-am uitat la fotografia de pe birou. Nu-mi spunea altceva decât că două persoane, dintre care pe una o cunoșteam, luau masa la The Dancers. Ziarul de pe masă îmi sugera data.

Am telefonat la *News-Chronicle* și am cerut să mi se facă legătura la secția sportivă. Patru minute mai târziu, scrisesem pe un carnet: „Ritchy Belleau, tânărul și îndrăgitul boxer de categorie semigrea, a decedat la spitalul Sisters pe 19 februarie, chiar înainte de miezul nopții, în urma rănilor primite în ring cu o seară în urmă, în principalul meci de la arena Hollywood Legion. Titlul apare în ediția sportivă de prânz a ziarului *News-Chronicle* din 20 februarie."

Am format încă o dată același număr și l-am cerut pe Kenny Haste. Era un fost reporter pe teme infracționale, pe care îl cunoșteam de ani buni. Am vorbit banalități vreme de un minut, după care l-am întrebat:

– Cine s-a ocupat la voi de asasinarea lui Sunny Moe Stein?

– Tod Barrow. Acum e la *Post-Despatch*. De ce?

– Aș vrea niște detalii, dacă există.

Mi-a zis că va cere dosarul de la morgă și mă va suna, ceea ce a și făcut zece minute mai târziu.

– A fost împușcat de două ori în cap, pe când se afla în mașina lui, la două străzi distanță de Chateau Bercy, pe Franklin. Pe la 23.15.

– În data de 20 februarie, nu?

– Exact. Niciun martor, nicio arestare, cu excepția lotului obișnuit al poliției – agenți de pariuri, mijlocitori și alți suspecți de serviciu. De ce te interesează?

– Nu cumva un apropiat al lui a fost în oraș în perioada respectivă?

– Nimic de aici nu sugerează așa ceva. Care-i numele?

– Weepy Moyer. Un polițai pe care îl cunosc spunea ceva despre un tip cu bani din Hollywood, care ar fi fost reținut și apoi eliberat din lipsă de dovezi.

– Stai puțin, exclamă Kenny. Acum îmi amintesc ceva... Da! Un tip pe nume Steelgrave, proprietar al localului The Dancers, despre care se presupune că s-ar ocupa cu jocurile de noroc și așa mai departe. Simpatic tip. L-am întâlnit. A fost o făcătură.

– Cum adică făcătură?

– Un maimuțoi isteț le-a spus polițiștilor că e Weepy Moyer, iar ei l-au reținut timp de zece zile în beneficiul celor din Cleveland, care au refuzat să se implice. Omul n-a avut nimic de-a face cu uciderea lui Stein. Steelgrave a fost închis toată săptămâna aceea. N-a existat nicio legătură. Amicul tău polițai a citit prea multe reviste de scandal.

– Toți citesc, am replicat. De aia vorbesc așa, ca durii. Mulțumesc, Kenny.

Ne-am luat la revedere, am închis și m-am rezemat de spătarul scaunului, uitându-mă la fotografie. După un timp am scos o

foarfecă și am tăiat bucata în care se vedea ziarul împăturit, cu titlul articolului. Am închis cele două bucăți în două plicuri și le-am pus în buzunar, împreună cu fila ruptă din carnețel.

Am format apoi numărul lui Mavis Weld, din Crestview. A sunat de câteva ori și în cele din urmă a răspuns o voce feminină – o voce distantă și oficială, pe care poate c-o auzisem mai înainte sau poate că nu. Tot ce a zis a fost:

– Alo?

– Sunt Philip Marlowe. Domnișoara Weld este acasă?

– Domnișoara Weld nu se va întoarce decât diseară, târziu. Vreți să lăsați un mesaj?

– E foarte important. Unde o pot găsi?

– Regret. Nu am această informație.

– Agentul ei ar putea ști?

– Posibil.

– Sunteți sigură că nu *dumneavoastră* sunteți domnișoara Weld?

– Domnișoara Weld nu este acasă.

Și închise.

Am rămas pe scaun, ascultând vocea în minte. La început mi-am zis că da, apoi mi-am zis că nu. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai puțin sigur. Am coborât în parcare și m-am urcat în mașină.

## 17

Pe terasa de la The Dancers, câțiva mușterii grăbiți erau deja gata să-și bea prânzul. Sala de la etaj, cu uși din sticlă, avea deja umbrarul coborât în față. Am trecut de curba care dă în Strip și m-am

oprit vizavi de o clădire pătrățoasă din cărămidă roșie, cu două etaje, ferestre mici, albe, și un portic de inspirație greacă în fața ușii; privită din stradă, întreaga clădire avea aspectul unui bumb vechi din alamă. Deasupra ușii se afla un luminator și numele Sheridan Ballou, Inc. era scris cu litere negre din lemn, mult stilizate. Mi-am încuiat mașina și am traversat spre ușa principală. Era albă, înaltă și lată, iar gaura cheii părea suficient de mare pentru a lăsa un șoarece să treacă. În interiorul ei se afla de fapt încuietoarea. Am dat să apuc ciocănelul să bat în ușă, dar constructorul se gândise și la asta: era lipit de tăblie și nu ciocănea.

Am mângâiat cu mâna una dintre coloanele albe și zvelte, am deschis ușa și am intrat direct în sala de așteptare, care ocupa întreaga parte din față a casei. Era decorată cu piese de mobilier închis la culoare, cu aspect vechi, multe dintre scaune și banchete fiind acoperite cu pânză. La ferestre erau perdele din bumbac și draperii din pânză asortată cu cea a scaunelor. Mai erau un covor înflorat și mulți oameni care așteptau să intre la domnul Sheridan Ballou.

Unii dintre ei păreau veseli, energici și plini de speranță. Alții arătau ca și când ar fi așteptat acolo de zile întregi. O fetiță brunețică se smiorcăia în batistă, într-un colț. Nimeni nu-i acorda vreo atenție. Eu am fost gratulat cu câteva priviri din unghiuri interesante, înainte ca omenirea prezentă să decidă că nu aveam de gând să cumpăr nimic și nici nu lucram acolo.

O roșcată cu aer periculos ședea molatică la un birou și vorbea la un telefon alb ca laptele. M-am apropiat, iar ea a înfipt în mine două tăișuri albastre prin intermediul ochilor, după care a început să studieze grinda aparentă care înconjura plafonul sălii.

– Nu, spuse ea în receptor. Nu. Regret. Mă tem că n-are rost. E mult, mult prea ocupat.

Închise, bifă ceva pe o listă și-mi mai aruncă o privire de oțel.

– Bună dimineața, am spus. Aș vrea să-l văd pe domnul Ballou.

Mi-am pus cartea de vizită pe birou. Ea o ridică de un colț și îi zâmbi, amuzată.

– Astăzi? mă întrebă cu amabilitate. Săptămâna asta?

– Cam cât durează așteptarea, de obicei?

– A durat *și* șase luni, îmi răspunse cu voioșie în glas. Nu vă poate ajuta altcineva?

– Nu.

– Regret. Nicio șansă. Mai treceți pe aici. Cam pe la Ziua Recunoștinței.

Purta o fustă albă din lână, o bluză din mătase vișinie și o jachetă de catifea neagră cu mâneci scurte. Părul îi era un apus de soare fierbinte. La mână avea o brățară din topaz auriu, cercei cu topaz și un inel cu topaz în formă de scut. Unghiile aveau exact culoarea bluzei. Arăta de parcă i-ar fi luat vreo două săptămâni să se îmbrace.

– Trebuie să-l văd, am insistat.

Ea îmi citi din nou cartea de vizită, după care zâmbi strălucitor.

– La fel ca toată lumea. Păi, domnule... Marlowe. Uitați-vă la toți oamenii aceștia încântători. Fiecare dintre ei se află aici încă de acum două ore, de când s-a deschis biroul.

– Este o problemă importantă.

– Nu mă îndoiesc. În ce privință, dacă pot să întreb?

– Vreau să vând puțină mizerie.

Ea luă o țigară dintr-o cutie de cristal și o aprinse cu o brichetă de cristal.

– Să vindeți? Pentru bani, adică... în Hollywood?

– Posibil.

– Ce fel de mizerie? Nu vă sfiiți să mă șocați.

– E ceva cam obscen, domnișoară... domnișoară...

Mi-am aplecat capul pe un umăr ca să citesc plăcuța de pe birou.

– Helen Grady, răspunse ea. Ei, o mică obscenitate bine-crescută n-a făcut rău nimănui niciodată, nu-i așa?

– N-am zis eu că e bine-crescută.

Ea se lăsă pe spate cu grijă și îmi suflă fumul în față.

– Pe scurt, șantaj. De ce n-o ștergi naibii de aici, amice? Înainte să asmut asupra ta câțiva copoi grași.

M-am așezat pe colțul biroului, am prins în căușul palmelor un vălătuc de fum de țigară și i l-am suflat în păr. Ea se trase într-o parte, furioasă.

– Valea, mucosule! îmi spuse cu o voce care ar fi putut răzui tencuiala de pe pereți.

– Ei, ei, ce s-a întâmplat cu accentul tău rasat?

Fără a întoarce capul, strigă ascuțit:

– Domnișoara Vane!

O tânără brunetă, înaltă și elegantă, cu sprâncene bine arcuite, își făcu apariția printr-o ușă interioară, deghizată în fereastră cu vitralii. Domnișoara Grady îi întinse cartea mea de vizită:

– Spink.

Miss Vane se întoarse prin aceeași fereastră, cu cartea mea de vizită cu tot.

– Așază-te și odihnește-ți gleznele, importantule, mă sfătui Helen Grady. S-ar putea să stai pe aici toată săptămâna.

M-am așezat pe un scaun tapițat, al cărui spătar îmi depășea capul cu vreo douăzeci de centimetri. Îmi dădea impresia că m-am micșorat. Domnișoara Grady îmi mai oferi un zâmbet, unul polizat pe la margini, și se aplecă din nou asupra telefonului.

M-am uitat în jur. Fetița din colț se oprise din plâns și acum se farda fără sfială. Un ins foarte înalt, cu aer distins, își ridică grațios brațul pentru a-și privi ceasul elegant și se ridică lent în picioare. Își puse pe cap pălăria gri-perlă, într-un unghi îndrăzneț,

își luă mănușile de piele gălbuie și bastonul cu mâner de argint și se duse cu pas relaxat spre biroul roșcatei.

– Aștept de două ore să-l văd pe domnul Ballou, spuse el rece, cu o voce profundă și dulce, modelată prin exercițiu îndelungat. Nu sunt obișnuit să aștept două ore pentru nimeni.

– Îmi pare foarte rău, domnule Fortescue. În dimineața aceasta, domnul Ballou este mult prea ocupat pentru a putea vorbi.

– Regret că nu-i pot lăsa un cec, remarcă tipul înalt și elegant, cu un dispreț măsurat. Probabil că acesta ar fi unicul lucru care l-ar interesa. Dar în lipsa lui...

– O clipă, drăguțule, îl întrerupse roșcata, care ridică receptorul și vorbi în el: Da?... Cine mai zice asta, în afară de Goldwyn? Nu poți să ajungi la cineva care nu-i smintit?... Păi, mai încearcă o dată.

Și trânti receptorul. Tipul înalt nu se clintise.

– În lipsa lui, reluă el ca și cum nici nu s-ar fi oprit, aș dori să-i las un scurt mesaj personal.

– Vă rog. I-l transmit eu într-un fel sau altul.

– Spuneți-i, cu toată dragostea mea, că e un sconcs mizerabil.

– Mai bine zi-i puturos, dragule, replică roșcata. Nu cunoaște asemenea cuvinte.

– Atunci, un puturos și jumătate, întări Fortescue. Cu o ușoară nuanță de hidrogen sulfurat și un parfum ieftin, de bordel. Așezându-și mai bine pălăria și verificându-și rapid profilul într-o oglindă, adăugă: Îți urez o dimineață bună și la dracu' cu Sheridan Ballou, Incorporated!

Actorul înalt ieși cu eleganță, folosindu-și bastonul pentru a deschide ușa.

– Care-i problema cu el? am întrebat.

Ea îmi aruncă o privire compătimitoare.

– Billy Fortescue? Nicio problemă. Nu primește niciun rol, așa că vine aici în fiecare zi și recită același refren. Își închipuie că poate-l va vedea cineva și îi va plăcea.

Am închis gura încet. Poți să locuiești multă vreme în Hollywood și să nu auzi niciodată replicile pe care le folosesc în filme.

Domnișoara Vane apăru pe ușa interioară și îmi făcu un semn din bărbie. Am intrat, trecând pe lângă ea.

– Pe aici. A doua la dreapta.

Mă privi în vreme ce străbăteam coridorul spre a doua ușă deschisă. Am intrat și am închis-o.

Un evreu durduliu, cu părul alb, ședea la un birou și îmi zâmbea călduros.

– Bun venit, mă întâmpină. Sunt Moss Spink. Ce te frământă, prietene? Parchează undeva. O țigară?

Deschise ceva ce semăna a cufăr și îmi oferi o țigară care nu era mai lungă de treizeci de centimetri, închisă într-un tub de sticlă.

– Nu, mulțumesc, am spus. Fumez tutun.

El oftă.

– Bine. Varsă! Deci... Te numești Marlowe. Hm? Marlowe... Marlowe... Am auzit eu de cineva pe care să-l cheme Marlowe?

– Probabil că nu. Eu n-am auzit de cineva pe care-l cheamă Spink. Am cerut să vorbesc cu un om pe nume Ballou. Ți se pare că sună a Spink? Nu caut pe nimeni cu numele Spink. Și, între noi fie vorba, la naiba cu cei pe care îi cheamă Spink!

– Ești antisemit, da? răspunse el și îmi flutură prin față o mână generoasă, cu un diamant galben-canar ce semăna cu lumina aprinsă a unui semafor. Nu trebuie să fii așa! Stai jos și varsă-ți preaplinul. Nu mă cunoști. Nici nu vrei să mă cunoști. Bine. Nu mă simt jignit. Într-o afacere de genul ăsta, trebuie să ai prin preajmă pe cineva care nu se simte jignit prea ușor.

– Ballou, am insistat.

– Amice, fii rezonabil. Sherry Ballou este un tip foarte ocupat. Muncește douăzeci și patru de ore pe zi și tot e-n urmă cu programul. Stai jos și spune-i micului Spinky care ți-e păsul.

– Cam ce ești tu pe aici? l-am întrebat.

– Apărarea lui, amice. Trebuie să-l protejez. Un tip ca Sherry nu poate să primească pe toată lumea. Îi primesc eu în locul lui. Eu sunt același cu el – până la un punct, înțelegi tu.

– Dar poate că eu am trecut de punctul respectiv.

– Posibil, se arătă Spink de acord, cu amabilitate, după care desprinse o bandă groasă de aluminiu de pe containerul individual al unui trabuc, scoase trabucul și îl studie cu atenție. Nu spun că nu. De ce nu-mi demonstrezi asta? Așa o să știm. Până acum, n-ai făcut decât să turui. Avem parte de atâta turuială aici, că nu mai înseamnă nimic pentru noi.

L-am urmărit cum a tăiat vârful și a aprins trabucul scump.

– De unde să știu că n-o să-l tragi pe sfoară? am întrebat, viclean.

Ochii mici ai lui Spink clipiră și, nu sunt foarte sigur, dar am avut impresia că zăresc lacrimi în ei.

– Eu să-l trag pe sfoară pe Sherry Ballou? exclamă el amar, pe un ton scăzut, ca la o înmormântare de șase sute de dolari. Eu?! Mai curând mi-aș trage pe sfoară propria mamă!

– Asta nu înseamnă nimic pentru mine. N-am întâlnit-o niciodată pe maică-ta.

Spink își așeză trabucul într-o scrumieră cât o strachină și își flutură ambele mâini. Regretele i se citeau pe față.

– Ah, amice! Cum poți să vorbești așa?! Îl iubesc pe Sherry Ballou ca și când mi-ar fi tată. Ba chiar mai mult. Tatăl meu... Ei, să lăsăm asta. Haide, amice! Fii înțelegător! Dă dovadă de puțină încredere și prietenie. Varsă-ți sacul în fața micuțului Spinky, vrei?

Am scos un plic din buzunar și l-am aruncat pe birou, în direcția lui. El scoase unica fotografie dinăuntru și se uită la ea solemn. O puse apoi pe birou. Ridică ochii spre mine, îi coborî spre poză și iar spre mine.

– Ei bine, spuse el sec, cu o voce brusc lipsită de încrederea și prietenia despre care abia vorbise. Ce-i atât de grozav la ea?

– Trebuie să-ți spun eu cine e fata?

– Cine e tipul? izbucni Spink.

N-am răspuns.

– Te-am întrebat cine e tipul! strigă el. Scuipă, fraiere! Scuipă!

Tot n-am spus nimic. Spink întinse lent mâna spre telefon, fără a-și lua ochii duri de la mine.

– Haide, sună-i, l-am îndemnat. Sună la poliție și cere cu locotenentul Christy French, de la biroul Omucideri. Ăsta-i un alt tip greu de convins.

Spinky luă mâna de pe telefon. Se ridică încet și ieși din încăpere cu fotografia în mână. Am așteptat. Afară, pe bulevardul Sunset, traficul se derula distant, monoton. Minutele se scurgeau în tăcere. Fumul trabucului recent aprins al lui Spinky pluti în aer câteva clipe, după care fu absorbit de ventilatorul instalației de aer condiționat. M-am uitat la numeroasele fotografii autografiate de pe pereți, toate dedicate lui Sherry Ballou, cu dragostea veșnică a cuiva. Am bănuit că aparțineau unor personaje de rang inferior, dacă ajunseseră în biroul lui Spink.

## 18

După un timp, Spink se înapoie și-mi făcu semn. L-am urmat de-a lungul culoarului, am trecut de o pereche de uși într-o anticameră cu două secretare, spre alte uși duble din sticlă neagră,

masivă, cu păuni de argint imprimați. Când ne apropiam, ușile se deschideau de la sine.

Am coborât trei trepte acoperite cu covor, într-un birou care avea de toate în el, mai puțin o piscină. Era înalt cât două etaje și înconjurat de un balcon plin de rafturi cu cărți. În colț se afla un pian Steinway, iar în restul încăperii erau multă sticlă, mobilier din lemn albit, un birou cam cât un teren de badminton, scaune, canapele, mese și un bărbat întins pe una dintre canapele, fără haină, cu cămașa descheiată la gât peste o eșarfă Charvet, pe care ai fi putut s-o găsești în întuneric doar ascultând-o cum toarce. O bucată de pânză albă era împăturită pe ochii și fruntea lui, iar o blondă suplă storcea o alta într-un bol de argint cu apă și gheață, pus pe o masă de lângă canapea.

Era un tip solid, bine clădit, cu păr negru ondulat și un chip puternic, măsliniu, sub pânza albă. Un braț îi atârna până la covor și o țigară îi zăcea între degete, născând un firișor de fum.

Blonda îi schimbă pânza cu îndemânare. Bărbatul de pe canapea gemu.

– Ăsta-i băiatul, Sherry, spuse Spink. Îl cheamă Marlowe.

– Ce vrea? întrebă tipul întins, oftând.

– Nu zice.

– Și atunci, pentru ce l-ai adus? Sunt obosit.

– Păi, știi cum e, Sherry. Uneori cam trebuie s-o faci.

– Care ziceai că-i e minunatul nume? întrebă tipul de pe canapea.

Spink se întoarse spre mine.

– Acum poți să ne spui ce vrei. Și fă-o rapid, Marlowe.

Am rămas tăcut.

După o clipă, bărbatul întins ridică alene brațul cu țigara între degete. O duse la gură ostenit și trase din ea cu torpoarea infinită a unui aristocrat decadent, mucegăind în castelul său ruinat.

– Cu tine vorbesc, amice! se răsti Spink.

Blonda schimbă din nou pânza udă, fără a privi pe nimeni. Tăcerea plutea în încăpere, înțepătoare precum fumul de țigară.

– Haide, fraiere! Dă-i drumul!

Mi-am scos o țigară Camel, am aprins-o, am tras un scaun și m-am așezat. Am întins mâna și m-am uitat la ea. Degetul mare tresărea în sus și-n jos la fiecare câteva secunde. Glasul lui Spink s-a auzit din nou, cu furie:

– Hei, tu, Sherry nu are toată ziua la dispoziție!

– Dar ce face în restul zilei? m-am auzit întrebând. Stă pe o canapea din satin, să-i fie poleite unghiile de la picioare?

Blonda se răsuci brusc și se uită la mine. Spink rămase cu gura căscată. Apoi clipi. Bărbatul de pe canapea duse leneș o mână spre colțul prosopului de pe ochi și îl ridică suficient pentru ca un ochi căprui-focă să se ațintească asupra mea. Prosopul căzu apoi la loc.

– Nu poți vorbi așa aici, mă certă Spink.

M-am ridicat și am replicat:

– Am uitat să iau cu mine cartea de rugăciuni. Asta-i prima dată când îmi dau seama că Dumnezeu a lucrat și pe comision.

Nimeni n-a scos un cuvânt vreme de un minut. Blonda schimbă din nou prosopul ud. De sub el, bărbatul de pe canapea spuse calm:

– Ieșiți dracului de aici, dragilor. Toți, mai puțin tipul cel nou.

Spink îmi aruncă o privire plină de ură. Blonda ieși în liniște.

– De ce să nu-l azvârl eu afară mai bine? întrebă Spink.

Vocea obosită de sub prosop rosti:

– De atâta vreme mă tot întreb asta, încât mi-am pierdut deja interesul pentru chestiunea în cauză. Întinde-o!

– Bine, șefu'.

Spink se retrase călcându-și pe inimă. Se opri la ușă, îmi mai adresă un mârâit tăcut și dispăru.

Bărbatul de pe canapea ascultă până când auzi ușa închizându-se și apoi întrebă:

– Cât?

– Nu cred că vrei să cumperi nimic.

Își luă prosopul de pe cap, îl aruncă într-o parte și se ridică fără grabă. Își puse pe covor pantofii din piele confecționați pe comandă specială și își trecu o mână peste frunte. Părea obosit, dar nu istovit. Scoase de undeva o altă țigară, o aprinse și se uită mohorât la podea, prin fumul ei.

– Dă-i drumul, îmi spuse.

– Nu știu de ce ai irosit pe mine toată scenografia asta. Dar consider că ai suficientă minte pentru a ști că nu poți cumpăra și să fii sigur că va rămâne așa, cumpărat.

Ballou luă fotografia pe care Spink o lăsase pe masa lungă de lângă el. Întinse o mână molatică.

– Bucata care a fost tăiată e tocmai poanta, fără îndoială, comentă el.

Am scos plicul din buzunar și i-am dat porțiunea decupată, urmărindu-l cum potrivește cele două fragmente.

– Cu o lupă poți să citești titlul din ziar, am precizat.

– E una pe biroul meu. Te rog!

M-am dus și am luat lupa.

– Ești obișnuit să ți se facă tot felul de servicii, nu-i așa, domnule Ballou?

– Plătesc pentru ele. Studie fotografia privind-o prin lupă, după care oftă și adăugă: Am impresia că am văzut bătaia aia. Ar trebui să se îngrijească mai bine de băieții ăștia.

– Așa cum te îngrijești tu de clienții tăi, am replicat.

Puse lupa jos și se lăsă pe spate pentru a se uita la mine cu o privire rece și netulburată.

– Ăsta-i tipul care deține The Dancers. Îl cheamă Steelgrave. Fata e o clientă a mea, firește. Făcu un gest vag către unul dintre scaune, eu m-am așezat, iar el a continuat: Ce aveai de gând să ceri, domnule Marlowe?

– Pentru ce?

– Pentru toate fotografiile și pentru negativ.

– Zece mii, am răspuns și i-am urmărit gura.

Gura a zâmbit – un zâmbet chiar plăcut.

– Necesită mai multe explicații, nu-i așa? Eu nu văd decât doi oameni luând masa într-un loc public. Câtuși de puțin dezastruos pentru reputația clientei mele. Presupun că la asta te gândeai.

Am rânjit.

– Nu poți cumpăra nimic, domnule Ballou. Aș fi putut obține un pozitiv după negativ și un alt negativ după pozitiv. Dacă poza asta dovedește ceva, n-ai putea fi niciodată sigur că ai distrus-o.

– Nu te pricepi să vorbești convingător pentru un șantajist, spuse el încă zâmbind.

– Totdeauna m-am întrebat de ce le dau oamenii bani șantajiștilor. Nu pot cumpăra nimic, și totuși îi plătesc, uneori, iar, și iar, și iar. Iar la final ajung tot de unde au plecat.

– Teama zilei de azi este întotdeauna mai puternică decât cea de ziua de mâine. Faptul că partea e mai mare decât întregul constituie un element de bază al sentimentului dramatic. Dacă vezi că o mare vedetă se află în pericol pe ecran, te temi pentru ea cu o singură parte a minții, cu cea emoțională. Lăsând asta la o parte, mintea rațională știe că ea e personajul principal al filmului și că nimic rău n-o să i se întâmple în realitate. Dacă suspansul și periculozitatea nu ar fi mai puternice decât rațiunea, dramatismul ar fi foarte diluat.

– Foarte adevărat, bănuiesc, am spus și am suflat în aer fumul de Camel.

Ochii i s-au îngustat.

– Cât despre posibilitatea de a cumpăra ceva, dacă ți-aș plăti o sumă substanțială și n-aș primi ce am cumpărat, aș pune să fii aranjat. Bătut măr. Și când ai ieși din spital, dacă te-ai simți suficient de agresiv, ai putea încerca să mă trimiți la închisoare.

– Mi s-a întâmplat asta. Sunt detectiv particular. Știu la ce te referi. De ce vorbești cu mine?

El râse. Avea un râs profund, plăcut, lipsit de orice efort.

– Sunt agent, băiete. Întotdeauna tind să cred că vânzătorii au ceva la rezervă, cât de cât. Dar n-o să vorbim acum despre zece miare. Nu are banii ăștia. Deocamdată câștigă doar o mie pe săptămână. Dar recunosc că e foarte aproape de sume cu adevărat mari.

– Asta ar opri-o din drum, am replicat, arătând spre fotografie. Fără bani mulți, fără piscină cu lumini subacvatice, fără haină de nurcă, fără nume scris cu litere mari și luminoase, fără nimic. Totul dus pe apa sâmbetei.

El izbucni într-un râs disprețuitor.

– Atunci, am replicat, e în regulă dacă le arăt asta indivizilor de la centru?

Râsul i se opri. Ochii i se îngustară. Foarte încet, întrebă:

– De ce ar fi ei interesați?

M-am ridicat.

– Nu cred că vom încheia nicio afacere, domnule Ballou. Iar dumneata ești un om foarte ocupat. Ies singur.

Se ridică de pe canapea și se întinse cât era de lung, adică aproape doi metri. Era un ins foarte bine făcut. Veni aproape de mine și se opri. Ochii lui căprui aveau scânteieri aurii.

– Să vedem cine ești, băiete.

Întinse mâna, iar eu i-am pus în palmă portofelul meu. Citi legitimația de detectiv, scoase alte câteva articole și le privi, apoi mi-l înapoie.

– Ce s-ar întâmpla dacă le-ai arăta poza polițiștilor?

– Întâi de toate, ar trebui s-o leg de un caz la care lucrează ei – ceva ce s-a întâmplat ieri după-amiază la hotelul Van Nuys. Aș face legătura prin intermediul fetei – care nu vrea să discute cu mine, și de aia vorbim noi acum.

– Mi-a spus despre asta aseară, oftă el.

– Ce ți-a spus?

– Că un detectiv particular pe nume Marlowe a încercat s-o oblige să-l angajeze, pe motivul că a fost văzută într-un hotel din centru, situat neconvenabil de aproape de locul în care a fost comisă o crimă.

– Cât de aproape? am întrebat.

– Asta n-a spus.

– Pe naiba n-a spus!

Se duse spre colțul încăperii, la un vas cilindric înalt în care erau mai multe bastoane subțiri, din ratan, și alese unul. Începu să pășească apoi în sus și-n jos, legănând abil bastonul pe lângă pantoful drept.

Eu m-am așezat iar, mi-am stins țigara și am inspirat adânc.

– Nu s-a putut întâmpla decât în Hollywood, am mormăit.

El se răsuci brusc și se uită la mine.

– Mă scuzi?

– Pentru că un om aparent sănătos se plimbă prin casă de colo-colo ca pe Corso, cu un băț în mână?

El încuviință.

– Am luat morbul de la un producător de la MGM. Încântător tip. Sau așa mi s-a spus. Se opri, îndreptă bastonul spre mine și continuă: Mă amuzi al dracului de tare, Marlowe. Serios. Ești atât

de transparent! Încerci să mă folosești ca pe o lopată cu care să te scoți din belea.

– E ceva adevăr în asta. Dar beleaua în care sunt eu e nimic pe lângă cea în care ar fi fost clienta ta dacă eu n-aș fi făcut lucrul care m-a băgat în belea.

O clipă rămase nemișcat. Apoi azvârli bastonul din mână, se duse la un dulap cu băuturi, îi deschise ambele uși și turnă ceva în două pahare pântecoase. Îmi aduse unul mie, după care se duse, îl luă și pe al lui și se așeză pe canapea.

– Armagnac, mă informă. Dacă m-ai cunoaște, ai aprecia complimentul. Băutura asta e relativ rară. Nemții au curățat-o aproape pe toată. Mai-marii noștri au terminat restul. În cinstea ta!

Ridică paharul, adulmecă și luă o înghițitură mică. Eu am dat-o pe gât pe a mea dintr-odată. Avea gust de coniac franțuzesc bun.

Ballou mă privi șocat.

– Dumnezeule, băutura asta se savurează încet, n-o înghiți pe toată o dată.

– Eu am înghițit-o pe toată o dată. Scuze. Ți-a mai spus și că, dacă nu-mi închide cineva gura, ea riscă să dea de un mare necaz?

Încuviință dintr-o mișcare a capului.

– Ți-a sugerat și cum trebuie procedat pentru a-mi închide gura?

– Am avut impresia că ar prefera un soi de instrument contondent. Așa că am încercat o combinație de mită și amenințare. Avem ceva mai jos pe stradă o unitate care s-a specializat în protejarea celor din lumea filmului. După toate aparențele, de speriat nu te-au speriat, iar mita n-a fost suficient de mare.

– M-au speriat din belșug, am spus. Aproape că am descărcat un Luger în ei. Drogatul ăla cu calibrul .45 a făcut un spectacol pe cinste. Cât despre faptul că banii n-au fost suficienți, problema e modul în care mi-au fost oferiți.

El mai sorbi din Armagnac, apoi arătă spre fotografia cu cele două fragmente alăturate.

– Ajunsesem la momentul în care vorbești cu poliția. Ce se mai întâmplă pe urmă?

– Nu cred că am mers chiar atât de departe. Eram la o întrebare: De ce a apelat pentru asta la tine și nu la prietenul ei? Sosise exact când am plecat eu. Are propria lui cheie.

– Se pare că pur și simplu n-a făcut-o, răspunse Ballou și se încruntă, privind în paharul cu Armagnac.

– Mie asta mi-a plăcut. Și mi-ar fi plăcut chiar mai mult dacă tipul n-ar fi avut cheia de la ușa ei.

El ridică spre mine o privire tristă.

– Și mie. Tuturor, de altfel. Dar așa e lumea filmului – orice lume a filmului și a spectacolului. Dacă oamenii ăștia n-ar duce o viață intensă și dezordonată, dacă emoțiile nu le-ar fi biciuite... ei bine, nu le-ar putea surprinde și imprima pe câțiva metri de celuloid ori în jocul de pe scenă.

– Eu nu mă refer la viața ei amoroasă, am replicat. Nu e nevoie să se-mbârlige cu cineva violent.

– Nu există dovezi în sensul ăsta, Marlowe.

Am făcut semn spre fotografie.

– Tipul care a făcut poza asta a dispărut și nu mai e de găsit. Probabil e mort. Alți doi oameni care locuiau la aceeași adresă sunt și ei morți. Unul dintre ei încerca să vândă fotografiile astea chiar înainte de a fi ucis. Ea s-a dus personal la hotelul lui pentru a le lua. La fel și cel care l-a ucis. Ea n-a reușit să le ia, și nici ucigașul. N-au știut unde să caute.

– Iar tu ai știut?

– Am avut noroc. Îl văzusem și fără perucă. Poate însă că nimic din toate astea nu constituie o dovadă. Poți să-mi demontezi

argumentația. Dar de ce să te obosești? Doi bărbați au fost uciși, poate chiar trei. Ea și-a asumat un risc teribil. De ce? Voia fotografia. Iar pentru a o obține, merita să-și asume un risc teribil. Încă o dată, de ce? Arată doar doi oameni care iau masa împreună, într-o zi anume. Ziua în care Moe Stein a fost împușcat mortal, pe Franklin Avenue. Ziua în care un personaj pe nume Steelgrave era în închisoare fiindcă poliția a primit un pont cum că ar fi un căutat din Cleveland, Weepy Moyer. Asta indică documentele. Fotografia arată însă că omul nu era în închisoare. A spune asta despre el în ziua respectivă înseamnă a spune cine este el de fapt. Și ea știe asta. Iar el tot are cheia de la apartamentul ei.

M-am oprit și o vreme ne-am privit reciproc. Pe urmă am continuat:

– De fapt, nu vrei ca fotografia asta să ajungă la polițiști, nu-i așa? Indiferent de rezultat – victorie, înfrângere sau meci egal –, ea ar fi distrusă. Și când totul s-ar sfârși, n-ar mai avea absolut nicio importanță dacă a fost Steelgrave sau Moyer, dacă Moyer l-a ucis pe Stein, dacă a ordonat asasinarea lui sau dacă s-a întâmplat pur și simplu să fie în trecere prin închisoare în ziua în care Stein a fost împușcat. Chiar dacă el scapă cu fața curată, tot vor exista suficienți oameni care să creadă că a fost o mușamalizare. Iar ea n-ar scăpa în niciun caz cu fața curată. Pentru public, ea e iubita unui gangster. Și, în ceea ce privește afacerea ta, ea e terminată definitiv.

Ballou rămase tăcut câteva clipe, holbându-se la mine inexpresiv.

– Iar, în tot timpul ăsta, tu unde ești? întrebă el încetișor, într-un târziu.

– În mare măsură, depinde de dumneata, domnule Ballou.

– Și de fapt ce vrei?

Vocea îi devenise acum ascuțită, cu un ton amar.

– Ceea ce am vrut de la ea și n-am obținut. Ceva care să-mi confere dreptul de a-i reprezenta interesele până la punctul în care voi decide că nu pot să merg mai departe.

– Ascunzând dovezile? mă întrebă el sugrumat.

– Dacă există dovezi. Poliția nu poate descoperi nimic fără a o implica pe domnișoara Weld. Poate că eu voi reuși. Ei nici nu s-ar obosi să încerce, fiindcă nu sunt suficient de interesați. Eu sunt.

– De ce?

– Să zicem că așa îmi câștig eu existența. Poate că am și alte motive, dar e suficient ăsta.

– Care ți-e prețul?

– Mi l-ai trimis seara trecută. Atunci l-am refuzat. Acum îl accept. Împreună cu o scrisoare semnată, prin care mă angajezi pentru a investiga o tentativă de șantajare a uneia dintre clientele tale.

M-am ridicat și am pus paharul gol pe birou. În vreme ce m-am aplecat, am auzit un bâzâit ușor. Am ocolit biroul și am deschis un sertar. Un reportofon cu fir era fixat pe un raft articulat. Motorașul funcționa și firul subțire de oțel trecea încet, de pe o bobină pe alta. L-am privit pe Ballou.

– Poți să-l închizi și să iei cu tine înregistrarea, îmi spuse. Nu mă poți învinovăți că-l folosesc.

Am apăsat butonul de derulare inversă, iar firul își schimbă direcția, rotindu-se cu viteză din ce în ce mai mare, până când nu l-am mai putut urmări. Scoase apoi un zgomot ascuțit, ca doi travestiți luptându-se pentru o bucată de mătase. Firul se desprinse și mașinăria se opri. Am luat bobina și am pus-o în buzunar.

– Poate că mai ai încă una, am spus. Va trebui să-mi asum riscul ăsta.

– Ești foarte sigur pe tine însuți, nu-i așa, Marlowe?

– Mi-aș dori să fiu.

– Apasă butonul acela de la capătul biroului, te rog.

L-am apăsat. Ușile din sticlă neagră se deschiseră și o tânără brunetă apăru cu un carnețel de stenografie. Fără a o privi, Ballou începu să dicteze:

– Scrisoare către domnul Philip Marlowe, cu adresa lui. „Stimate domnule Marlowe, Agenția aici menționată vă angajează pentru a investiga o tentativă de șantaj asupra unuia dintre clienții săi; detaliile acestui angajament v-au fost prezentate verbal. Onorariul va fi de o sută de dolari pe zi, cu un avans de cinci sute de dolari, a cărui primire o puteți atesta semnând pe copia acestei scrisori." Bla, bla, bla. Asta-i tot, Eileen. Imediat, te rog.

I-am dat fetei adresa mea, iar ea a ieșit. Am scos bobina din buzunar și am pus-o la loc, în sertar. Ballou și-a încrucișat picioarele și a început să-și legene vârful pantofului în sus și-n jos, studiindu-l. Și-a trecut apoi mâna prin părul închis la culoare.

– Într-una din zilele astea, spuse el, voi face greșeala de care cei din branșa mea se tem mai mult decât de oricare alta. Voi constata că fac afaceri cu un om în care pot avea încredere și voi fi prea al naibii de isteț pentru a-i acorda încredere. Poftim, mai bine păstezi tu asta.

Și îmi întinse cele două fragmente ale fotografiei.

Cinci minute mai târziu, plecam. Ușile de sticlă se deschiseră când am ajuns la un metru de ele. Am trecut pe lângă cele două secretare și am străbătut culoarul prin fața ușii deschise a lui Spink. Nu se auzea niciun zgomot din biroul lui, dar se simțea mirosul trabucului. În sala de așteptare, aceleași persoane ședeau pe scaunele acoperite cu pânză. Helen Grady mi-a oferit zâmbetul ei de sâmbătă seara, iar domnișoara Vane mi-a surâs cu toată gura.

Avusesem parte de patruzeci de minute cu șeful cel mare. Iar asta mă făcea la fel de scânteietor ca un ștras.

# 19

Polițistul studioului, de la biroul semicircular protejat cu sticlă, puse jos telefonul și scrise ceva pe un carnet. Rupse fila și mi-o împinse prin fanta lată de nici doi centimetri dintre geam și suprafața biroului. Prin difuzorul încastrat în panoul de sticlă vocea lui avea un sunet metalic.

– Drept înainte, până la capătul coridorului, îmi spuse. O să dai de o țâșnitoare în mijlocul curții interioare. De acolo te ia George Wilson.

– Mulțumesc. Asta e sticlă antiglonț? am întrebat.

– Sigur. De ce?

– Mă întrebam și eu. N-am auzit de nimeni care să se dedea la împușcături ca să poată intra în lumea filmului.

În spatele meu, cineva chicoti. M-am întors și am văzut o fată în pantaloni, cu o garoafă roșie după ureche. Zâmbea.

– Eh, dacă o armă ar rezolva problema...

M-am apropiat de o ușă verde-măslinie, fără clanță. S-a auzit un bâzâit, am împins-o și s-a deschis. Dincolo de ea se întindea un coridor verde-măsliniu cu pereți goi și o ușă în capătul îndepărtat. Era ca o cursă de șoareci. Dacă intrai acolo și ceva nu era în regulă, te puteau opri din drum. Ușa din capăt scoase același bâzâit. M-am întrebat cum de știa polițistul că ajunsesem în fața ei. Am ridicat privirea și am văzut doi ochi uitându-se la mine într-o oglindă înclinată. În clipa în care am atins ușa, imaginea din oglindă a dispărut. Se gândiseră la toate.

Afară, în lumina soarelui de amiază, florile se răsfățau într-o curte mică, printre alei pavate, cu un bazin în centru și o bancă din marmură. Țâșnitoarea era alături. Un bărbat de vârstă înaintată, bine îmbrăcat, aștepta pe bancă, privind trei câini maronii

de rasă boxer scormonind la rădăcina unor begonii. Pe figura lui se întipărise o expresie de satisfacție intensă, însă calmă. Nu ridică privirea spre mine. Unul dintre boxeri, cel mai mare, se apropie și făcu o băltoacă pe banca de marmură, alături de pantalonii lui. Bărbatul se aplecă și bătu ușurel cu palma capul cu păr scurt al câinelui.

– Sunteți domnul Wilson? am întrebat.

Se uită la mine cu o privire vagă. Câinele de talie mijlocie veni, mirosi locul și făcu și el o baltă lângă prima.

– Wilson? întrebă cu o voce leneșă, ușor tărăgănată. Oh, nu. Nu mă cheamă Wilson. Ar trebui?

– Scuze.

M-am dus la țâșnitoare și m-am stropit pe față. În vreme ce mă ștergeam cu batista, boxerul mic își făcu și el datoria față de bancă.

Bărbatul pe care nu-l chema Wilson spuse cu tandrețe în glas:

– Totdeauna o fac exact în aceeași ordine. Fascinant!

– Ce fac?

– Pipi. Se pare că e o chestiune de vârstă. Prima e Maisie. Ea e mama. Urmează Mac. E cu un an mai mare decât Jock, puiul. Mereu fac la fel. Chiar și la mine în birou.

– În biroul dumneavoastră? am întrebat, și nimeni n-a avut probabil un aer mai stupid decât mine.

Bărbatul își ridică spre mine sprâncenele cărunte, scoase din gură trabucul simplu, îi reteză capătul cu dinții și-l scuipă în bazin.

– Peștii nu vor fi prea mulțumiți, am remarcat.

Mă privi de jos în sus.

– Eu cresc boxeri. La naiba cu peștii!

Mi-am zis că așa e la Hollywood și gata. Am aprins o țigară și m-am așezat pe bancă.

– În biroul dumneavoastră... Ei bine, în fiecare zi, o idee nouă, nu-i așa?

– Pe colțul biroului, preciză bărbatul. Totdeauna. Pe secretarele mele chestia asta le înnebunește. Zic că intră în covor. Ce-o fi cu femeile din ziua de azi? Pe mine nu m-a deranjat niciodată. Ba chiar îmi place. Dacă îndrăgești câinii, ajungi chiar să-i privești cu plăcere ușurându-se.

Unul dintre boxeri aduse o begonie întreagă în mijlocul aleii, la picioarele bărbatului. El o luă și o aruncă în bazin.

– Cred că îi enervează pe grădinari, adăugă el așezându-se la loc. Ei, dacă nu sunt mulțumiți, pot oricând să...

Se întrerupse și privi o tânără zveltă în pantaloni galbeni ocolind în mod intenționat pentru a trece prin curte. Fata îi aruncă o privire rapidă și trecu mai departe, croșetând cu șoldurile.

– Știi care-i problema cu afacerea asta? mă întrebă el.

– Nimeni nu știe.

– Prea mult sex. Totul e în regulă la timpul și la locul potrivit. Dar aici îl avem cu tonele. Ne bălăcim în el. Ne vine până peste cap. E ca hârtia de muște. Avem și prea multe muște, adăugă el, ridicându-se. Îmi pare bine că te-am întâlnit, domnule...

– Marlowe. Mă tem că nu mă cunoașteți.

– Eu nu cunosc pe nimeni. Memoria mă lasă. Întâlnesc prea mulți oameni. Mă cheamă Oppenheimer.

– Jules Oppenheimer?

Înclină din cap în semn că da.

– Exact. Ia un trabuc.

Îmi întinse unul, iar eu i-am arătat țigara. Drept urmare, azvârli trabucul în bazin și se încruntă.

– Memoria mă lasă, continuă el, cu tristețe. Am irosit cincizeci de cenți. N-ar trebui să fac asta.

– Dar conduceți tot acest studio!

El încuviință, cu un aer absent.

– Trebuia să fi păstrat trabucul. Economisești cincizeci de cenți și ce ai?

– Cincizeci de cenți, am răspuns, întrebându-mă ce naiba tot vorbea acolo.

– Nu și în domeniul ăsta. Aici, economisești cincizeci de cenți și nu obții decât cinci dolari în contabilitate. Făcu un gest spre cei trei boxeri, iar aceștia lăsară scurmatul în pământ și îl priviră. Ai grijă doar de partea financiară, adăugă el. Asta-i ușor. Hai, copii, înapoi la bordel! O mie cinci sute de cinematografe.

Probabil că iar aveam expresia aceea stupidă. Bătrânul arătă cu mâna în jurul curții.

– O mie cinci sute de cinematografe e tot ce-ți trebuie. Mult mai ușor decât să crești boxeri de rasă pură. Cinematografia este unicul domeniu din lume în care poți să faci toate greșelile posibile și tot să câștigi bani.

– Probabil că e și singurul în care poți avea trei câini care să ți se ușureze pe birou.

– Pentru asta trebuie să ai o mie cinci sute de cinematografe.

– Ceea ce înseamnă că începutul e puțin mai dificil, am observat.

El păru mulțumit.

– Da. *Asta* e partea cea mai grea. Privi peste peluza tunsă, spre clădirea cu patru etaje care forma o latură a piațetei, și continuă: Toate birourile sunt acolo. Eu nu intru niciodată în ele. Mereu sunt în reamenajări. Mă îmbolnăvește să văd lucrurile pe care le îngrămădesc unii în încăperile lor. Cel mai costisitor talent din lume. Dă-le tot ce vor, toți banii la care poftesc. De ce? Fără niciun motiv. Așa-i obișnuința. Nu contează deloc ce fac sau cum o fac. Dă-mi doar o mie cinci sute de cinematografe.

– N-ați vrea să vă citeze cineva spusele, domnule Oppenheimer?

– Ești vreun ziarist?

– Nu.

– Păcat. Doar de-al naibii aș vrea să văd pe cineva încercând să publice în ziare ideea asta simplă și elementară. Pufni pe nas și adăugă: Nimeni n-ar publica-o însă. Le e frică. Haideți, copii!

Câinele cel mare, Maisie, se apropie și se postă lângă el. Cel mijlociu zăbovi cât să mai distrugă o begonie și i se alătură. Puiul, Jock, își ocupă locul în rând și apoi, dintr-o inspirație subită, ridică un picior din spate pe manșeta pantalonilor lui Oppenheimer. Maisie îl opri.

– Ai văzut? zâmbi Oppenheimer. Jock a încercat s-o ia înaintea celorlalți doi, iar Maisie nu acceptă așa ceva.

Se apleca și mângâie capul cățelei. Ea ridică spre el o privire adoratoare.

– Ochii câinelui tău, murmură bătrânul. Cel mai impresionant lucru din lume.

Se îndreptă cu pași lenți pe alee spre clădirea de birouri, însoțit de cei trei boxeri.

– Domnul Marlowe?

M-am întors și am văzut că un bărbat înalt, cu părul nisipiu și nasul ca un cot de manivelă, se apropiase de mine neauzit.

– Sunt George Wilson. Îmi pare bine să vă întâlnesc. Văd că l-ați cunoscut pe domnul Oppenheimer.

– Tocmai vorbeam. Mi-a spus cum se conduc afacerile în domeniul filmului. Se pare că nu e nevoie pentru asta decât de o mie cinci sute de cinematografe.

– Eu lucrez aici de cinci ani și n-am vorbit niciodată cu dumnealui.

– Nu te-ai lăsat udat de câinii potriviți.

– S-ar putea să aveți dreptate. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Marlowe?

– Aș vrea s-o văd pe Mavis Weld.

– E pe platou. Joacă într-un film care se turnează acum.

– Pot să vorbesc cu ea pe platou un minut?

Wilson păru cam pesimist.

– Ce fel de permis v-au dat?

– Doar un permis, cred.

I l-am arătat, iar el l-a studiat.

– V-a trimis Ballou. E agentul ei. Cred că putem reuși pe Scena 12. Vreți să mergem acolo acum?

– Dacă aveți timp.

– Sunt responsabilul cu publicitatea. La asta servește timpul meu.

Am străbătut aleea spre colțul format de două clădiri. Un drum betonat trecea printre ele, spre platourile de filmare.

– Ați fost în biroul lui Ballou? mă întrebă Wilson.

– De acolo vin.

– Am auzit că are o întreagă organizație. M-am gândit să încerc și eu în domeniul ăsta. Numai că e prea mult chin.

Am trecut pe lângă doi paznici în uniforme și am intrat pe o alee îngustă aflată între două platouri. Un fanion roșu flutura în mijlocul aleii, un bec roșu era aprins pe o ușă pe care scria „12“ și un clopoțel suna continuu deasupra lui. Wilson se opri în fața ușii. Un alt paznic așezat pe un scaun înclinat moțăi din cap spre el, iar pe mine mă privi cu acea expresie placidă și cenușie care li se lipește de mutră precum mâzga pe un rezervor de apă.

Clopoțelul și fanionul se opriră, iar becul roșu se stinse. Wilson deschise ușa masivă, făcându-mi semn să intru. Înăuntru era o altă ușă. Iar dincolo de ea, după lumina soarelui de afară, părea să fie beznă. Apoi, într-un colț îndepărtat, am zărit un grup de luminițe. Restul platoului enorm părea să fie gol.

Ne-am dus spre lumini. Pe măsură ce ne apropiam, am observat că podeaua părea acoperită de cabluri groase și negre. Erau acolo șiruri de scaune pliante și un grup de vestiare portabile, cu nume înscrise pe uși. Mergeam în direcție opusă scenei și nu puteam vedea decât panourile de lemn din spate și câte un ecran mare pe ambele laterale. Două aparate de proiecție se retraseră spre margine.

O voce strigă:

– Rulează-le!

O sonerie zbârnâi tare. Cele două ecrane prinseră viață, cu imagini ale unor valuri în mișcare. Un alt glas, mai calm, spuse:

– Aveți grijă la poziții, vă rog, poate va trebui să ne încadrăm în această mică vinietă. Bun, motor!

Wilson încremeni locului și mă atinse pe braț. Vocile actorilor răsunară parcă de nicăieri, nici sonore, nici distincte – un murmur lipsit de importanță și sens.

Unul dintre ecrane se stinse. Glasul mai calm spuse, fără a-și schimba tonul:

– Tăiați!

Soneria se auzi din nou, urmată de foșnete de mișcare. Alături de Wilson, am mers mai departe.

– Dacă Ned Gammon nu trage asta înainte de prânz, îmi șopti el la ureche, îi sparge nasul lui Torrance.

– Oh, Torrance joacă în filmul ăsta?

La vremea aceea, Dick Torrance era o vedetă de clasa a doua, un tip de actor hollywoodian deloc neobișnuit, pe care nimeni nu-l dorește, dar cu care mulți sunt nevoiți să se mulțumească, în lipsă de ceva mai bun.

– Ești de acord să mai joci încă o dată scena, Dick? întrebă vocea calmă în momentul în care noi am ajuns la colțul platoului și am văzut care era decorul – puntea unui iaht de plăcere, la pupa.

În scenă jucau două fete și trei bărbați. Unul dintre ei era de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine sport, și era lungit pe un șezlong. Altul avea haine albe, părul roșu și părea căpitanul iahtului. Cel de-al treilea era amatorul de iahting, cu chipiu elegant, jachetă albastră cu nasturi aurii, pantofi albi, pantaloni și un șarm condescendent. Acesta din urmă era Torrance. Una dintre fete era o frumusețe brunetă, care fusese odată tânără: Susan Crawley. Cealaltă era Mavis Weld. Ea purta un costum de baie alb, din nailon ud, și în mod evident abia urcase la bord. Un specialist în machiaj îi stropea cu apă fața, brațele și vârfurile părului blond.

Torrance nu răspunsese încă la întrebare. Se întoarse brusc și se uită fix în cameră.

– Crezi că nu-mi știu replicile?

Un bărbat cărunt, în haine cenușii, ieși la lumină din fundalul întunecat. Avea ochi negri înflăcărați, dar în glasul lui nu era pic de căldură.

– Poate că le-ai schimbat intenționat, atunci, îi spuse el, privindu-l.

– Poate că nu sunt obișnuit să joc în fața unui ecran de proiecție care are obiceiul să rămână fără film exact în mijlocul unei scene.

– Just, replică Ned Gammon. Problema e că el are numai șaizeci și trei de metri de film, și asta e vina mea. Dacă ai putea juca scena puțin mai repede...

– Ha! exclamă Torrance. Dacă aș putea juca-o puțin mai repede! Poate că domnișoara Weld ar putea fi convinsă să urce la bordul iahtului într-un timp ceva mai scurt decât a fost necesar pentru construirea lui.

Mavis Weld îi aruncă o privire plină de dispreț.

– Ritmul lui Weld este corect, replică Gammon. Iar modul în care joacă e și el corect.

Susan Crawley ridică din umeri cu eleganță.

– Am avut impresia că și ea s-ar putea grăbi puțintel, Ned. E bine, dar ar putea fi și mai bine.

– Dacă ar fi mai bine de atât, dragă, răspunse Mavis Weld pe un ton catifelat, cineva ar putea spune că fac actorie. Și n-ai vrea să se întâmple așa ceva în filmul tău, nu?

Torrance râse. Susan Crawley se întoarse și se încruntă la el.

– Ce-i atât de vesel, Musiu Treișpe?

Figura lui deveni brusc o mască înghețată.

– Cum mi-ai zis? șuieră el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să spui că nu știi? exclamă Susan Crawley cu mirare. Te-au poreclit Musiu Treișpe fiindcă de fiecare dată când joci tu un rol, alți doisprezece actori l-au refuzat înainte.

– Înțeleg, spuse Torrance cu răceală în glas, după care izbucni din nou în râs și se întoarse spre Gammon. Bine, Ned. Acum, că fiecare și-a deșertat veninul, poate că o să putem juca așa cum vrei tu.

Ned Gammon încuviință.

– Nimic nu împrospătează aerul mai bine decât o mică ciorovăială. Bun, începem.

Se întoarse în spatele camerei. Asistentul strigă „Motor!„ și totul decurse fără probleme.

– Tăiați! strigă Gammon. Pe asta o păstrăm. Pauză de masă pentru toată lumea.

Actorii coborâră un șir de trepte din lemn, salutându-l pe Wilson cu semne din cap. Mavis Weld veni ultima, după ce se oprise pentru a-și pune un halat de baie și o pereche de sandale de plajă. Rămase încremenită când dădu cu ochii de mine. Wilson făcu un pas înainte.

– Salut, George, spuse ea, privindu-mă fix. Vrei ceva de la mine?

– Domnul Marlowe ar dori să schimbe două vorbe cu dumneavoastră. Se poate?

– Domnul Marlowe?

Wilson îmi aruncă o scurtă privire inchizitorială.

– Din partea lui Ballou. Am bănuit că-l cunoașteți.

– Poate că l-am mai văzut, replică ea, cu ochii încă ațintiți asupra mea. Ce s-a întâmplat?

N-am spus nimic. După o clipă, Mavis Weld continuă:

– Mulțumesc, George. Mai bine vino în cabina mea, domnule Marlowe.

Se întoarse și porni spre capătul îndepărtat al platoului. O cabină verde cu alb se detașa pe fundalul peretelui. Pe ușă scria „Domnișoara Weld“. Ajunsă acolo, se răsuci și se uită în jur cu atenție, după care își fixă privirea frumoșilor ei ochi albaștri asupra mea.

– Și acum, domnule Marlowe?

– Chiar îți amintești de mine?

– Așa cred.

– Continuăm de unde am rămas sau o luăm de la capăt, cu un răboj nou?

– Cineva ți-a dat drumul aici, înăuntru. Cine? Și de ce? Vreau explicații în privința asta.

– Lucrez pentru tine. Mi-a fost plătit un avans, iar Ballou are chitanța.

– Ai fost foarte prevăzător. Și dacă nu vreau să lucrezi pentru mine? Indiferent ce anume lucrezi?

– Nicio problemă, fă pe neștiutoarea, am spus.

Am scos din buzunar fotografia de la The Dancers și i-am arătat-o. Ea mă privi lung și fix un moment, înainte de a se uita la instantaneul în care apărea alături de Steelgrave în separeul de

la restaurant. Rămase nemișcată, cu o expresie gravă. Apoi, cu un gest foarte lent, ridică mâna și-și atinse șuvițele de păr ud de la tâmple. Abia vizibil, tremură. Mâna îi coborî și luă fotografia. Se uită mult la ea, după care privirea i se ridică iar spre mine, foarte, foarte încet.

– Ei bine? mă întrebă.

– Am negativul și câteva alte exemplare. Le-ai fi avut tu, dacă ai fi dispus de mai mult timp și ai fi știut unde să cauți. Sau dacă el ar fi rămas în viață pentru a ți le vinde.

– Mi-e puțin cam frig. Și trebuie să mănânc ceva, spuse, întinzându-mi fotografia.

– Ți-e puțin cam frig și trebuie să mănânci, am repetat.

Mi s-a părut că îi văd o venă zvâcnind ritmic la gât, dar lumina nu era foarte bună. Zâmbi slab – aerul de aristocrat blazat.

– Nu-mi dau seama ce semnificație are șarada asta, mă înștiință.

– Înseamnă că petreci prea mult timp pe iahturi. Altceva vrei să spui de fapt – te știu pe tine, l-am recunoscut pe Steelgrave, dar ce are fotografia asta așa de special de ar convinge pe cineva să-mi acorde premiul cel mare?

– În regulă. Ce are?

– Nu știu, am replicat. Dar dacă trebuie să aflu pentru a te scoate din aerele astea de ducesă, o să aflu. Iar între timp, ție tot ți-e frig și tot trebuie să mănânci.

– Iar tu ai așteptat prea mult, îmi spuse ea încet. Nu ai nimic de vânzare. Exceptând, poate, viața ta.

– Pe ea aș vinde-o ieftin. Numai de dragul unor ochelari de soare, al unei pălării albastre și al unui cucui în cap altoit cu un pantof cu toc înalt.

Gura îi zvâcni, ca și când ar fi dat să izbucnească în râs. Însă ochii ei nu râdeau deloc.

– Ca să nu mai spunem de trei palme peste față! Adio, domnule Marlowe. Ai venit prea târziu. Mult, mult prea târziu.

– Pentru mine sau pentru tine?

Întinse mâna și deschise ușa cabinei.

– Cred că pentru amândoi. Intră repede, lăsând ușa deschisă, și adăugă: Vino și închide ușa.

M-am conformat. Nu era ce te-ai aștepta să vezi în cabina unei vedete. Cuvântul de ordine era stricta utilitate: o canapea jerpelită, un fotoliu, o măsuță de toaletă cu oglindă și două becuri, un scaun în dreptul ei și o tavă pe care fusese cafea.

Mavis Weld băgă în priză un calorifer electric, luă un prosop și începu să-și șteargă vârfurile părului ud. M-am așezat pe canapea și am așteptat.

– Dă-mi o țigară.

Aruncă prosopul într-o parte și își apropie fața de a mea în vreme ce îi aprindeam țigara.

– Cum ți s-a părut mica scenetă pe care am improvizat-o pe iaht?

– Ticăloasă.

– Toți suntem ticăloși. Unii zâmbesc mai mult decât alții, asta-i tot. Spectacol! E ceva ieftin în el și întotdeauna a fost așa. A fost o vreme în care actorii foloseau ușa din spate. Majoritatea încă ar trebui s-o facă. Mari eforturi, mari strădanii, ură intensă și totul răzbate în mici scenete dezgustătoare. Dar nu înseamnă nimic.

– Vorbe-n vânt, am spus.

Ea întinse mâna și îmi mângâie obrazul cu vârful unui deget. Ardea ca fierul înroșit în foc.

– Câți bani câștigi tu, Marlowe?

– Patruzeci de dolari pe zi, plus cheltuieli. Asta-i pentru cine întreabă. De luat, iau douăzeci și cinci. Am luat chiar și mai puțin.

Mi-am amintit de cei douăzeci de dolari mototoliți ai lui Orfamay.

Repetă mișcarea cu degetul și abia m-am stăpânit să nu pun mâna pe ea. Se îndepărtă de mine și se așeză pe scaun, strângându-și halatul pe lângă corp. Caloriferul electric dădea puțină căldură în cabină.

– Douăzeci și cinci de dolari pe zi! se miră ea.

– Niște dolari cam singurei.

– Sunt foarte, foarte singurei?

– La fel ca un far pe coastă.

Își încrucișă picioarele și strălucirea palidă a tenului ei în lumină păru să umple întreaga încăpere.

– Deci, pune-mi întrebările, mă invită ea, fără a încerca să-și acopere coapsele.

– Cine e Steelgrave?

– Un tip pe care-l cunosc de ani buni. Și care-mi place. Are diverse lucruri. Un restaurant sau două. De unde vine – asta nu știu.

– Dar îl cunoști foarte bine.

– De ce nu mă întrebi dacă mă culc cu el?

– Nu pun asemenea întrebări.

Ea râse și scutură scrumul țigării.

– Domnișoara Gonzales ți-ar spune cu plăcere.

– Naiba s-o ia pe Domnișoara Gonzales.

– E brunetă, frumoasă și focoasă. Și foarte, foarte amabilă.

– Și la fel de exclusivistă ca o cutie poștală, am replicat. La naiba cu ea. Să revenim la Steelgrave... A avut vreodată necazuri?

– Cine n-a avut?

– Cu poliția.

Ochii i se măriră cu ceva prea multă inocență, iar râsul îi răsună cam prea cristalin.

– Nu fi ridicol! Omul are vreo două milioane de dolari.

– Cum i-a făcut?

– De unde să știu eu?

– Bine. Nu știi. Țigara aia o să-ți ardă degetele.

M-am întins și i-am luat chiștocul din mână. Palma i-a rămas deschisă, pe piciorul gol. I-am atins-o cu vârful degetului. S-a retras și și-a strâns degetele pumn.

– Nu face asta! se răsti.

– De ce? Așa obișnuiam cu fetele când eram mic.

– Știu, replică, răsuflând puțin prea repede. Mă face să mă simt foarte tânără, nevinovată și neastâmpărată. Și nu mai sunt de mult tânără și nevinovată.

– Deci, de fapt nu știi nimic despre Steelgrave.

– Aș vrea să te hotărăști dacă ți-ai pus în minte să-mi iei un interogatoriu sau să faci dragoste cu mine.

– Mintea nu are niciun amestec aici.

După o tăcere, Mavis Weld spuse:

– Chiar trebuie să mănânc ceva, Marlowe. Lucrez în după-amiaza asta. Nu cred că vrei să leșin pe platou, nu-i așa?

– Numai vedetele fac asta, am răspuns și m-am ridicat. Bine, plec. Nu uita că lucrez pentru tine. Și n-aș face-o dacă aș crede că ai ucis pe cineva. Dar ai fost acolo. Ai riscat enorm. Fiindcă era acolo ceva ce voiai mult de tot.

Luă fotografia și se uită la ea, mușcându-și buza. Ridică ochii spre mine fără a-și mișca deloc capul.

– În niciun caz asta, replică.

– Dar ăsta a fost obiectul pe care el l-a ascuns atât de bine, încât n-a fost găsit. La ce bun însă? Tu și un tip pe nume Steelgrave într-un separeu la The Dancers. Nu-i nimic aici.

– Absolut nimic.

– Deci trebuie să fie ceva referitor la Steelgrave... sau la dată.

Privirea îi fugi din nou la fotografie.

– Nu e nimic aici care să indice data, spuse repede. Chiar dacă ar avea o semnificație. Doar dacă nu cumva porțiunea lipsă...

– Uite-o. I-am dat fragmentul tăiat și am adăugat: Dar ai nevoie de o lupă. Arată-i-o lui Steelgrave. Întreabă-l *pe el* dacă are vreo semnificație. Sau pe Ballou.

M-am îndreptat spre ușă.

– Nu te amăgi crezând că data nu poate fi identificată, am spus peste umăr. Steelgrave n-o va face.

– Construiești castele de nisip, Marlowe!

– Serios? M-am întors și m-am uitat la ea, fără să zâmbesc. Chiar crezi asta? Nu, sunt sigur că nu. Ai fost acolo. Omul a fost asasinat. Aveai o armă. El era un escroc cunoscut. Iar eu am găsit un lucru de care poliția ar fi teribil de încântată. Fiindcă e doldora de motivație, așa cum oceanul e plin de sare. Câtă vreme poliția nu-l găsește, eu îmi păstrez licența. Și câtă vreme nu-l găsește altcineva, eu rămân fără un șpiț de gheață înfipt în ceafă. Ai zice că sunt plătit prea mult pentru munca pe care o fac?

Ea rămase nemișcată, holbându-se la mine, cu o mână încleștată pe genunchi, strângând tare, și cu cealaltă mișcându-se agitat, deget cu deget, pe brațul fotoliului.

Tot ce a trebuit să fac a fost să apăs clanța și să ies. Nu știu de ce mi s-a părut atât de dificil.

## 20

Pe coridorul din fața biroului meu era obișnuitul du-te-vino și, când am deschis ușa și am dat de liniștea stătută a neîncăpătoarei

săli de așteptare, am resimțit iar cunoscuta senzație că am căzut într-un puț secat cu douăzeci de ani în urmă, la care nimeni nu se va mai întoarce vreodată. Izul de praf vechi plutea în aer la fel de monoton și de lipsit de viață ca interviurile cu fotbaliști.

Am deschis ușa biroului și înăuntru era același aer închis, același praf pe toate suprafețele, aceeași promisiune încălcată a unei vieți ușoare și plăcute. Am deschis ferestrele și radioul. Sonorul izbucni în forță și, când l-am dat mai încet, am constatat că telefonul suna ca și când ar fi făcut asta de o vreme. Mi-am scos pălăria și am ridicat receptorul.

Era și timpul să-i aud vocea din nou. Era rece, dură și spuse:

– De data asta vorbesc serios.

– Dă-i drumul.

– Am mințit înainte. Acum nu mai mint. Chiar am vești de la Orrin.

– Continuă.

– Nu mă crezi. Îmi dau seama după glasul tău.

– Nu-ți dai seama de nimic după glasul meu. Sunt detectiv. Cum ai primit vești de la el?

– Prin telefon, din Bay City.

– Stai puțin.

Am pus receptorul pe coala pătată de sugativă și mi-am aprins pipa. Nicio grabă. Minciunile sunt întotdeauna răbdătoare. Am dus iar receptorul la ureche.

– Am mai trecut prin asta o dată, am spus. Ai memoria cam scurtă pentru vârsta ta. Nu cred că doctorului Zugsmith i-ar plăcea.

– Te rog să nu-ți bați joc de mine. Vorbesc foarte serios. Orrin a primit scrisoarea mea. S-a dus la oficiul poștal și și-a cerut corespondența. Știa unde voi locui și cam în ce perioadă, așa că m-a

sunat. Stă la un medic pe care îl cunoaște acolo. Face nu știu ce treburi pentru el. Ți-am zis că are doi ani de studii medicale.

– Medicul în cauză are și un nume?

– Da. Un nume caraghios. Vincent Lagardie.

– Numai puțin, e cineva la ușă.

Am lăsat receptorul jos cu mare atenție. Dacă se sparge? Poate că e din sticlă, cumva. Am scos o batistă și mi-am șters palma, cea cu care îl ținusem. M-am ridicat, m-am dus la dulapul din perete și mi-am privit fața în oglinda veche. Da, eu eram. Aveam o expresie nefirească. Trăiam într-un ritm prea accelerat.

Dr. Vincent Lagardie, strada Wyoming nr. 965. Peste drum de Casa Veșnicei Odihne Garland. Clădirea din colț. Liniștită. Zonă plăcută. Prieten cu defunctul Clausen. Poate. Nu însă dacă-l asculți pe el. Și totuși, poate.

Am revenit la telefon și am încercat să-mi alung tremurul din glas.

– Spune-mi-l pe litere, i-am cerut.

Îl rosti cu precizie și fără probleme.

– Atunci, eu nu mai am nimic de făcut, nu-i așa? Lăudați să fie îngerii – sau cum s-o spune în Manhattan, Kansas.

– Nu mă mai lua în balon! Orrin are probleme mari. Niște... Vocea îi tremură puțin și i-am auzit respirația precipitată. Niște gangsteri i-au luat urma.

– Nu fi prostuță, Orfamay! Nu sunt gangsteri în Bay City. Joacă toți în filme. Care e numărul de telefon al doctorului Vincent Lagardie?

Mi l-a dat. Era cel pe care îl aveam și eu. Nu spun că piesele începeau să se potrivească, însă acum păreau că fac într-adevăr parte din același joc. Iar mai mult de atât nici nu cer niciodată.

– Te rog să te duci acolo să vorbești cu el și să-l ajuți. Îi e teamă să plece de acasă. La urma urmei, eu te-am plătit.

– Ți-am dat banii înapoi.

– Iar eu ți i-am oferit din nou.

– Mi-ai cam oferit tu și alte lucruri – mai multe decât aș catadicsi să accept.

Tăcere.

– Bine, am adăugat. Bine. Dacă rămân liber timp suficient. Am și eu probleme mari.

– De ce?

– Fiindcă am spus minciuni și am ascuns adevărul. Așa mi se întâmplă întotdeauna. Nu sunt la fel de norocos ca unii oameni.

– Dar nu te mint, Philip. Nu te mint. Sunt îngrozită.

– Trage adânc aer în piept și îngrozește-te ca să te aud și eu.

– E posibil să-l ucidă, replică ea pe un ton scăzut.

– Iar doctorul Vincent Lagardie ce face în timpul ăsta?

– El nu știe, desigur. Te rog, te rog, du-te imediat! Am adresa aici. Stai o clipă.

Și atunci sună clopoțelul, clopoțelul acela de departe de tot, care nu sună tare, dar ai face bine să-l auzi. Orice alte zgomote ar mai fi în jur, ai face bine să-l auzi.

– Îl găsesc în cartea de telefon, am spus. Și printr-o stranie coincidență, am chiar aici o carte de telefon pentru Bay City. Sună-mă pe la patru. Sau mai bine la cinci.

Am așezat repede receptorul în furcă. M-am ridicat și am închis radioul, fără să fi auzit nimic din ce transmisese. Am tras sertarul biroului, am scos Lugerul și mi l-am pus în ham, după care mi-am așezat pălăria pe cap. În drum spre ușă, m-am mai privit o dată în oglindă. Arătam ca și când tocmai luasem decizia de a mă arunca de pe o stâncă înaltă.

# 21

La Casa Veșnicei Odihne Garland tocmai se încheia un serviciu funerar. Un dric mare, cenușiu, aștepta la o intrare laterală. Pe ambele laturi ale străzii erau aliniate mașini, plus trei sedanuri negre lângă clădirea doctorului Lagardie. Din capelă ieșeau oameni care se îndreptau încet spre automobile. M-am oprit ceva mai departe și am așteptat. Mașinile nu se mișcau. Trei persoane au apărut într-un târziu din capelă, împreună cu o femeie îmbrăcată toată în negru, cu fața acoperită de văluri. Cei trei o duceau aproape pe sus spre o limuzină. Șeful salonului mortuar zburda de colo-colo, schițând gesturi mici și elegante, grațios ca un concert de Chopin. Figura lui cenușie era atât de lungă, încât putea să și-o înfășoare de două ori în jurul gâtului.

Sicriul fu scos din capelă de purtători amatori, fiind preluat apoi de profesioniști, care îl așezară în dric cu mișcări atât de line, încât parcă n-ar fi cântărit nici cât două gogoșele cu lapte. Flori tăiate îl acoperiră în scurt timp. Ușile de sticlă ale dricului se închiseră și motoarele mașinilor porniră pe întreaga stradă.

Câteva clipe mai târziu, în zonă nu mai rămăseseră decât un sedan peste drum și șeful salonului funerar, mirosind alene un trandafir în vreme ce se înapoia în clădire, să-și evalueze câștigul. Cu un zâmbet larg, dispăru pe ușa în stil colonial, iar lumea redeveni goală și tăcută. Sedanul rămas nu se mișcase din loc. Am rulat înainte, am întors și am oprit în spatele lui. Șoferul purta o jachetă albastră și o șapcă cu cozoroc lucios. Dezlega cuvinte încrucișate în ziarul de dimineață. Mi-am pus pe nas o pereche de ochelari de soare din aceia interesanți, cu lentile oglindite, și am trecut pe lângă mașina lui, spre clădirea doctorului Lagardie. El n-a ridicat ochii din ziar. Când am ajuns la câțiva metri distanță,

mi-am scos ochelarii și m-am prefăcut că-i șterg cu batista. I-am prins reflexia într-una dintre lentile. Tot nu ridicase privirea. Era doar un tip care dezlega cuvinte încrucișate. Mi-am pus ochelarii la loc pe nas și m-am apropiat de intrarea în clădirea lui Vincent Lagardie.

Pe plăcuța de pe ușă scria: „Sună și intră.“ Am sunat, dar ușa nu mi-a dat voie să intru. Am așteptat. Am sunat din nou. Înăuntru era liniște. Apoi ușa s-a întredeschis foarte încet și o față prelungă, lipsită de expresie, deasupra unei uniforme albe, mă cercetă cu privirea.

– Îmi pare rău, medicul nu mai primește astăzi pacienți.

Clipi des la vederea ochelarilor mei. Nu-i plăceau. Limba i se mișca neîncetat în dosul buzelor.

– Îl caut pe domnul Quest. Orrin P. Quest.

– Cine?

În privire îi sticli vag un licăr șocat.

– Quest, am repetat. Q ca în Qatar, U ca în umbrelă, E ca în existențial, S ca în subliminal, T ca în tărie. Pune-le împreună și o să citești „confrate“.

Se uită la mine ca și când tocmai aș fi urcat de pe fundul oceanului, cu o sirenă moartă la subraț.

– Îmi pare rău. Doctorul Lagardie nu mai...

Mâini nevăzute o împinseră la o parte și un bărbat subțire, brunet, își făcu apariția în pragul ușii întredeschise.

– Eu sunt doctorul Lagardie. Ce doriți, vă rog?

I-am întins o carte de vizită. El o citi, după care se uită la mine. Avea înfățișarea albă și speriată a unuia care aștepta un dezastru iminent.

– Am vorbit la telefon, am spus. Despre un tip pe nume Clausen.

– Vă rog să intrați, mă invită el rapid. Nu-mi amintesc, dar intrați.

Am intrat. Camera era întunecoasă, cu jaluzelele coborâte și ferestrele închise. Era întunecoasă și rece.

Infirmiera se retrase și se așeză la un birou mic. Era o cameră de zi obișnuită, cu lemnărie care odinioară fusese închisă la culoare, judecând după vârsta probabilă a casei. O arcadă pătrată o despărțea de salon. Am văzut fotolii și o masă în mijloc, cu câteva reviste. Părea ceea ce și era: sala de așteptare a unui medic care își avea cabinetul într-o fostă casă particulară.

Pe biroul la care stătea infirmiera sună telefonul. Mâna ei se ridică în aer, dar se opri. Femeia privi telefonul până când acesta încetă să mai sune.

– N-am reținut numele pe care l-ați menționat, îmi spuse Lagardie pe un ton scăzut.

– Orrin Quest. Sora lui mi-a spus că lucrează ceva pentru dumneavoastră. Îl caut de zile întregi. Seara trecută a primit un telefon de la el. De aici, a precizat ea.

– Nu există nimeni cu acest nume aici, replică Lagardie pe un ton politicos. Și nici n-a existat.

– Deci nu-l cunoașteți?

– N-am auzit niciodată de el.

– Nu-mi dau seama de ce i-a spus așa surorii lui.

Infirmiera își tamponă ochii cu mișcări ferite. Telefonul de pe birou țârâi din nou, iar ea tresări iar.

– Nu răspunde, îi spuse Lagardie, fără a întoarce capul.

Am așteptat toți trei să se oprească. Toată lumea așteaptă când sună vreun telefon. După o vreme se opri.

– Ce-ar fi să plecați acasă, domnișoară Watson? Nu mai aveți nimic de făcut aici.

– Vă mulțumesc, domnule doctor.

Femeia rămase nemișcată, privind în jos, la tăblia biroului. Strânse pleoapele tare, după care clipi și clătină din cap, parcă lipsită de orice speranță.

Doctorul Lagardie se întoarse cu spatele la mine.

– Mergem în birou? mă întrebă.

Am trecut de o ușă ce dădea într-un hol. Pășeam ca pe coji de ouă. Atmosfera era încărcată și sinistră. Medicul deschise o altă ușă și mă invită în ceea ce fusese probabil odinioară un dormitor, dar nimic nu mai sugera acum o asemenea destinație. Era un cabinet medical mic și înghesuit. Printr-o ușă deschisă se zărea o parte dintr-o sală de examinare, cu un sterilizator care funcționa într-un colț. În el fierbeau o sumedenie de ace.

– Ce multe ace! am spus, prompt ca întotdeauna.

– Stați jos, domnule Marlowe.

Se duse în spatele biroului, se așeză și luă un cuțit lung și subțire, pentru deschis corespondența. Apoi mă privi calm cu ochii lui triști.

– Nu, nu cunosc pe nimeni cu numele Orrin Quest, domnule Marlowe. Nu-mi imaginez niciun motiv pentru care cineva cu acest nume ar spune că locuiește în casa mea.

– Pentru a se ascunde, am replicat.

Sprâncenele i se arcuiră.

– De ce?

– De niște tipi care ar vrea să-i înfigă în ceafă un șpiț de gheață. Fiindcă e puțin prea săritor cu aparatul foto și pozează oamenii când ei ar vrea să rămână incognito. Sau poate că motivul e altul – poate că a traficat ceva prafuri și acum s-a cumințit. Vorbesc în cimilituri?

– Dumneavoastră ați trimis poliția aici, spuse el pe un ton înghețat.

N-am răspuns.

– Dumneavoastră ați telefonat și ați raportat moartea lui Clausen.

Nici acum n-am răspuns.

– Dumneavoastră m-ați sunat și m-ați întrebat dacă îl cunosc pe Clausen. Iar eu am spus că nu.

– Dar nu era adevărat.

– Nimic nu mă obliga să vă dau această informație, domnule Marlowe.

Am încuviințat, mi-am scos o țigară și am aprins-o. Doctorul Lagardie se uită la ceas. Se răsuci în scaun și opri sterilizatorul, apoi examină acele. O mulțime de ace. Am avut odată niște probleme în Bay City cu un tip care fierbea o mulțime de ace.

– Care e clenciul? am întrebat. Portul de iahturi?

El luă de pe birou cuțitul de corespondență cu mâner din argint, de forma unei femei goale, și își înțepă vârful degetului mare. Un strop de sânge roșu-închis apăru. Doctorul își duse degetul la gură și îl linse.

– Îmi place gustul de sânge, murmură el.

S-a auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Am ascultat amândoi, atenți. Am ascultat și pașii care coborau treptele din fața casei. Am ascultat cu urechile ciulite.

– Domnișoara Watson a plecat acasă, remarcă doctorul Lagardie. Suntem singuri în clădire.

Se gândi o clipă la cele spuse, după care își linse iar degetul. Apoi așeză cu grijă cuțitul pe coala de sugativă de pe birou.

– Ah, problema portului, adăugă el. Te gândești la cât de aproape e Mexicul, fără îndoială. Și la ușurința cu care marijuana...

– Nu mă mai gândesc atât de mult la marijuana, am replicat și m-am uitat iar la ace.

El îmi urmări privirea și ridică din umeri.

– De ce sunt atât de multe? am întrebat.

– E cumva treaba dumitale?

– Nimic nu e treaba mea.

– Dar pari a aștepta răspunsuri la întrebările pe care le pui.

– Vorbeam și eu. Așteptând să se întâmple ceva. Fiindcă se va întâmpla ceva în casa asta. Simt întâmplarea cum pândește în colțuri.

Doctorul Lagardie își linse o altă picătură de sânge de pe deget. Eu l-am privit fix, dar asta nu i-a înmuiat deloc inima. Era tăcut, întunecat, zdruncinat, și toată mizeria vieții i se oglindea în ochi. Dar se arăta încă amabil.

– Dă-mi voie să-ți spun eu despre ace, am continuat.

– Te rog!

Luă iar de pe birou cuțitul lung și subțire.

– Nu mai face asta! am strigat. Îmi dă fiori. Ca și când aș pupa un șarpe.

Puse cuțitul jos, încet, și surâse.

– Am impresia că vorbim ca să ne auzim.

– Ajungem și la subiect. Referitor la ace. Cu doi ani în urmă am avut un caz care m-a adus aici și m-a pus în legătură cu un doctor pe nume Almore. Locuia pe strada Altair. Avea un mod de lucru ciudat. Pleca noaptea de acasă cu o valiză de ace hipodermice, toate pregătite de acțiune. Încărcate. Omul avea o muncă interesantă. Bețivani, drogați plini de bani – iar din ăștia există mult mai mulți decât își închipuie lumea –, tipi hiperstimulați, care au ajuns să nu se mai poată relaxa. Și insomniaci – toate tipurile de nevrotici care nu mai pot fără ceva tare. Cărora le trebuie micile lor pilule și injecțiile în braț. Care au nevoie de ajutor să treacă pârleazul. Și după o vreme nu mai dau decât de pârleazuri. Bună afacere pentru doctor. Almore era medicul potrivit pentru ei. Acum pot s-o spun, fiindcă a murit acum un an sau doi. De propriul lui medicament.

– Și crezi că eu i-am moștenit cabinetul?

– Cineva tot i l-a moștenit. Atât timp cât există pacienți, vor exista și doctori.

Părea chiar mai ostenit decât înainte.

– Cred că ești un măgar, prietene. Nu l-am cunoscut pe doctorul Almore și nu am acel gen de activitate pe care i-o atribui lui. Cât despre ace – ca să eliminăm acest mărunt obstacol din calea noastră –, cei din profesia medicală le utilizează astăzi în mod constant, deseori pentru tratamente inocente, precum administrarea de vitamine. Iar acele se mai tocesc. Și când se tocesc, devin dureroase. Prin urmare, în cursul unei zile poți folosi zece sau chiar mai multe. Fără narcotice în ele.

Ridică încet capul și mă privi cu un dispreț ferm.

– Poate că greșesc, am spus. Faptul că mi-a mirosit a droguri ieri, la Clausen, că el a format la telefon numărul de aici și ți-a spus pe numele mic – toate astea m-au determinat probabil să trag o concluzie greșită.

– Am avut de-a face cu dependenți. Care doctor scapă de așa ceva? E o totală pierdere de vreme.

– Uneori se mai și vindecă.

– Pot fi lipsiți de drogul lor. În cele din urmă, după mari suferințe, se pot descurca fără ele. Asta nu înseamnă vindecare, prietene. Asta nu presupune eliminarea problemei nervoase sau emoționale care i-a dus la dependență. Asta înseamnă transformarea lor în persoane flasce și negativiste, care stau la soare și dau din degete, și mor de plictiseală și de inaniție.

– E o teorie puțin cam dură.

– Dumneata ai deschis subiectul. Eu l-am închis. Și voi aborda altul. Poate că ai remarcat o anume atmosferă încordată în casa

aceasta, chiar și cu ochelarii aiuriți pe care îi porți și pe care i-ai putea scoate acum. Nu te fac deloc să semeni cu Cary Grant.

I-am scos.

– Uitasem complet de ei.

– Poliția a fost aici, domnule Marlowe. Un anume locotenent Maglashan, care anchetează moartea lui Clausen. I-ar face plăcere să te întâlnească. Să-l sun? Sunt sigur că ar veni din nou aici.

– Desigur, sună-l, am replicat. Eu m-am oprit aici în treacăt, înainte să mă sinucid.

Mâna i s-a îndreptat spre telefon, dar a fost trasă înapoi de magnetismul exercitat de cuțitul pentru corespondență, pe care îl ridică iar de pe birou. După toate aparențele, nu putea deloc să-l lase în pace.

– Ai putea ucide un om cu el, am remarcat.

– Foarte ușor, replică el și zâmbi vag.

– Trei centimetri la ceafă, exact în centru, chiar sub protuberanța occipitală.

– Un șpiț de gheață ar fi chiar mai bun. Mai cu seamă unul scurt, foarte ascuțit. Nu s-ar îndoi. Dacă ai rata măduva spinării, n-ai strica mare lucru.

– Deci e nevoie de anumite cunoștințe medicale? am întrebat.

Am scos un pachet vechi de Camel și am extras o țigară din celofan. El continua să zâmbească – foarte slab și mai curând trist. Nu era zâmbetul unui om speriat.

– Ar fi utile, da, răspunse moale. Dar orice persoană cu abilități acceptabile ar putea prinde mișcarea în numai zece minute.

– Orrin Quest avea doi ani de pregătire medicală.

– Ți-am spus că nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

– Da, știu că mi-ai spus. Numai că nu prea te-am crezut.

El ridică din umeri. Dar, ca de obicei, până la urmă privirea tot spre cuțit îi alunecă.

– Ce drăguți suntem noi doi! am continuat. Stăm aici și conversăm frumos, la birou. Ca și când n-am avea nicio problemă pe lume. Fiindcă până la căderea serii amândoi vom fi în cârlig.

El își arcui din nou sprâncenele, iar eu am spus mai departe:

– Dumneata, deoarece Clausen te cunoștea și ți se adresa pe numele mic. Și poate că ai fost ultima persoană cu care a vorbit înainte de a muri. Eu, fiindcă am făcut tot felul de lucruri pe care un detectiv particular nu are voie să le facă. Am ascuns dovezi și informații, am găsit cadavre și nu m-am dus cu pălăria în mână la acei minunați și incoruptibili polițiști din Bay City. Da, sunt terminat. Terminat de-a dreptul. Dar în după-amiaza asta plutește în aer un parfum sălbatic. Iar mie nu pare să-mi pese. Ori poate că sunt îndrăgostit. Fiindcă nu pare deloc să-mi pese.

– Ai băut, spuse el, vorbind rar.

– Numai Chanel No. 5 și sărutări, plus strălucirea delicată a unor picioare frumoase și invitația falsă din doi ochi albaștri. Chestii nevinovate, de genul ăsta.

El păru deodată mai trist decât oricând înainte.

– Femeile pot șubrezi teribil un bărbat, nu-i așa?

– Clausen.

– Alcoolic iremediabil. Probabil știi cum sunt ei. Beau și beau, fără să mănânce. Încet, treptat, deficitul de vitamine aduce în prim-plan simptomele de delirium tremens. Pentru ei nu mai există decât un singur lucru de făcut, preciză Lagardie și se întoarse spre sterilizator: ace și mereu alte ace. Mă face să mă simt murdar. Am absolvit la Sorbona, dar practic medicina printre indivizi mărunți și mizeri, într-un oraș mic și mizer.

– De ce?

– Din cauza a ceva ce s-a întâmplat cu ani în urmă, într-un alt oraș. Nu-mi pune prea multe întrebări, domnule Marlowe.

– Ți-a spus pe numele mic.

– E un obicei printre oamenii ce aparțin unei clase sociale anume. Foștii actori, mai cu seamă. Și foștii escroci.

– Oh! am exclamat. Asta-i tot?

– Tot.

– Atunci, faptul că vin polițiști aici nu te deranjează din pricina lui Clausen. Temerile îți sunt cauzate de fapt de celălalt lucru care s-a întâmplat în altă parte, cu mult timp în urmă. Sau poate că de vină e chiar dragostea.

– Dragostea?

Rosti cuvântul lent, lăsându-l să se scurgă de pe vârful limbii, ca și cum l-ar fi gustat până la ultimul strop. Un surâs amar îi rămase apoi pe buze, ca mirosul prafului de pușcă după folosirea armei. Ridică din umeri și împinse spre mine o casetă cu țigări de după o tavă de corespondență.

– Atunci, nu e dragostea, am continuat. Încerc să-ți citesc gândurile. Un tip cu licență la Sorbona și cu un cabinet jalnic, într-un oraș jalnic și ticălos. Cunosc bine situația. Și atunci, ce faci aici? Ce treabă ai cu oameni precum Clausen? Care a fost problema, doctore? Narcotice, avorturi sau ai fost, din întâmplare, medicul vreunei bande de gangsteri în cine știe ce oraș fierbinte de pe Coasta de Est?

– Ca de pildă? zâmbi el palid.

– Ca de pildă Cleveland.

– O sugestie bizară, prietene.

Vocea îi era ca de gheață acum.

– Bizară peste poate, am spus. Dar un tip ca mine, cu mintea neputincioasă, încearcă să încadreze lucrurile pe care le știe într-un

tipar. Greșesc deseori, dar asta-i boală profesională la mine. Uite cum zic eu că stă treaba, dacă ai răbdare să asculți.

– Ascult.

Puse iar mâna pe cuțit și începu să înțepe ușor sugativa de pe birou.

– Îl cunoșteai pe Clausen. Omul a fost ucis cu mare precizie, cu un șpiț de gheață, în timp ce eu eram în casa lui, la etaj, vorbind cu un pungaș pe nume Hicks. Pungașul s-a mutat la repezeală, luând cu el o pagină din registrul de casă, cea pe care era scris numele lui Orrin Quest. Mai târziu, în aceeași zi, Hicks a fost ucis cu un șpiț de gheață în Los Angeles. Camera i-a fost percheziționată. Acolo se afla o femeie care venise să cumpere ceva de la el, dar n-a reușit. Eu am avut mai mult timp să caut. Supoziția A: Clausen și Hicks au fost uciși de aceeași persoană, dar nu neapărat din același motiv. Hicks moare fiindcă s-a amestecat în treburile altui tip și l-a scos pe ăsta din joc. Clausen moare fiindcă era un bețiv slobod la gură, care ar fi putut ști cine voia să-l ucidă pe Hicks. În regulă până acum?

– Pe mine nu mă interesează câtuși de puțin, răspunse Lagardie.

– Dar asculți. Din pură curtoazie, bănuiesc. Bun, dar ce anume am găsit eu? O fotografie în care apar o vedetă din lumea filmului și un fost gangster din Cleveland, poate, acum un proprietar de restaurant hollywoodian, care iau prânzul într-o zi anume – ziua în care se presupunea că fostul gangster se afla în celulă, la închisoare, și tot ziua în care fostul partener al fostului gangster a fost împușcat mortal pe Franklin Avenue, în Los Angeles. De ce să fi fost în celulă? După ce primesc un pont cum că tipul e cine e, spune orice vrei despre polițiștii din Los Angeles, dar ei tot încearcă să-i scoată din oraș pe mahării din Est. Dar cine le-a dat pontul? Tipul pe care l-au prins li l-a dat, fiindcă fostul lui

partener devenise deranjant și trebuia scos din activitate, iar prezența în închisoare era un alibi de clasa întâi la momentul respectiv.

– Totul e o fantezie, surâse Lagardie slab. Pură fantezie.

– Sigur. Și asta nu-i tot. Polițiștii n-au putut dovedi nimic cu privire la fostul gangster. Colegii lor din Cleveland nu au fost interesați, așa că cei din Los Angeles i-au dat drumul. Dacă ar fi văzut însă fotografia respectivă, nu i-ar mai fi dat drumul. Prin urmare, poza devine mijloc solid de șantaj, în primul rând, la adresa fostului gangster din Cleveland, dacă el e individul, și în al doilea rând, la adresa vedetei, fiindcă a fost văzută cu el în public. Un tip deștept ar putea face avere cu fotografia aia. Hicks nu e suficient de deștept. Alineat nou. Supoziția B: Orrin Quest, băiatul pe care încerc să-l găsesc, e cel care a făcut fotografia în cauză – cu un aparat Contax sau Leica, fără bliț și fără ca subiecții să știe că sunt pozați. Quest avea un Leica și îi plăcea să se dedea la asemenea activități. În cazul de față, desigur, motivul lui a fost unul mai comercial. Întrebare: Cum a reușit să facă fotografia respectivă? Răspuns: Vedeta de film era sora lui. Se putea apropia de ea și îi putea vorbi. El rămăsese fără loc de muncă și avea nevoie de bani. Probabil că ea i-a dat o sumă, cu condiția să nu-i mai stea prin preajmă. Fiindcă fata nu vrea să aibă nimic de-a face cu familia ei. Tot mai e pură fantezie, doctore?

El mă privi încruntat.

– Nu știu, răspunse tărăgănat. Începe să sugereze anumite posibilități. Dar de ce îmi spui mie povestea asta aparent periculoasă?

Scoase o țigară din casetă și îmi aruncă și mie una, cu un gest firesc. Am prins-o și m-am uitat la ea. Egipteană și grăsună, prea savuroasă pentru sângele meu. N-am aprins-o. Am rămas cu ea între degete, privindu-i ochii întunecați și triști.

– Ajung și la dumneata imediat, am răspuns. Îl cunoșteai pe Clausen. Din punct de vedere profesional, ai spus. Eu i-am arătat

că sunt detectiv și imediat a încercat să te sune, dar era prea beat ca să vorbească. Am văzut numărul format și ți-am spus mai târziu că omul e mort. De ce? Dacă nu ai fi avut niciun amestec, ai fi contactat imediat poliția. N-ai făcut-o însă. De ce? Îl știai pe Clausen și poate că îi cunoșteai și pe unii dintre chiriașii lui. N-am dovezi nici că da, nici că nu. Supoziția C: Îl cunoșteai pe Hicks sau pe Orrin Quest, ori poate pe amândoi. Polițiștii din L.A. nu au putut stabili identitatea fostului gangster din Cleveland – hai să-i spunem pe numele cel nou, Steelgrave. Dar *cineva* o putea face – dacă pentru fotografia aia merita să moară oameni. Ai practicat vreodată medicina în Cleveland, doctore?

– În mod cert, nu.

Vocea părea să-i vină de undeva de foarte departe. Și privirea îi era pierdută în zare. Buzele i se deschiseră abia cât să primească țigara. Stătea nemișcat.

– La oficiul poștal au o sumedenie de cărți de telefon din toată țara. Te-am căutat. Un apartament într-o clădire de birouri din centru. Iar acum, asta – un cabinet aproape neștiut într-un orășel de litoral. Ți-ai fi dorit să-ți schimbi numele, dar nu ți-ai mai fi putut păstra licența. Cineva a trebuit să pună la cale toată afacerea asta, doctore. Clausen era o hahaleră, Hicks un prostănac, Orrin Quest un ticălos. Dar toți trei puteau fi folosiți. Nu-l puteai ataca pe Steelgrave în mod direct. N-ai mai fi rămas în viață nici cât să te speli pe dinți. Trebuia să lucrezi prin intermediul unor pioni – unii de unică folosință. Ei bine, ce părere ai?

El zâmbi abia vizibil și se lăsă pe spate în scaun, cu un oftat.

– Supoziția D, domnule Marlowe: Ești un idiot iremediabil.

Am rânjit și am luat un chibrit pentru a aprinde țigara egipteană grăsună pe care mi-o dăduse.

– Și pe lângă toate astea, am adăugat, sora lui Orrin îmi telefonează și-mi spune că el se află în casa dumitale. Luate pe rând, multe dintre ideile mele lasă de dorit, recunosc. Dar toate par a te avea în centru.

Am pufăit calm din țigară. El continua să mă privească. Figura lui părea să plutească, devenind vagă, îndepărtându-se și iar apropiindu-se. Am simțit o apăsare în piept. Gândurile au început să-mi alerge încet în minte, cam ca în galopul unei țestoase.

– Ce se întâmplă aici? m-am auzit bălmăjind.

Mi-am pus mâinile pe brațele fotoliului și am împins în picioare.

– Am fost tâmpit, nu-i așa? am întrebat, cu țigara încă în gură și încă trăgând din ea.

Tâmpit nu era nici pe departe cuvântul potrivit. Ar trebui să se inventeze un altul pentru mine.

Mă ridicasem din scaun și picioarele îmi erau prinse parcă în două cazane cu ciment. Când am vorbit, am avut impresia că vocea îmi răzbate printr-un prosop gros. Am dat drumul brațelor fotoliului și am încercat să apuc țigara. Am ratat-o de vreo două ori, după care am înhățat-o. Nu părea a fi o țigară. Părea un picior de elefant. Cu unghii ascuțite, care-mi intrau în carne. Mi-am scuturat mâna și elefantul și-a retras piciorul.

O siluetă vagă, dar teribil de înaltă, s-a rotit în fața mea și o copită de catâr m-a izbit în piept. M-am așezat pe podea.

– Puțină hidrocianură de potasiu, spuse o voce, transmisă parcă prin cablul transatlantic. Nu e fatală, nici măcar periculoasă. Doar relaxantă...

Am început să mă ridic de pe podea. Uneori e bine să încerci. Dar mai întâi cere-i cuiva să fixeze bine podeaua în pământ. Asta de aici dansa. După o vreme s-a mai potolit. Eu m-am oprit într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. M-am îmbățoșat și am dat

să plec undeva. La orizont se întrezărea ceva ce ar fi putut fi mormântul lui Napoleon. Uite un obiectiv suficient de bun. Am pornit într-acolo. Inima îmi bătea repede și greu, iar plămânii nu voiau să se dilate. Ca atunci când primești un cap în burtă la fotbal. Și ai impresia că niciodată n-o să mai poți respira. Niciodată, niciodată.

Pe urmă, n-a mai fost nici mormântul lui Napoleon. Acum era o plută pe marea agitată. Și un om pe ea. Îl mai văzusem undeva. Un tip de treabă, ne înțelesesem bine. Am pornit spre el și am lovit zidul cu un umăr. Asta m-a făcut să mă răsucesc și am început să dau din mâini după ceva de care să mă țin. Dar n-am găsit nimic, decât covorul. Cum am ajuns acolo, jos? Nu are niciun rost să întrebi. E secret. Ori de câte ori mai pui o întrebare, ei îți împing podeaua în față. Bine, am început să mă târăsc pe covor, pe ceea ce fuseseră cândva mâinile și picioarele mele. Acum nu mai exista nicio senzație care să demonstreze că îmi aparțineau. M-am târât spre un perete din lemn întunecat. Sau poate că era din marmură neagră. Iar mormântul lui Napoleon. Ce treabă am eu cu Napoleon? De ce îmi tot împinge el mormântul ăsta sub nas?

– Trebuie să beau niște apă, am spus.

Am ascultat ecoul. Nu era ecou. Nimeni nu spuse nimic. Poate că nici eu nu zisesem. Poate că fusese doar o idee. M-am gândit mai bine. Cianură de potasiu. Uite două cuvinte prea lungi pentru a-ți face griji cu ele când te târăști prin tuneluri. Nimic fatal, a spus el. Bine, e doar de distracție. Ceea ce am putea numi semifatal. Philip Marlowe, de treizeci și opt de ani, detectiv cu licență privată, de reputație îndoielnică, a fost prins aseară de poliție în vreme ce se târa prin canalul de scurgere Ballona cu un pian în spinare. Chestionat la secția de poliție de la University Heights, Marlowe a declarat că îi ducea pianul maharajahului din

Coot-Berar. Întrebat de ce purta pinteni, a afirmat că încrederea clientului e sacră pentru el. Marlowe a fost reținut pentru cercetări. Inspectorul Hornside a susținut că poliția nu este dispusă deocamdată să ofere mai multe detalii. Întrebat dacă pianul era acordat, Hornside a declarat că a interpretat la el Valsul de Un Minut în treizeci și cinci de secunde și până la momentul actual poate spune că pianul nu are coarde, dând de înțeles că are însă altceva. O declarație de presă completă va fi făcută în următoarele douăsprezece ore, a adăugat brusc inspectorul Hornside. Circulă zvonuri cum că Marlowe încerca să scape de un cadavru.

O față pluti spre mine de undeva din întuneric. Am schimbat direcția și m-am îndreptat spre ea. Dar era prea târziu, pe seară. Soarele apunea. Se întuneca rapid. Nu mai era nicio față. Nu mai era niciun zid, niciun birou. Pe urmă n-a mai fost nici podeaua. N-a mai fost nimic.

Nici eu nu mai eram acolo.

## 22

O gorilă mare și neagră avea o labă mare și neagră și își pusese laba mare și neagră pe fața mea, împingând-o și încercând să mi-o scoată prin ceafă. Am împins și eu. Cauzele pierdute sunt specialitatea mea. Pe urmă mi-am dat seama că voia să mă împiedice să deschid ochii.

Am hotărât totuși să-i deschid. Alții au făcut asta; de ce nu și eu? Mi-am adunat forțele și, foarte încet, ținându-mi spinarea dreaptă, flexându-mi coapsele și genunchii, folosindu-mă de brațe ca de niște frânghii, am ridicat colosala greutate a pleoapelor.

Mă uitam spre tavan, întins pe spate pe podea – o poziție în care m-a plasat uneori profesia mea. Am întors capul. Plămânii îmi păreau înțepeniți, iar gura, uscată. Încăperea în care mă aflam era cabinetul de consultații al doctorului Lagardie. Același scaun, același birou, aceiași pereți și aceeași fereastră. În aer plutea o tăcere îmbâcsită.

M-am ridicat în fund, m-am sprijinit de podea și am scuturat din cap. Am intrat în vrie. Capul mi-a plonjat în picaj vreo două mii de metri, după care l-am frânat și l-am oprit. Am clipit. Aceeași podea, același birou, aceiași pereți. Fără doctorul Lagardie însă.

Mi-am umezit buzele și am scos un soi de sunet slab, căruia nimeni nu i-a acordat atenție. M-am ridicat în picioare. Eram amețit ca un derviș, slăbit ca o spălătoreasă frântă, la pământ ca burta unui castor, sfios ca un șoricel și incapabil de reușită ca o balerină cu un picior de lemn. Am șonticăit până la birou, m-am prăbușit în scaunul lui Lagardie și am început să bâjbâi frenetic printre dotările lui, în căutarea unei sticle cu fertilizator. Degeaba. M-am ridicat din nou. Eram la fel de greu ca un elefant mort. M-am împleticit prin cameră, scotocind prin dulapuri de un alb strălucitor, care conțineau tot soiul de lucruri la care jinduiau alții. În cele din urmă, după ceea ce mi s-a părut a fi vreo patru ani, mâna mi s-a încleștat pe o sticluță de vreo două sute de grame cu alcool etilic. Așa scria pe etichetă. Tot ce-mi mai trebuia acum era un pahar și puțină apă. Un tip serios ar trebui să poată obține așa ceva. Am început cu ușa spre sala de examinare. În aer zăbovea încă mireasma aromatică a piersicilor bine coapte. Am izbit și tocul din dreapta, și pe cel din stânga când am trecut pragul și m-am oprit să admir priveliștea.

În clipa aceea am auzit pași care se apropiau pe culoar. M-am rezemat de perete și am ascultat.

Pași lenți, târșâiți, cu câte o pauză lungă între ei. La început mi s-au părut furișați. Pe urmă mi-am zis că sunt foarte, foarte obosiți. Ca de bătrân care încearcă să mai ajungă pentru o ultimă dată la fotoliu. Deci eram doi. Și imediat m-am gândit, fără niciun motiv, la tatăl lui Orfamay, acolo, pe veranda casei din Manhattan, Kansas, pășind încet spre balansoarul lui, cu pipa stinsă în mână, pentru a se așeza, a privi pajiștea și a trage un fum economic, care nu necesita nici chibrituri, nici tutun și nu murdărea covorul din sufragerie. I-am așezat eu mai bine balansoarul. În umbra de la capătul verandei, acolo unde tufa de bougainvillaea era mai deasă, l-am ajutat să se așeze. A ridicat privirea și mi-a mulțumit cu partea sănătoasă a feței. Unghiile i-au scârțâit pe brațele balansoarului când s-a lăsat pe spate.

Unghiile au scârțâit, dar nu pe brațul balansoarului. Fusese un sunet real, unul apropiat, pe exteriorul ușii închise care dădea din sala de examinare în hol. Un zgrepțănat slab, fin – poate un pisoi care voia să fie lăsat înăuntru. Bine, Marlowe, știi că îți plac animalele. Du-te și dă-i drumul pisicii înăuntru. Am pornit la drum. Am izbutit să merg cu ajutorul simpaticei canapele de examinare, cu inele la capăt și cu simpatice prosoape curate. Zgrepțănatul se oprise. Bietul pisoiaș, lăsat afară și dorind să intre! O lacrimă mi s-a format într-un ochi și mi s-a scurs pe obrazul neras. Am dat drumul mesei de examinare și am parcurs cei patru metri până la ușă. Inima bubuia în pieptul meu, iar plămânii încă îmi mai dădeau senzația că fuseseră puși la păstrare vreme de doi ani. Am inspirat adânc, am apucat clanța și am apăsat. Exact în ultimul moment mi-a trecut prin minte să pun mâna pe o armă. Mi-a trecut prin minte, dar atâta tot. Sunt un tip căruia îi place să ducă ideile la lumină și să le examineze pe îndelete. Ar fi trebuit să dau drumul clanței și mi

s-a părut că e o operațiune mult prea dificilă. Așa că am apăsat-o și am deschis ușa.

Era prins de tocul ușii cu patru degete crispate, din ceară albă. Avea ochi de un albastru-cenușiu deschis, adânci cam cât grosimea unui fir de păr și larg căscați. Se uita la mine, dar nu mă vedea. Fețele noastre se aflau la câțiva centimetri depărtare una de alta. Răsuflările ni se întâlneau la jumătatea drumului. A mea era rapidă și gâfâită. A lui era o șoaptă îndepărtată, care nu începuse încă să hârâie. Sângele îi curgea din gură, șiroind pe bărbie. Ceva mă îndemnă să mă uit în jos. Alt sânge i se scurgea pe sub pantalon, pe pantof și de acolo pe podea, fără grabă. Formase deja o mică baltă.

N-am văzut unde fusese împușcat. Dinții i-au clănțănit și am crezut că o să spună ceva sau măcar o să încerce. Dar ăsta a fost singurul sunet pe care l-a scos. Respirația i se opri. Gura i se deschise. Și apoi începu hârâiala. Numai că nu e o hârâială, desigur. Nu seamănă deloc cu o hârâială.

Tălpile din cauciuc scârțâiră pe linoleumul dintre covor și prag. Degetele albe alunecară de pe tocul ușii. Trupul bărbatului începu să se clatine pe picioare. Ele refuzară să-l mai țină. Se frânseră. Trunchiul i se roti, ca al unui înotător în valuri, și se repezi spre mine.

În aceeași clipă, celălalt braț al lui, cel pe care nu-l văzusem până atunci, zvâcni spre mine într-un impuls galvanic ce nu părea să aibă la bază nimic viu. Îmi căzu pe umărul stâng. O albină mă înțepă între omoplați. Ceva, pe lângă sticla cu alcool etilic pe care o țineam în mână, căzu pe podea și se lovi cu zgomot de partea de jos a peretelui.

Mi-am încleștat dinții, am depărtat picioarele și l-am prins de subsuori. Cântărea cât cinci. Am făcut un pas în spate și am încercat să-l susțin. Era ca și când aș fi încercat să ridic un copac căzut. M-am prăbușit și eu odată cu el. Capul i s-a lovit tare de podea.

N-am avut ce să fac. Nu m-am putut dedica în totalitate opririi lui. L-am îndreptat cât de cât și m-am depărtat de el. M-am așezat în genunchi, m-am apropiat și am ascultat. Hârâitul încetase. Urmă o tăcere îndelungată. Am auzit apoi un suspin înăbușit, foarte slab, letargic și moale. Și iar tăcere. Un alt suspin mai lent, apatic și liniștit, ca o adiere de vară printre trandafirii în floare.

Ceva se întâmplă apoi cu fața lui și dincolo de ea, un lucru indefinibil care se petrece totdeauna în acel tulburător și inscrutabil moment, acea egalizare, acea înapoiere peste ani, la vârsta inocenței. Fața lui avea acum o expresie de vag amuzament interior, o ridicare aproape șmecherească a colțurilor gurii. Iar toate astea erau cât se poate de stupide, fiindcă știam al naibii de bine, mai bine ca oricând, că Orrin P. Quest nu fusese genul ăsta de băiat.

Undeva, la distanță, o sirenă răsună. Am rămas în genunchi, ascultând. Răsună și se depărtă. M-am ridicat, m-am dus la fereastră și am privit afară. În față, la Casa Veșnicei Odihne Garland se strânsese lumea pentru o altă înmormântare. Strada era iarăși plină de oameni. Oamenii străbăteau aleea cu pași lenți, pe lângă trandafiri – bărbații scoțându-și pălăriile cu mult înainte de a ajunge la mica intrare în stil colonial.

Am lăsat perdeaua să cadă, am ridicat de jos sticla cu alcool, am șters-o cu batista și am pus-o deoparte. Alcoolul nu mă mai interesa. M-am aplecat din nou și înțepătura de albină din spate mi-a amintit că trebuia să mai iau ceva – un obiect cu mânerul rotund, din lemn alb, care zăcea pe podea. Un șpiț de gheață cu lama pilită, nu mai lungă de opt centimetri. L-am ridicat în lumină și m-am uitat la vârful lui ascuțit ca un ac. Poate că era pe el un strop din sângele meu, sau poate că nu. Am dat ușor cu degetul pe vârf. Nici urmă de sânge. Era doar foarte ascuțit.

Mi-am mai folosit puțin batista, m-am aplecat, i-am pus șpițul în palma dreaptă, albă și ceroasă pe fondul tern al covorului. Părea prea aranjată. I-am scuturat brațul astfel încât șpițul să i se rostogolească din mână pe podea. M-am gândit să-l caut prin buzunare, dar o mână mai puțin grijulie decât a mea va fi făcut-o deja, probabil.

Într-un acces brusc de panică, mi le-am controlat pe ale mele. Nimic nu dispăruse din ele. Chiar și Lugerul de sub braț îmi fusese lăsat. L-am scos și l-am mirosit. Nu se trăsese cu el – lucru pe care ar fi trebuit să-l știu chiar și fără a-l privi. La urma urmei, nu mai mergi prea mult după ce ești împușcat cu un Luger.

Am pășit peste balta roșie din ușă și am privit pe hol. Casa era încă tăcută, în așteptare. Urma de sânge mă conduse într-o cameră mobilată ca pentru lucru. Înăuntru erau o canapea și un birou, câteva cărți și reviste medicale, o scrumieră cu cinci chiștoace grăsune în ea. O sclipire metalică lângă piciorul canapelei se dovedi a fi cartușul gol al unui glonț tras cu un automat de calibrul .32. Am mai găsit încă unul sub birou. Le-am pus pe amândouă în buzunar.

M-am întors și am urcat scările. Erau două dormitoare în casă, ambele folosite și unul dintre ele golit de haine. Într-o scrumieră am găsit alte chiștoace grăsune. În celălalt dormitor se afla firava garderobă a lui Orrin Quest – costumul său de rezervă și paltonul așezate frumos în dulap, cămășile, șosetele și lenjeria de corp la fel de frumos aranjate în sertare. Sub cămășile din spate am găsit un aparat foto Leica și un obiectiv F 0,2.

Am lăsat totul așa cum era și am coborât în camera în care mortul zăcea indiferent la toate aceste mărunțișuri. Am mai șters câteva clanțe, numai așa, din pură perversitate, am ezitat în fața telefonului din prima încăpere și am plecat fără a-l atinge. Faptul

că eu mai mergeam încă pe picioarele mele era un bun indiciu asupra faptului că dragul doctor Lagardie nu ucisese pe nimeni.

Oamenii încă mai parcurgeau aleea spre intrarea miniaturală a salonului funerar de vizavi. O orgă plângea înăuntru.

Am ocolit casa, am urcat în mașina mea și am demarat. Am condus încet, respirând profund, din adâncul plămânilor, însă oxigenul tot nu părea să fie suficient.

Bay City se termină la circa zece kilometri de ocean. Am coborât în fața ultimei farmacii. Venise vremea să mai dau un telefon anonim. Veniți și luați cadavrul, băieți! Cine sunt eu? Doar un tip norocos, care le tot găsește în beneficiul vostru. Și modest, pe deasupra. Nu vreau să-mi spun nici măcar numele.

M-am uitat în farmacie, prin vitrină. O fată cu ochelari alungiți citea o revistă. Semăna puțin cu Orfamay Quest. Ceva mi s-a pus în gât, ca un nod.

Am înghițit nodul și am plecat. Avea dreptul să afle ea prima, indiferent de ce spunea legea. Și, oricum, depășisem deja cu mult limitele legii.

## 23

M-am oprit la ușa biroului, cu cheia în mână. M-am dus apoi fără zgomot la cealaltă ușă, care era tot timpul descuiată, și am ascultat. Poate că era deja înăuntru, așteptând, cu ochii strălucind în spatele ochelarilor și cu gurița umedă năzuind să fie sărutată. Voi fi nevoit să-i spun un lucru mai dureros decât și-ar fi închipuit, iar după o vreme ea va pleca și n-o voi mai vedea niciodată.

N-am auzit nimic. M-am întors, am descuiat cealaltă ușă, am luat corespondența sosită și am aruncat-o pe birou. Nimic din ea nu mă făcea să mă simt mai înalt. Am lăsat-o acolo, m-am dus să trag ivărul la cealaltă ușă și, după un lung și lent moment, am deschis-o și m-am uitat afară. Liniște și pustiu. O bucată de hârtie împăturită zăcea la picioarele mele. Fusese împinsă pe sub ușă. Am ridicat-o și am desfăcut-o.

„Te rog să mă suni la apartament. Urgent. Trebuie să te văd." Era semnată „D".

Am format numărul de la Chateau Bercy și am cerut cu domnișoara Gonzales. Cine o caută, vă rog? Un moment, vă rog, domnule Marlowe. Bââz, bââz. Bââz, bââz.

– Alo?

– Ai un accent cam gros în după-amiaza asta.

– Ah, tu ești, amigo. Am așteptat cam mult în simpaticul tău birou. Poți să vii aici, să vorbești cu mine?

– Imposibil. Aștept un telefon.

– Atunci, pot să vin eu acolo?

– Care e problema?

– În niciun caz una care să poată fi discutată la telefon, amigo.

– Vino.

Am stat și am așteptat să sune telefonul. M-am uitat pe fereastră. Strada era plină de lume, iar ventilația cafenelei de alături împrăștia în aer aroma produselor sale. Timpul trecea, iar eu stăteam la birou, cu bărbia în mână, zgâindu-mă la tapetul galben-muștar de pe peretele din față, distingând pe el silueta vagă a unui muribund cu un șpiț de gheață în mână și simțindu-i vârful între omoplați. Ce minuni poate să facă Hollywoodul pentru un nimeni oarecare! Transformă o femeiușcă șleampătă, care ar trebui să calce cămășile unui șofer de camion, într-o splendidă

stea și un flăcău vânjos, care altfel s-ar fi dus la muncă zi de zi cu prânzul în pachețel, într-un erou cu ochi strălucitori și zâmbet fascinant, exudând sexualitate; dintr-o autostopistă texană cu cultura unui personaj de benzi desenate face o vedetă internațională, măritată de șase ori cu șase milionari, atât de blazată și de decadentă încât fiori îi mai dă doar seducerea unui hamal cu tricoul transpirat.

Iar printr-un soi de comandă de la distanță, poate chiar să ia un fârțângău dintr-un oraș mic, cum e Orrin Quest, și să facă din el un ucigaș în numai câteva luni, ridicându-i simpla răutate la rangul de sadism clasic al asasinului în serie.

Nu a avut nevoie decât de zece minute pentru a ajunge la birou. Am auzit ușa deschizându-se și închizându-se, m-am dus în sala de așteptare și ea era deja acolo, o floare plină de nuri. Vederea ei m-a pocnit chiar între ochi. Ai ei erau negri, adânci și serioși.

Era toată în negru, la fel ca data trecută, dar într-un taior croit pe comandă, cu o pălărie de pai neagră, cu boruri largi, așezată într-un unghi stilat, cu gulerul bluzei albe din mătase îndoit peste cel al jachetei, cu gâtul măsliniu și suplu și cu gura la fel de roșie ca o mașină de pompieri nou-nouță.

– Am așteptat mult, mă înștiință. Nu am mâncat nimic la prânz.

– Eu da, am replicat. Cianură. Foarte sățioasă. Abia ce mi-am pierdut nuanța albăstrie.

– Nu sunt într-o dispoziție veselă în dimineața asta, amigo.

– Nu e nevoie să mă înveselești tu, i-am spus. Mă înveselesc singur. Fac un scheci în care mă dau de-a dura pe interval. Să mergem înăuntru.

Am intrat în salonul meu de muncit gândurile și ne-am așezat.

– Porți întotdeauna negru? am întrebat-o.

– Firește. E mai excitant când îmi scot hainele.

– Chiar trebuie să vorbești ca o târfă?

– Nu știi prea multe despre târfe, amigo. Întotdeauna sunt cât se poate de respectabile. Exceptându-le, desigur, pe cele mai ieftine.

– Mda. Mersi că mi-ai spus. Care e problema urgentă despre care trebuie să vorbim? Mersul în pat cu tine nu e chiar urgent; îl putem face în orice altă zi.

– Ești într-o dispoziție mizerabilă.

– Bun, sunt într-o dispoziție mizerabilă.

Își scoase din geantă una dintre țigările ei lungi și maronii, o potrivi cu atenție în portțigaretul auriu și așteptă să i-o aprind. N-am făcut-o, așa că o aprinse ea cu o brichetă aurie.

Ținea drăcia cu o mănușă neagră, scurtă, și se uita la mine din adâncul ochilor ei negri, care nu aveau în ei nici urmă de amuzament acum.

– Ai vrea să mergi în pat cu mine?

– Majoritatea ar vrea. Dar să lăsăm deocamdată sexul deoparte.

– Eu nu trag o linie de demarcație foarte clară între afaceri și sex, spuse ea pe un ton egal. Și nu mă poți umili. Sexul e o plasă cu care prind mulți proști. Unii dintre ei sunt utili și generoși. Din când în când, câte unul e periculos.

Se opri și rămase pe gânduri.

– Dacă aștepți să spun ceva din care să reiasă că știu cine e persoana... bine, știu cine e persoana, am replicat.

– O poți dovedi?

– Probabil că nu. Polițaii n-au putut.

– Polițaii, exclamă ea plină de dispreț, nu spun de fiecare dată tot ce știu. Și nu dovedesc întotdeauna tot ce ar putea dovedi. Cred că știi că el a fost zece zile în închisoare în februarie.

– Da.

– Nu ți s-a părut ciudat că n-a fost eliberat pe cauțiune?

– Nu știu sub ce acuzație l-au reținut. Dacă era martor principal...

– Nu crezi că ar fi putut schimba încadrarea în ceva care să-i permită eliberarea pe cauțiune... dacă ar fi vrut?

– Nu m-am gândit prea mult la asta, am mințit. Nu-l cunosc pe individ.

– N-ai vorbit niciodată cu el? mă întrebă ea alene, puțin prea alene.

N-am răspuns, așa că râse scurt.

– Seara trecută, amigo. În fața apartamentului lui Mavis Weld. Eu eram într-o mașină, pe cealaltă parte a străzii.

– Poate că am dat peste el întâmplător. Ăla era tipul?

– Nu mă păcălești deloc.

– Bine. Domnișoara Weld a fost cam dură cu mine. Am plecat de acolo îndurerat și l-am întâlnit pe macaronarul ăsta, cu cheia ei în mână. I-am smuls-o și am aruncat-o în spatele unui tufiș. Pe urmă mi-am cerut scuze și m-am dus s-o recuperez. Mi s-a părut un tip de treabă.

– Foarrrte de treabă! A fost *și* prietenul meu.

Mi-am dres glasul.

– Oricât de straniu ar părea, viața ta amoroasă nu prezintă niciun interes pentru mine, domnișoară Gonzales. Presupun că acoperă o arie foarte vastă – de la Stein până la Steelgrave.

– Stein? întrebă ea moale. Cine e Stein?

– Un mahăr din Cleveland care a fost împușcat în fața blocului în care stai, în februarie trecut. Avea și el un apartament acolo. Mi-am zis că poate l-ai întâlnit.

Emise un râs mic și argintiu.

– Amigo, sunt și bărbați pe care nu-i cunosc. Chiar și la Chateau Bercy.

– Rapoartele spun că a fost împușcat la două străzi distanță, am spus. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă s-ar fi întâmplat chiar în

fața blocului, iar tu te-ai fi uitat pe fereastră și ai fi văzut totul, și l-ai fi văzut pe ucigaș fugind, iar el s-ar fi oprit chiar lângă un stâlp de iluminat și s-ar fi întors, lumina i-ar fi căzut drept pe față și, la naiba dacă nu era chiar Steelgrave. L-ai fi recunoscut după nasul lui de gumă și după faptul că purta țilindrul lui cu porumbei pe el.

Ea nu râse.

– Ți-ar fi plăcut mai mult așa.

– Am fi putut face bani în felul ăsta.

– Dar Steelgrave era în închisoare, zâmbi ea. Și chiar dacă n-ar fi fost acolo, chiar dacă, spre exemplu, s-ar fi întâmplat să fie prieten cu un anume doctor Chalmers, medicul închisorii la vremea respectivă, și acesta mi-ar fi spus mie, într-un cadru intim, că i-a dat lui Steelgrave învoire să se ducă la dentist – cu un paznic, desigur, dar paznicul ar fi fost un tip rezonabil – exact în ziua în care Stein a fost împușcat... chiar dacă toate astea ar fi adevărate, nu ar fi o modalitate jalnică de a folosi informația șantajându-l pe Steelgrave?

– Nu-mi place să spun vorbe mari, am răspuns, dar nu mi-e frică de Steelgrave, și nici de doișpe ca el la pachet.

– Mie însă îmi e, amigo. Martorul unei crime în lumea mafiei nu se află într-o poziție foarte sigură în țara asta. Nu, nu-l vom șantaja pe Steelgrave. Și nu vom spune nimic despre domnul Stein, pe care poate că l-am cunoscut sau poate că nu. E suficient că Mavis Weld este o prietenă apropiată a unui cunoscut gangster și că a fost văzută în public cu el.

– Ar trebui să dovedim că era un cunoscut gangster.

– Și n-o putem face?

– Cum?

Făcu o strâmbătură dezamăgită.

– Dar eram sigură că de asta te-ai ocupat în ultimele zile!

– De ce?

– Am motivele mele.

– Pentru mine nu înseamnă nimic atât timp cât sunt numai ale tale.

Puse chiștocul maroniu în scrumieră. M-am întins și l-am stins cu capătul unui creion. Ea îmi atinse mâna ușor, cu un deget neînmănușat. Zâmbi deloc placid. Se lăsă apoi pe spate și își încrucișă picioarele. Luminițe zglobii începură să-i danseze în ochi. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse avansuri cuiva... mult după standardele ei.

– Dragostea e un cuvânt atât de răsuflat, murmură. Mă uimește că limba engleză, care e atât de bogată în poetica iubirii, poate accepta pentru ea un termen atât de sărăcăcios. Nu are viață, nu are rezonanță. Mie îmi sugerează niște fetișcane în rochițe vaporoase de vară, cu zâmbete rozalii și voci sfioase și, probabil, desuuri deloc îmbietoare.

N-am spus nimic. Fără niciun efort, trecu din nou la tonul de afaceri.

– Mavis va primi de acum înainte șaptezeci și cinci de mii de dolari pe film, urmând să ajungă la o sută cincizeci. Și-a început ascensiunea și nimeni n-o va opri. Exceptând, poate, un scandal urât.

– Atunci, poate că cineva ar trebui să-i spună cine e Steelgrave, am replicat. De ce n-o faci tu? Și, apropo, dacă am avea dovezile alea, ce va face Steelgrave câtă vreme noi ne dăm la Weld?

– Crezi că trebuie să știe și el? Mă îndoiesc că ea îi va spune. De fapt, mă îndoiesc că va mai avea de-a face cu el. Dar asta nu va conta pentru noi... dacă am avea dovezile. Și dacă ea ar ști că le avem.

Mâna ei în mănușa neagră se apropie de geanta neagră, se opri, bătu darabana pe marginea biroului și se întoarse înapoi, în poală. Domnișoara Gonzales nu se uitase la geantă. Nici eu.

M-am ridicat.

– S-ar putea să am niște obligații față de domnișoara Weld, am spus. Te-ai gândit vreodată la asta?

Ea se mulțumi să surâdă.

– Și dacă așa ar sta lucrurile, am continuat, nu crezi că a venit vremea s-o ștergi dracului din biroul meu?

Își puse mâinile pe brațele fotoliului și începu să se ridice, încă zâmbind. I-am înhățat geanta înainte să apuce să se miște. Ochii i se aprinseră și scoase un sunet ca și când ar fi scuipat.

Am deschis geanta, am scotocit și am găsit un plic alb, care îmi părea cunoscut. Din el am scos fotografia de la The Dancers, cu cele două bucăți potrivite una lângă cealaltă și lipite pe o hârtie. Am închis geanta și am aruncat-o spre ea. Se ridicase în picioare acum, cu buzele trase în lături, dezgolindu-i dinții. Era foarte tăcută.

– Interesant, am remarcat, dând un bobârnac suprafeței lucioase a fotografiei. Nu e un fals. Ăsta e Steelgrave?

Râsul argintiu răsună iar.

– Ești un tip ridicol, amigo. Serios. Nu știam că se mai fabrică încă genul.

– E un stoc rămas dinainte de război. Suntem tot mai puțini pe zi ce trece. De unde ai asta?

– Din geanta lui Mavis Weld, din garderoba lui Mavis Weld. În vreme ce ea era pe platou.

– Ea știe?

– Nu știe.

– Mă întreb de unde o are.

– De la tine.

– Aiurea! Am ridicat din sprâncene și am continuat: De unde s-o am *eu?*

Întinse mâna înmănușată peste birou. Vocea îi era înghețată acum.

– Dă-mi-o înapoi, te rog.

– I-o voi înapoia lui Mavis Weld. Și nu-mi place să-ți spun asta, domnișoară Gonzales, dar eu niciodată n-am ajuns departe ca șantajist. Nu am o personalitate suficient de încântătoare.

– Dă-mi-o înapoi! repetă ea, răstit. Dacă nu...

Se întrerupse. Am așteptat să continue, dar o expresie de dispreț îi marcă trăsăturile fine.

– Foarte bine, reluă apoi. Greșeala mea. Te-am crezut deștept, dar văd că nu ești decât un alt detectiv particular tâmpit. Biroul ăsta jalnic – arătă în jur cu mâna ei înmănușată – și viața jalnică pe care o duci în el ar fi trebuit să-mi spună cât de idiot ești.

– Chiar îți spun.

Se întoarse lent și se îndreptă spre ieșire. Am ocolit biroul și ea îmi permise să-i deschid ușa. Ieși cu pași măsurați. Felul în care mergea nu fusese sigur deprins în colegiu. Străbătu culoarul fără a se uita înapoi. Avea un mers splendid.

Ușa se trânti de garnitura pneumatică și scoase un ușor clic, închizându-se. Mi s-a părut că i-a trebuit cam mult pentru asta. Am stat acolo și m-am uitat ca și cum n-aș mai fi văzut procesul niciodată. Pe urmă m-am întors, m-am apropiat de birou și telefonul a început să sune.

Am ridicat receptorul și am răspuns. Era Christy French.

– Marlowe? Am vrea să vii până la sediu.

– Acum?

– Poate chiar și mai curând, replică el și închise.

Am scos fotografia lipită de sub coala de sugativă și am închis-o în seif, alături de celelalte. Mi-am pus pălăria și am închis fereastra.

Nu mai aveam ce să aștept. Am privit vârful verde al secundarului de la ceasul meu de mână. Mai era mult până la ora cinci. Secundarul dădea ocol cadranului ca un comis-voiajor care mergea din ușă-n ușă. Celelalte două limbi arătau patru și zece. Ai fi zis că ar fi trebuit să sune deja. Mi-am dat jos haina, am scos hamul de umăr și l-am încuiat în sertar, alături de Luger. Polițailor nu le place să porți arme pe teritoriul lor. Chiar dacă ai permis. Le place să vii umil, cu pălăria în mână, cu vocea scăzută și politicoasă, cu ochii plini de nimic.

M-am uitat din nou la ceas. Am ascultat. Clădirea părea liniștită azi. După o vreme avea să fie tăcută de-a binelea, iar pe urmă își va face apariția madona cu mopul, târându-și picioarele în lungul culoarului și încercând clanțele ușilor.

Am îmbrăcat din nou haina, am încuiat ușa interioară, am închis soneria și am ieșit pe culoar. Și atunci a sunat telefonul. Aproape că am smuls ușa din balamale repezindu-mă spre el. Era vocea ei, într-adevăr, însă cu un ton pe care nu-l mai auzisem niciodată. Un ton rece, echilibrat, nu plat, gol sau inert, nici măcar copilăresc. Era vocea unei fete pe care n-o cunoșteam și totuși o cunoșteam. Partea pe care o știam rosti ceva mai mult de trei cuvinte:

– Am sunat fiindcă așa mi-ai cerut. Dar nu trebuie să-mi spui nimic. Am fost acolo.

Țineam receptorul cu ambele mâini.

– Ai fost acolo, am repetat. Da. Am auzit. Și?

– Am... am împrumutat o mașină. Am parcat pe cealaltă parte a străzii. Erau atâtea mașini acolo, că nu aveai cum să mă observi. E un salon funerar în apropiere. Nu te-am urmărit. Am vrut să plec după ce ai ieșit tu, dar nu cunosc străzile din zonă și te-am pierdut. Așa că m-am întors.

– De ce te-ai întors?

– Nu știu bine. Mi s-a părut că arătai ciudat când ai ieșit din casă. Sau poate că am avut o presimțire... e fratele meu și așa mai departe. Deci m-am întors și am sunat la ușă. N-a răspuns nimeni și asta mi s-a părut iarăși ciudat. Poate că am calități paranormale, sau așa ceva. Dintr-odată mi-am zis că trebuie să intru acolo. Nu știam cum anume, dar trebuia s-o fac.

– Asta mi s-a întâmplat și mie.

Vocea mea rostise cuvintele, dar altcineva îmi folosise limba pe post de rașpel.

– Am sunat la poliție și le-am spus că am auzit împușcături, continuă ea. Au venit și unul dintre ei a intrat în casă pe fereastră. Pe urmă i-a deschis și celuilalt. După o vreme mi-au dat și mie voie înăuntru. Și nu m-au mai lăsat să plec. A trebuit să le spun totul, cine era el, că am mințit în privința împușcăturilor, dar că mă temusem că lui Orrin i s-a întâmplat ceva. Și a trebuit să le spun și despre tine.

– În regulă. Le-aș fi povestit și eu totul imediat ce aș fi putut vorbi cu tine.

– E puțin cam delicat pentru tine, nu-i așa?

– Da.

– Te vor aresta sau așa ceva?

– S-ar putea.

– L-ai lăsat zăcând acolo, pe podea. Mort. Bănuiesc că ai fost nevoit.

– Am avut motivele mele. Chiar dacă nu par prea solide, le-am avut. Iar pentru el tot nu mai conta.

– Oh, ai avut tu motivele tale, da, spuse ea. Ești foarte deștept. Întotdeauna ai motive pentru diverse lucruri. Ei bine, cred că va trebui să spui poliției și motivele astea.

– Nu în mod necesar.

– Oh, ba da, o să le spui, ripostă vocea la telefon, cu o nuanță de plăcere pe care n-o înțelegeam. În mod sigur. O să te oblige ei.

– Să nu ne certăm în privința asta, am replicat. În profesia mea, faci tot ce poți pentru a-ți proteja clienții. Uneori mergi chiar puțin prea departe. Asta am făcut și eu. M-am pus într-o poziție în care ei pot să-mi facă rău. Dar nu în întregime pentru tine.

– L-ai lăsat zăcând pe podea, mort! Și nu-mi pasă ce-ți vor face. Dacă te vor băga la închisoare, probabil că o să-mi facă plăcere. Pariez că o să te arăți teribil de brav.

– Sigur. Totdeauna cu un zâmbet vesel. Ai văzut ce avea în mână?

– Nu avea nimic în mână.

– Ei, lângă mână.

– Nu era nimic. Absolut nimic. Ce să fie? întrebă ea.

– În regulă. Mă bucur. Ei bine, la revedere. Mă duc la poliție acum. Cei de acolo vor să mă vadă. Mult noroc, dacă nu ne mai vedem.

– Mai bine păstrează norocul pentru tine, îmi spuse ea. S-ar putea să ai nevoie de el. Iar eu nu-l vreau.

– Am făcut tot ce am putut pentru tine, am replicat. Poate că dacă mi-ai fi dat mai multe informații de la început...

Închise în timp ce eu vorbeam. Am pus receptorul în furcă încet, cu grijă, de parcă ar fi fost un nou-născut. Am scos o batistă și mi-am șters palmele. M-am dus pe urmă la chiuvetă și m-am spălat pe față și pe mâini. M-am stropit cu apă rece, m-am șters bine cu prosopul și m-am uitat în oglindă.

– Te-ai aruncat în gol, să știi, i-am spus feței care mă privea.

# 24

În mijlocul încăperii se afla o masă lungă, din stejar galben, ale cărei margini erau inegal marcate cu arsuri de țigară. În spatele ei era o fereastră acoperită cu sârmă peste sticla gravată. Așezat la ea, cu o harababură de hârtii împrăștiate în față, stătea locotenentul Fred Beifus. La capătul mesei, într-un scaun lăsat pe spate, pe două picioare, era un bărbat mare, robust, a cărui figură avea pentru mine distanta familiaritate a unei fețe văzute anterior într-un ziar sau o revistă. Maxilarul îi semăna cu o bancă din parc. Între dinți ținea capătul unui creion chimic. Părea viu, respira, dar fără a mai face și altceva.

Dincolo de masă erau două birouri cu capac rabatabil și o altă fereastră. Unul dintre ele era așezat cu spatele la fereastră. O femeie cu părul portocaliu dactilografia un raport la o măsuță lângă birou. La celălalt, Christy French ședea pe un scaun rotativ cu spătarul înclinat, cu picioarele pe colțul biroului. Se uita pe fereastră, care era deschisă și oferea o priveliște magnifică spre parcarea secției și spre dosul unui panou stradal.

– Stai aici, spuse Beifus, arătând cu mâna.

M-am așezat vizavi de el, pe un scaun din lemn, drept și fără brațe. Nu era nici pe departe nou, iar când fusese nou nu fusese și frumos.

– Acesta este locotenentul Moses Maglashan, de la poliția din Bay City, mă informă Beifus. Nu te îndrăgește mai mult decât noi.

Locotenentul Moses Maglashan își scoase creionul chimic din gură și se uită la urmele de dinți de pe capătul lui octogonal. Apoi ridică privirea spre mine. Ochii lui mă examinară lent, analizându-mă și catalogându-mă. Fără a vorbi, își puse din nou creionul în gură.

– Poate sunt eu ciudat, spuse Beifus, dar, după părerea mea, nu ești deloc mai atrăgător decât o țestoasă. Millie! strigă el, întorcându-se pe jumătate spre femeia care dactilografia în colț.

Ea lăsă mașina de scris și luă un carnet pentru stenografie.

– Îl cheamă Philip Marlowe, continuă Beifus. Cu „e„ în coadă, de fandoseală. Numărul licenței?

I l-am dat. Dama cu păr portocaliu scria fără a ridica privirea. A spune că avea o față ce putea opri ceasul în loc ar fi însemnat s-o insult; ar fi oprit și un armăsar în galop.

– Și acum, dacă binevoiești, mi se adresă iar Beifus, poți începe cu începutul, să ne povestești tot ce ne-ai ascuns ieri. Nu încerca să filtrezi nimic. Lasă totul să curgă firesc. Știm destule ca să te verificăm în vreme ce vorbești.

– Vreți să dau o declarație?

– O declarație cât se poate de completă. Simpatic, nu?

– Declarația asta o dau voluntar și nesilit de nimeni?

– Mda. Toate declarațiile sunt așa, rânji Beifus.

Maglashan se uită fix la mine o clipă. Dama portocalie se întoarse la dactilografiat. Deocamdată nu exista nimic pentru ea. Treizeci de ani de exercițiu îi desăvârșiseră simțul sincronizării.

Maglashan scoase din buzunar o mănușă din piele de porc, uzată, și-o puse pe mâna dreaptă și își îndoi degetele.

– Pentru ce e asta? întrebă Beifus.

– Uneori îmi rod unghiile. Ciudat. Le rod doar la mâna dreaptă. Își ridică privirea pentru a se holba la mine și continuă pe un ton leneș: Unii indivizi sunt mai voluntari decât alții. Se zice că din cauza rinichilor. I-am cunoscut pe unii de genul nu tocmai voluntar, care se duceau musai la budă la fiecare cinșpe minute vreme de săptămâni după ce au devenit voluntari. Nu mai puteau ține udul în ei.

– Ca să vezi! exclamă Beifus, pe un ton uimit.

– Pe urmă, mai sunt unii care nu pot să vorbească decât în șoaptă răgușită, adăugă Maglashan. Ca boxerii care au oprit prea multe upercuturi cu gâtul.

Apoi se uită iar la mine. Părea să fi venit rândul meu.

– Și mai la urmă sunt tipii care nu se duc la budă deloc, am spus. Fiindcă încearcă prea din răsputeri. Stau în scaune ca ăsta vreme de treizeci de ore în șir. După aia cad și se aleg cu splina ruptă sau cu vezica spartă. Și cooperează peste măsură. Iar după asfințit, când locul e gol, îi găsești morți în vreun colț întunecat. Poate că ar fi trebuit să consulte un doctor, dar nu te poți gândi la toate, nu-i așa, locotenente?

– Noi ne gândim destul de bine în Bay City, răspunse el. Când avem cu ce să ne gândim.

La colțurile mandibulei îi jucau umflături musculoase, iar în ochi îi licărea o scânteiere roșiatică.

– Pot face afaceri grozave cu tine, îmi spuse, privindu-mă fix. Grozave.

– Sunt sigur, locotenente. Întotdeauna m-am simțit excelent în Bay City – atât timp cât am fost conștient.

– O să te țin eu conștient multă vreme, puiule. O să am mare grijă de asta. O să mă implic personal.

Christy French întoarse încet capul și căscă.

– Ce vă face pe voi, polițiștii din Bay City, atât de duri? întrebă el. Vă murați bilutele în saramură, sau ce?

Beifus scoase vârful limbii și își linse buzele.

– Totdeauna am fost duri, răspunse Maglashan, fără a-l privi. Ne place să fim duri. Măscăricii ca tipul ăsta de aici ne mențin în formă. Și, întorcându-se spre mine, adăugă: Deci tu ești frumușelul care a anunțat moartea lui Clausen. Te pricepi să umbli cu telefoanele publice, nu-i așa, scumpete?

N-am spus nimic.

– Cu tine vorbesc, scumpete. Ți-am pus o întrebare, scumpete. Iar când pun o întrebare, primesc un răspuns. Ai priceput, scumpete?

– Vorbește mai departe și până la urmă o să-ți răspunzi singur, interveni Christy French. Și poate că n-o să-ți placă răspunsul și o să fii atât de al dracului de dur încât o să-ți arzi una cu mănușa aia – doar așa, în chip demonstrativ.

Maglashan se îndreptă de spate. Pete roșii cât niște monede îi apăruseră pe obraji.

– Am venit aici sperând că o să am parte de cooperare, spuse tărăgănat. Poante tari pot să primesc acasă. De la nevastă-mea. Aici nu mă aștept să găsesc tipi isteți care să exerseze pe mine.

– O să ai parte de cooperare, îi răspunse French. Numai nu încerca s-o faci pe primadona cu dialoguri din astea răsuflate. Apoi, răsucindu-și scaunul spre mine, adăugă: Hai să luăm o foaie albă de hârtie și să ne prefacem că abia ce începem ancheta asta. Îți cunosc toate argumentele. Nu eu le judec, dar situația stă așa: vrei să vorbești sau te reținem ca martor-cheie?

– Pune întrebările, l-am invitat. Dacă nu-ți plac răspunsurile, poți să mă reții. Dacă mă reții, am dreptul la un telefon.

– Corect, *dacă* te rețin. Dar nu va fi nevoie. Putem bate pasul cu tine. Poate că ne va lua zile întregi.

– Și conserve de vită la prânz, interveni Beifus, pe un ton vesel.

– Strict vorbind, legal n-ar fi, continuă French. Dar o facem mereu. Ca tine, care faci unele lucruri pe care poate că n-ar trebui să le faci. Ai zice că ai respectat legea în cazul ăsta?

– Nu.

Maglashan scoase un „Ha!" gutural. M-am uitat spre dama portocalie care se întorsese la carnetul ei de notițe, tăcută și indiferentă.

– Ai un client pe care trebuie să-l protejezi, spuse French.

– Poate.

– Adică ai o clientă. Ea te-a pârât.

Am rămas tăcut.

– O cheamă Orfamay Quest, continuă French, privindu-mă.

– Pune întrebările alea, i-am cerut.

– Ce s-a întâmplat acolo, în strada Idaho?

– M-am dus să-l caut pe fratele ei. Omul se mutase, după spusele ei, iar ea voia să-l vadă. Era îngrijorată. Administratorul, Clausen, era prea beat pentru a vorbi cu el. M-am uitat în registru și am văzut că un alt tip se mutase în camera lui Quest. Am vorbit cu el, dar nu mi-a zis nimic util.

French luă un creion de pe birou și începu să-și lovească dinții cu el.

– L-ai mai văzut pe tip vreodată?

– Da. I-am spus cine sunt. Când am coborât la parter, Clausen era mort. Iar cineva rupsese o pagină din registru. Pagina cu numele lui Quest. Am sunat la poliție.

– Dar n-ai mai rămas în zonă.

– Nu aveam nicio informație cu privire la moartea lui Clausen.

– Dar n-ai mai rămas în zonă, repetă French.

Maglashan scoase un sunet urât, gâtuit, și își aruncă prin aer creionul chimic. L-am privit cum se lovește de perete, se rostogolește pe podea și se oprește.

– Într-adevăr, am replicat.

– În Bay City, spuse Maglashan, te-am putea ucide pentru asta.

– În Bay City, am ricanat, m-ați putea ucide fiindcă port cravată albastră.

El dădu să se ridice. Beifus îi aruncă o privire piezișă și interveni:

– Lasă-l pe Christy să se ocupe. Întotdeauna urmează și repriza a doua.

– Ți-am putea închide afacerea pentru asta, îmi spuse French fără nicio inflexiune în glas.

– Consider-o închisă. Și așa nu mi-a plăcut niciodată.

– Deci te-ai întors la birou. Ce s-a întâmplat mai departe?

– I-am spus totul clientei. Pe urmă m-a sunat un tip și mi-a cerut să vin la hotelul Van Nuys. Era același tip cu care vorbisem în strada Idaho, dar sub alt nume.

– Ne-ai fi putut spune asta, nu-i așa?

– Dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să vă spun totul. Iar asta ar fi încălcat condițiile angajamentului meu.

French încuviință și își mai ciocăni dinții cu creionul.

– O crimă invalidează asemenea condiții, spuse el rar. Două crime ar fi trebuit cu atât mai mult s-o facă. Iar două crime înfăptuite prin aceeași metodă, și mai și. Nu cred că stai bine, Marlowe. Nu stai bine deloc.

– După ziua de azi, nu mai stau bine nici față de clienta mea.

– Ce s-a întâmplat azi?

– Mi-a spus că a sunat-o fratele ei, de la un medic, dr. Lagardie, și că tipul era în pericol. Eu trebuia să mă duc rapid acolo și să am grijă de el. Doctorul Lagardie și asistenta lui închiseseră cabinetul. Păreau speriați amândoi. Poliția fusese acolo, am adăugat, uitându-mă la Maglashan.

– Un alt telefon de-al lui, mârâi acesta.

– De data asta n-am fost eu, am replicat.

– Bine. Continuă, îmi ceru French, după o pauză.

– Lagardie a negat că ar ști ceva despre Orrin Quest. Și-a trimis asistenta acasă, iar mie mi-a dat o țigară cu droguri, drept care n-am mai fost pe acolo o vreme. Când mi-am revenit, eram singur în casă. Dar pe urmă n-am mai fost. Orrin Quest, sau ce mai rămăsese din el, zgrepțăna la ușă. Când am deschis, a căzut

și a murit. Cu ultimul dram de putere, a încercat să mă înțepe cu un șpiț de gheață.

Mi-am mișcat umerii, locul dintre omoplați era puțin înțepenit și dureros, dar nimic mai mult.

French se uită intens la Maglashan. Acesta clătină din cap, dar French nu-l slăbi din priviri. Beifus începu să fluiere abia auzit. La început n-am prins melodia, dar pe urmă mi-am dat seama. Era *Bătrânu' Mose e mort*.

French întoarse capul și spuse rar:

– Nu s-a găsit niciun șpiț lângă cadavru.

– Eu l-am lăsat acolo unde a căzut, am replicat.

– Se pare că trebuie să-mi pun iar mănușa, zise Maglashan, întinzând-o în palmă. E un mincinos al dracu' aici, și ăla nu-s eu.

– În regulă, interveni French. În regulă. Să nu devenim teatrali. Să presupunem că puștiul chiar avea un șpiț de gheață în mână. Asta nu dovedește însă că s-a născut cu el așa.

– Pilit, am precizat. Scurt. Nu măsura nici opt centimetri de la mâner până la vârf. Nu așa se vând șpițurile la magazin.

– De ce ar fi vrut să te înțepe pe tine? întrebă Beifus cu rânjetul lui sarcastic. Erai doar amicul lui. Venisei acolo ca să ai grijă de el, trimis de soră-sa.

– Fiindcă nu eram decât ceva aflat între el și lumină, am răspuns. Ceva care se mișca și putea fi omul care îl rănise. Era pe moarte. Nu-l mai văzusem niciodată înainte. Dacă el m-a văzut cândva, eu nu știu.

– Ar fi putut fi o prietenie frumoasă, oftă Beifus. Exceptând șpițul, firește.

– Iar faptul că îl avea în mână și că a încercat să mă înjunghie cu el ar putea însemna ceva.

– De pildă ce?

– Un tip în situația lui acționează instinctiv, nu inventează tehnici noi. M-a înțepat între omoplați – o mică pișcătură, un ultim efort slab al unui muribund. Dacă tipul ar fi fost în stare bună, poate că locul ar fi fost altul, iar lovitura, mult mai profundă.

– Cât timp trebuie să mai înghițim gogoșile maimuțoiului ăstuia? întrebă Maglashan. Voi vorbiți cu el ca și când ar fi om. Lăsați-mă să-l abordez cum știu eu.

– Căpitanului nu-i place, replică French pe un ton egal.

– Dracu' să-l ia pe căpitan!

– Căpitanului nu-i plac polițaii de sat, care zic dracu' să-l ia.

Maglashan își încleștă dinții și linia maxilarului i se reliefă, albă. Inspiră adânc, pe nas. Ochii i se îngustară, sticloși.

– Mulțumesc pentru cooperare, spuse și se ridică. Eu plec.

Ocoli masa și se opri lângă mine. Întinse mâna stângă și-mi împinse ușor bărbia.

– Ne mai vedem noi, scumpule. În orașul *meu*.

Mă lovi de două ori peste față cu manșeta mănușii. Nasturii îmi intrară în piele. Am ridicat mâna și mi-am frecat buza.

– Pentru Dumnezeu, Maglashan, exclamă French, stai jos și lasă-l să-și spună poezia. Și ține-ți mâinile departe de el.

– Ai impresia că poți să mă obligi cumva?

French se mulțumi să ridice din umeri. După o clipă, Maglashan își trecu mâna mare peste gură și se înapoie la scaunul lui.

– Să-ți auzim ideile în privința asta, Marlowe, îmi ceru French.

– Printre altele, Clausen trafica probabil droguri. Mi-a mirosit a marijuana în apartamentul lui. Un tip mic și dur număra bani în bucătărie, când am ajuns eu acolo. Avea o armă de foc și un cuțit și pe ambele a încercat să le folosească pe mine. I le-am luat, iar tipul a plecat. El era, probabil, intermediarul. Dar Clausen bea atât de mult, încă nu se mai putea avea încredere în

el. Intermediarul a crezut că sunt vreun polițist, iar ei și ai lui nu voiau să riște să fie ridicat Clausen; ar fi putut fi ușor convins să vorbească. În clipa în care au mirosit un copoi în jurul casei, Clausen a fost terminat.

French întoarse privirea spre Maglashan.

– Ți se pare că are sens?

– Posibil, replică el, printre dinți.

– Presupunând că așa au stat lucrurile, ce legătură au toate astea cu Orrin Quest? mă întrebă French.

– Oricine poate să fumeze țigări cu marijuana, am răspuns. Dacă ești singur, plictisit, deprimat sau fără slujbă, e posibil să ți se pară chiar atrăgătoare. Dar când le fumezi, ai trăiri bizare, egotice. Pe urmă, efectele marijuanei sunt diferite de la om la om. Pe unii îi face foarte duri, iar alții devin doar indiferenți. Să presupunem că Orrin Quest a încercat să șantajeze pe cineva și a amenințat că se duce la poliție. E foarte posibil ca toate cele trei crime să aibă legătură cu traficul de marijuana.

– Asta nu se pupă cu faptul că Orrin Quest avea asupra lui un șpiț de gheață prelucrat, spuse Beifus.

– În conformitate cu locotenentul aici de față, Quest nici nu avea unul. Prin urmare, de vină trebuie să fi fost imaginația mea. Oricum, se poate să-l fi luat pur și simplu de undeva. Poate că șpițurile de gheață constituie o dotare standard în casa lui Lagardie. Aveți ceva în privința lui?

Beifus clătină din cap.

– Deocamdată nu.

– Pe mine nu m-a ucis, am continuat, și probabil că nu a omorât de fapt pe nimeni. Quest i-a spus surorii lui – cel puțin așa susține ea – că lucrează pentru doctorul Lagardie și că niște gangsteri sunt pe urmele lui.

– Acest Lagardie, interveni French, înțepând sugativa de pe birou cu vârful pixului, ce părere ai despre el?

– A practicat medicina în Cleveland. Undeva în centru, în stil mare. Trebuie să fi avut anumite motive pentru care s-a ascuns în Bay City.

– Cleveland, zici? întrebă French tărăgănat, studiind un colț de tavan.

Beifus se uită în jos, la hârtiile sale. Maglashan spuse:

– Probabil se ocupa de avorturi. Îl am sub ochi de o vreme.

– Sub care ochi? se interesă Beifus, pe un ton amabil.

Locotenentul se înroși la față, dar French răspunse în locul lui:

– Probabil sub cel cu care nu se uita pe strada Idaho.

Maglashan se ridică din scaun cu o mișcare violentă.

– Voi, băieți, vă credeți tare deștepți, da' poate că v-ar interesa să știți că suntem un oraș mic, cu o forță polițienească redusă. Din când în când, trebuie să mai lucrăm și pe câte două posturi. Oricum, îmi place ideea asta cu marijuana. Poate că-mi va ușura considerabil munca. O s-o verific chiar acum.

Se îndreptă cu pași hotărâți spre ușă și ieși. French privi în urma lui, la fel ca Beifus. Când ușa se închise, cei doi se uitară unul la altul.

– Pariez că în seara asta repetă raidul ăla, spuse Beifus, iar French încuviință. Într-un apartament, deasupra spălătoriei. Or să se ducă pe plajă, or să înhațe trei sau patru vagabonzi, or să-i îngrămădească în apartament și or să-i alinieze pentru băieții cu aparatele foto.

– Vorbești prea mult, Fred, îi atrase atenția French.

Beifus rânji, dar nu mai spuse nimic.

– Dacă tot făceai presupuneri, mi se adresă French, ce crezi că ar fi putut să caute în camera de la Van Nuys?

– Un bon de primire pentru o valiză plină cu iarbă.

– Nu-i rău. Și mai departe, presupui și unde ar fi putut să fie?

– M-am gândit și eu la asta. Când am vorbit cu el, în Bay City, Hicks nu purta peruca. La urma urmei, cine o poartă acasă? Dar la hotelul Van Nuys o avea în pat. Poate că nu și-o pusese singur.

– Și? întrebă French.

– N-ar fi un loc tocmai rău pentru a ascunde un bon, am spus.

– L-ai putea prinde cu puțină bandă adezivă. E o idee.

În birou se așternu tăcerea. Dama portocalie se întoarse la mașina ei de scris. Eu mi-am privit unghiile. Nu erau atât de curate cum ar fi trebuit să fie. După o pauză, French spuse rar:

– Să nu-ți închipui că ai scăpat de tot, Marlowe. Tot presupunând, cum se face că dr. Lagardie a pomenit de Cleveland în discuția cu tine?

– Am avut grijă să-l verific. Un medic nu-și poate schimba numele, dacă vrea să mai practice medicina. Șpițul de gheață v-a dus pe voi cu gândul la Weepy Moyer, care opera în Cleveland. Sunny Moe Stein opera și el în Cleveland. Într-adevăr, tehnica șpițului era diferită, dar tot șpiț era. Voi ați spus că, poate, băieții s-au perfecționat. Și întotdeauna la bandele astea există și un medic undeva în planul secund.

– Cam trasă de păr. Cam slabă conexiunea.

– Mi-aș face mie însumi un bine dacă aș mai strânge-o puțin?

– Ai putea?

– Pot să-ncerc.

French oftă.

– Puștoaica, Quest, e în regulă, spuse el. Am discutat cu maică-sa, în Kansas. Chiar a venit aici ca să-și caute fratele. Și, într-adevăr, te-a angajat pe tine pentru asta. Te-a descris în termeni buni. Până la un punct. Chiar bănuia că fratele ei e amestecat în ceva urât. Ai făcut ceva bani din asta?

– Nu mult, am replicat. I-am dat banii înapoi. Nu avea cine știe cât.

– Așa nici nu mai trebuie să plătești impozit pe venit, interveni Beifus.

– Hai să lăsăm asta, spuse French. Mingea e acum la procurorul districtual. Și, dacă îl cunosc eu bine pe Endicott, abia de marți într-o săptămână se va decide cum s-o abordeze.

Și schiță un gest spre ușă. M-am ridicat.

– E în regulă dacă nu părăsesc orașul? am întrebat.

Nu se mai sinchisiră să-mi răspundă. Am rămas locului și m-am uitat la ei. Rana de șpiț dintre omoplați mă înțepa și în jurul ei pielea era amorțită. Gura și obrazul mă ardeau acolo unde mă lovise Maglashan cu mănușa din piele de porc. Înotam în ape adânci. Era întuneric, cu vizibilitate redusă, iar în gură aveam gust de sare.

Ei stăteau și se uitau la mine. Dama portocalie țăcănea la mașina ei. Vorbăria polițiștilor era pentru ea cam la fel de incitantă ca picioarele pentru un coregraf. Cei doi aveau figurile calme, șterse, ale unor oameni sănătoși ajunși în condiții dificile. Cu ochii ca întotdeauna, încețoșați și cenușii ca apa înghețată. Cu gura bine definită și strânsă, cu riduri mici în colțul pleoapelor, cu privirea goală și lipsită de sens, nu crudă, dar la mii de kilometri de amabilă. Cu haine de gata, terne, purtate fără stil, cu un soi de dispreț – aspectul oamenilor săraci, dar mândri de puterea lor, mereu în căutarea unor modalități de a o demonstra, de a ți-o îndesa în față, de a o răsuci rânjind și de a te privi cum te zbați, neîndurători fără răutate, haini și totuși nu întotdeauna lipsiți de inimă. Ce să aștepți din partea lor? Civilizația nu are nicio semnificație pentru ei. Din ea nu vedeau decât eșecul, mizeria, resturile, aberațiile și dezgustul.

– La ce mai stai aici? se răsti Beifus. Vrei un pupat mare, plin de scuipat? Nu mai ai nicio replică tare? Păcat!

Vocea i se stinse. Se încruntă și luă un creion de pe birou. Cu o mișcare rapidă a degetelor, îl frânse în două și strânse jumătățile în palmă.

– Te punem pe liber, continuă el, cu glasul scăzut și fără urmă de zâmbet. Du-te și reglează-ți conturile. De ce naiba crezi că îți dăm drumul? Maglashan ți-a obținut un răgaz. Folosește-l.

Am ridicat mâna și mi-am frecat buza. Gura mea avea prea mulți dinți înăuntru.

Beifus își coborî privirea pe masă, luă un ziar și începu să-l citească. French se roti cu scaunul, își puse picioarele pe birou și începu să se holbeze pe fereastră, la parcarea de afară. Dama portocalie se opri din dactilografiat. Încăperea se umplu deodată de o tăcere grea, ca un tort căzut pe jos.

Am ieșit, mergând în liniște, ca și când mi-aș fi croit drum prin apă.

## 25

Biroul era iar gol. Nu tu brunete cu picioare lungi, nu tu fetițe cu ochelari oblici și nici bărbați negricioși cu priviri de gangster.

M-am așezat la birou și m-am uitat cum pălește lumina. Zgomotele celor care plecau spre casele lor se stinseseră. Afară, firmele de neon începuseră să scânteieze una la alta, peste stradă. Aveam ceva de făcut, dar nu știam ce. Orice ar fi fost însă, era inutil. Mi-am făcut ordine pe birou, ascultând scârțâitul unei găleți pe gresia de pe coridor. Mi-am pus hârtiile în sertar, am îndreptat

suportul de creioane, după care am luat o lavetă și am șters mai întâi sticla de pe birou și apoi telefonul. Era întunecat și elegant în lumina palidă. În seara asta nu avea să sune. Nimeni nu avea să-mi mai telefoneze. Nu acum, nu de data asta. Poate chiar niciodată.

Am pus laveta deoparte, împăturită și cu praful în ea, m-am lăsat pe spate și am stat așa, fără a fuma, fără a gândi măcar – un om incolor și gol. Nu aveam față, nu aveam personalitate sau sens, nici chiar nume. Nu voiam să mănânc. Nu voiam nici măcar să beau. Eram pagina zilei de ieri din calendar, mototolită pe fundul coșului de gunoi.

Așa că am tras telefonul spre mine și am format numărul lui Mavis Weld. A sunat, a sunat și iar a sunat. De nouă ori. Asta e cam mult, Marlowe. Probabil că nu e nimeni acasă. Nimeni acasă pentru tine. Am închis. Acum pe cine mai vrei să suni? Ai pe undeva vreun prieten căruia i-ar plăcea să-ți audă glasul? Nu. Pe nimeni.

Hai, te rog, să sune telefonul! Să mă sune cineva și să mă racordeze iar la specia umană! Chiar și un polițist. Chiar și Maglashan. Nu trebuie să mă placă nimeni. Vreau doar să plec de pe planeta asta pustie.

Și telefonul sună.

– Amigo, spuse glasul ei. Avem probleme. Probleme urâte. Fata vrea să te vadă. Te place. Crede că ești un tip cinstit.

– Unde? am întrebat.

N-a fost chiar o întrebare, ci doar un sunet pe care l-am scos. Am tras din pipa rece și mi-am sprijinit capul în mână. Era, oricum, o voce cu care să vorbesc.

– Vii?

– În seara asta aș veghea și un papagal cu febră. Unde anume?

– Vin eu să te iau. Ajung în fața clădirii tale într-un sfert de oră. Nu e ușor de mers acolo unde vom merge noi.

– Dar cu întorsul cum e? am întrebat. Sau asta nu ne mai interesează?

Dar ea închisese deja.

La barul drogheriei de jos am avut timp să dau pe gât două cești de cafea și un sandvici cu brânză topită și două fâșiuțe de șuncă sintetică încastrate în ea, ca un pește mort în nămolul de pe fundul unui iaz secat.

Eram nebun. Și îmi plăcea.

## 26

Era un Mercury decapotabil, cu capota ușoară și ridicată. Când m-am aplecat spre portieră, Dolores Gonzales lunecă spre mine pe bancheta din piele.

– Tu conduci, amigo. Mie nu-mi place să șofez.

Lumina din drogherie cădea pe fața ei. Își schimbase iar hainele, dar tot numai în negru era, cu excepția unei bluze de culoarea focului. Purta pantaloni și o jachetă lejeră, ca un sacou sport bărbătesc.

M-am sprijinit de portieră.

– De ce nu mi-a telefonat ea?

– N-a putut. Nu-ți știa numărul și avea foarte puțin timp la dispoziție.

– De ce?

– A prins momentul și m-a rugat pe mine când a ieșit cineva din cameră, doar pentru o clipă.

– Și de unde a sunat?

– Nu știu numele străzii, dar pot găsi casa. De asta am venit. Te rog să urci în mașină și să ne grăbim.

– Poate, am spus. Sau poate că n-o să urc în mașină. Vârsta înaintată și artrita m-au învățat să fiu prudent.

– Întotdeauna șmecher, făcu ea. Ești un tip foarte ciudat.

– Întotdeauna șmecher când e posibil; și sunt un tip cât se poate de obișnuit, cu un singur cap, folosit în unele cazuri cam necugetat. Iar cazurile astea încep de obicei ca acum.

– Faci dragoste cu mine în noaptea asta? mă întrebă ea șoptit.

– Uite o întrebare deschisă. Probabil că nu.

– Nu ți-ai irosi tu timpul așa. Nu sunt una dintre blondele alea sintetice, cu o piele pe care poți aprinde chibrituri – foste spălătorese cu mâini mari, osoase, genunchi ascuțiți și sâni nereușiți.

– Doar pentru o jumătate de oră, am spus, hai să lăsăm sexul deoparte. E grozav, ca înghețata de ciocolată. Dar vine o vreme când mai degrabă ți-ai tăia gâtul. Sau poate că mai bine mi l-aș tăia pe al meu.

Am ocolit mașina, m-am urcat la volan și am pornit motorul.

– Mergem spre vest, spuse ea, prin Beverly Hills și mai departe.

Am cotit pentru a o lua pe Sunset, spre sud. Dolores și-a scos una dintre țigările ei lungi și cafenii.

– Ai luat o armă cu tine? mă întrebă.

– Nu. La ce mi-ar trebui?

Bicepsul meu stâng apăsa Lugerul în hamul lui.

– Poate că e mai bine așa.

Își potrivi țigara în porttțigaretul auriu și o aprinse cu bricheta aurie. Lumina flăcării părea înghițită de întunecimea ochilor ei.

Am cotit la vest pe Sunset și m-am lăsat absorbit în cele trei șiruri de mașini ale căror șoferi trăgeau tare pentru a ajunge nicăieri și a face nimic.

– Ce fel de problemă are domnișoara Weld?

– Nu știu. A spus doar că are probleme, că e foarte speriată și că are nevoie de tine.

– Ar trebui să poți scorni o poveste mai bună decât asta.

Nu răspunse. Am oprit la un semafor și m-am întors pentru a o privi. Plângea încet în întuneric.

– Nu m-aș atinge nici măcar de un fir de păr din capul lui Mavis Weld, spuse. Nu mă aștept totuși să mă crezi.

– Pe de altă parte, am replicat, poate că faptul că nu ai o poveste bună ajută.

Începu să alunece pe banchetă, spre mine.

– Stai în partea ta de mașină. Eu trebuie să conduc chestia asta.

– Nu vrei să-mi pun capul pe umărul tău?

– Nu în traficul ăsta.

Am oprit la Fairfax, deși aveam verde la semafor, ca să-l las pe unul să cotească la stânga. Claxoanele au urlat violent în spatele meu. Când am pornit din nou, mașina aflată imediat în urma mea țâșni, se așeză paralel cu mine, iar un individ gras, în tricou, urlă:

– Bă, du-te și ia-ți un hamac!

După care zvâcni și-mi intră în față atât de brusc, încât am fost nevoit să frânez.

– Îmi plăcea odată orașul ăsta, am spus ca să spun ceva și să nu gândesc prea intens. Cu mult timp în urmă. Pe Wilshire Boulevard erau copaci. Beverly Hills era un sat. În Westwood loturile de teren se vindeau cu o mie o sută de dolari și nimeni nu cumpăra. Hollywoodul nu era decât o îngrămădire de case din lemn, iar Los Angeles era o întindere mare, aridă și însorită, cu case urâte și lipsite de stil, dar cu oameni buni și pașnici. Avea exact atmosfera după care se dau azi în vânt. Oamenii obișnuiau

să doarmă noaptea pe verande. Grupuri mici de indivizi care se considerau intelectuali îl numeau Atena Americii. Nu era așa ceva, dar nicio mahala cu neoane.

Am traversat La Cienega și am intrat pe Strip. La The Dancers era o feerie de lumini. Terasa era plină-ochi, iar parcarea aducea cu o bucată de fruct prea copt, năpădită de furnici.

– Acum avem personaje ca tipul ăsta, Steelgrave, proprietari de restaurante. Avem tipi ca grăsanul ăla care m-a bătucit pe mine. Avem banii ăi mai tari, țintașii ăi mai pricepuți, muncitorii ăi mai răsăriți, băieții doldora de dolari, gangsterii din New York, Chicago, Detroit... și Cleveland. Avem restaurantele și cluburile șic pe care ei le conduc, hotelurile și blocurile pe care ei le dețin, escrocii și hoațele care locuiesc în ele. Avem mărfuri de lux, peisagiști delicați, designeri vestimentari homo – toată drojdia unui oraș mare și versat, care nu are mai multă personalitate decât un pahar de plastic. În suburbiile rezidențiale, bunul cap de familie citește pagina de sport a ziarului în fața unei ferestre largi, desculț, crezându-se de mare clasă fiindcă are trei mașini în garaj. Mama stă în fața oglinzii ei cu decorațiuni, încercând să-și vopsească cearcănele cât niște valize de sub ochi. Iar juniorul e lipit de telefon, sunând un șir de fetișcane de liceu care vorbesc o engleză aproximativă și țin contraceptive în trusa de farduri.

– La fel e în toate orașele mari, amigo.

– Orașele adevărate au și altceva, o anume structură osoasă sub poleială. Los Angelesul are Hollywoodul, pe care îl detestă. Ar trebui să se considere al naibii de norocos. Fără el, ar fi doar un oraș al comerțului prin poștă. Tot ce e în catalog poți lua mai convenabil din altă parte.

– Ești cinic în seara asta, amigo.

– Am avut câteva necazuri. Singurul motiv pentru care conduc mașina asta cu tine alături e că am avut parte de atâtea probleme, încât încă una în plus pare doar glazura de pe tort.

– Ai făcut ceva rău? întrebă, mai apropiindu-se puțin de mine.

– Ei, am colecționat doar câteva cadavre. Depinde de unghiul din care privești. Polițailor nu le place munca făcută de amatori; au și ei propriul lor serviciu.

– Și ce-ți vor face?

– S-ar putea să mă dea afară din oraș, și nici că m-aș sinchisi. Nu mă împinge atât de tare. Am nevoie de brațul ăsta ca să schimb vitezele.

Se trase repede într-o parte.

– Cred că ești un tip greu de suportat, replică ea. Ia-o în dreapta la Lost Canyon Road.

După un timp am trecut de universitate. Toate luminile orașului erau aprinse acum – un vast covor strălucitor întinzându-se în jos, spre sud, și până aproape de infinit. Un avion huruia pe deasupra, coborând, cu cele două lumini de semnal clipind alternativ. La Lost Canyon am cotit la dreapta, trecând pe lângă porțile mari care duceau spre Bel-Air. Drumul începuse să șerpuiască și să urce. Erau prea multe mașini; farurile străluceau furios pe asfaltul alb, unduitor. Sufla un vânt slab, aducând parfum de salvie sălbatică, iz înțepător de eucalipt și mirosul ușor al prafului. Ferestrele caselor licăreau pe pantele dealului. Am trecut de casa Monterey cu cele două etaje albe ale sale, care trebuie să fi costat șaptezeci de mii de dolari, și cu o firmă luminoasă în față: „Cairn Terriers".

– Următoarea la dreapta, spuse Dolores.

Am cotit. Șoseaua era tot mai abruptă și mai îngustă. Pe margini erau case în spatele zidurilor și arbuști deși, printre care nu se vedea

nimic. Am ajuns apoi la o bifurcație. O mașină de poliție cu lumini roșii era parcată în dreptul ei, iar pe brațul drept se vedeau două automobile oprite în unghi drept. Raza unei lanterne se mișca în sus și-n jos. Am încetinit și am frânat lângă mașina de poliție. În ea, doi agenți stăteau și fumau. Nu s-au mișcat când m-au văzut.

– Ce se întâmplă aici?

– Amigo, habar n-am.

Vocea ei avea un ton reținut, șoptit. Poate că-i era puțin frică. De ce – nu știam.

Un bărbat înalt, cel cu lanterna, veni lângă portieră și îmi puse lumina în față, după care o coborî.

– Drumul e închis în seara asta, îmi spuse. Mergeți undeva anume?

Am tras frâna de mână, am luat lanterna pe care Dolores o scosese din torpedou, am aprins-o și am îndreptat-o spre bărbatul înalt. Purta pantaloni ce păreau scumpi, o cămașă sport cu inițiale pe buzunar și o eșarfă în picățele înnodată la gât. Avea ochelari cu ramă de baga și păr negru, ondulat și lucios. Mai mult de atât nu putea să arate a Hollywood.

– Există vreo explicație? am întrebat. Sau doar pur și simplu faceți legea aici?

– Legea e acolo, dacă vrei să vorbești cu reprezentanții ei, răspunse pe un ton disprețuitor. Noi suntem cetățeni particulari. Locuim în zonă. E un cartier rezidențial. Și așa vrem să rămână.

Un tip cu o armă de vânătoare ieși din umbră și i se alătură. Ținea arma în îndoitura brațului stâng, cu țeava în jos, dar nu părea că o are la el doar de fațadă.

– Pe mine, unul, nu mă deranjează, am spus. Nici nu aveam alte planuri. Vrem doar să ajungem într-un loc.

– Ce loc? întrebă cel înalt.

M-am întors spre Dolores:

– Ce loc?

– E o casă albă sus, pe deal.

– Și ce aveți de gând să faceți acolo? întrebă iar tipul înalt.

– Bărbatul care locuiește acolo îmi e prieten, răspunse ea acid.

El îndreptă o clipă lumina lanternei spre fața ei.

– Arăți grozav. Dar prietenul tău nu ne place. Nu ne dăm în vânt după tipii care încearcă să aducă jocuri de noroc în zone ca asta.

– Eu nu știu nimic despre vreo sală de jocuri, ripostă Dolores.

– Nici polițiștii nu știu. Și nici nu vor să afle. Care-i numele prietenului, scumpo?

– Nu te privește pe tine.

– Du-te acasă și tricotează șosete, scumpo, spuse tipul înalt, care se întoarse apoi spre mine. Drumul e închis în seara asta. Acum știi și de ce.

– Și trebuie să rămână așa? l-am întrebat.

– E nevoie de mai mult decât prezența ta pentru a ne schimba planurile. Ar trebui să vezi ce impozite plătim. Iar maimuțoii ăia din mașina de patrulă – plus mulți alții ca ei la primărie – nu fac decât să se uite-n zare când le cerem să aplice legea.

Am deblocat portiera și am deschis-o. El se trase într-o parte pentru a mă lăsa să cobor. M-am dus până la mașina de patrulă. Cei doi polițai dinăuntru ședeau relaxați. Radioul era lăsat pe volum redus, abia audibil. Unul dintre ei mesteca gumă, ritmic.

– Ce-ar fi să deblocați drumul ăsta și să-i lăsați pe oameni să treacă? am întrebat.

– N-avem ordine în sensul ăsta, amice. Suntem aici doar pentru a păstra liniștea. Dacă cineva începe ceva, noi îi punem capăt.

– Ei zic că sus, la capătul drumului, e o sală de jocuri de noroc.

– Așa zic ei.

– Nu-i credeți?

– Nici măcar nu-ncerc, amice, replică polițaiul și scuipă peste umărul meu.

– Și dacă am o treabă urgentă acolo?

Se uită la mine lipsit de orice expresie și căscă.

– Mulțumesc mult, amice, am spus.

M-am întors la mașină, mi-am luat portofelul, am scos o carte de vizită și i-am întins-o tipului înalt. El îndreptă lanterna spre ea.

– Ei și? întrebă, după care stinse lanterna și rămase tăcut.

Figura lui începu să prindă contur în întuneric.

– Mă duc acolo cu treburi. Pentru mine sunt treburi importante. Lăsați-mă să trec și poate că mâine n-o să mai aveți nevoie să blocați drumul.

– Spui vorbe mari, prietene.

– Ți se pare că am eu banii care-ți trebuie la un club privat de jocuri de noroc?

– *Ea* ar putea să-i aibă, replică tipul, aruncând o privire spre Dolores. Și poate că pe tine te-a adus pentru protecție. Se întoarse spre individul cu arma și-l întrebă: Ce părere ai?

– Hai să riscăm. Sunt doar doi și amândoi treji.

Cel înalt aprinse iar lanterna și începu s-o legene înainte și-napoi. Motorul unei mașini porni. Unul dintre automobile care barau drumul se trase înapoi, spre margine. Am urcat în Mercury, am demarat, am trecut prin spațiul rămas liber și m-am uitat în oglindă cum mașina își reluă poziția în mijlocul drumului, după care stinse farurile.

– Asta e singura cale de intrare și ieșire de aici?

– Ei așa cred, amigo. Mai este una, dar e un drum privat, care trece printr-o proprietate particulară. Ar fi trebuit s-o luăm prin vale.

– A fost cât pe-aci să nu trecem. Nu văd cum ar putea avea cineva aici probleme foarte mari.

– Știam eu că vei găsi tu o cale, amigo.

– Ceva pute, am replicat, obraznic. Și nu e liliacul sălbatic.

– Ce om suspicios! Nici măcar nu vrei să mă săruți?

– Trebuia să folosești replica asta cu cei care au blocat drumul. Tipul înalt părea singur. L-ai fi putut momi în tufișuri.

Mă lovi peste gură cu dosul palmei.

– Ce măgar ești, spuse pe un ton plat, de bună ziua. Următoarea alee la stânga, dacă vrei.

Am urcat puțin și drumul s-a sfârșit brusc, într-un cerc larg și negru, mărginit de pietre văruite. Drept în față se afla un gard de sârmă cu o poartă în el, iar pe ea, o plăcuță: „Drum privat. Trecerea interzisă." Poarta era deschisă. Un lacăt atârna de capătul unui lanț prins de marginea ei. Am ocolit un grup de leandri albi și am ajuns în curtea unei case lungi și albe, cu țiglă pe acoperiș și un garaj cu patru mașini în colț, sub un balcon închis. Ambele uși ale garajului erau închise. Nu se vedea nicio lumină în casă. Luna arunca o strălucire albastră pe zidurile albe din stuc. Câteva dintre ferestrele de jos erau oblonite. Patru lăzi pline de gunoi erau înșirate la picioarele scărilor, alături de o pubelă mare, fără capac, goală. Mai erau și două cutii din oțel cu hârtii înăuntru.

Niciun sunet nu se auzea dinspre casă, niciun semn de viață. Am oprit mașina, am stins farurile și am rămas pe loc. Dolores se mișca în colțul ei. Bancheta părea să se zguduie. Am întins mâna și am atins-o. Tremura.

– Ce s-a întâmplat?

– Ieși... ieși de aici, te rog, bâigui ca și când i-ar fi clănțănit dinții.

– Dar tu?

Deschise portiera din partea ei și sări afară. Am coborât și eu, lăsând portiera deschisă și cheile în contact, cu motorul oprit. Ocoli mașina prin spate și, când se apropie de mine, aproape că

i-am simțit tremuratul înainte de a mă atinge. Apoi se sprijini de mine greu, coapsă pe coapsă și piept pe piept. Brațele ei mi se încolăciră în jurul gâtului.

– Mă port nebunește, șopti. El mă va ucide pentru asta, așa cum l-a ucis pe Stein. Sărută-mă!

Am sărutat-o. Buzele îi erau uscate și fierbinți.

– El e în casă?

– Da.

– Cu cine?

– Cu nimeni altcineva... decât cu Mavis. O va ucide și pe ea.

– Ascultă...

– Sărută-mă din nou. Nu mai am mult de trăit, amigo. Când ești mână-n mână cu un om ca el... mori de tânăr.

Am împins-o de lângă mine, cu blândețe. Ea făcu un pas în spate și ridică mâna dreaptă cu un gest rapid. În ea se afla o armă. M-am uitat la pistol. O rază de lună se reflecta în el, palidă. Îl ținea drept și mâna nu-i mai tremura.

– Ce prietenă aș fi dacă aș apăsa trăgaciul ăsta acum, îmi spuse.

– Împușcătura s-ar auzi până jos, la cei care au blocat drumul.

Ea clătină din cap.

– Nu. Până acolo e un deal. Nu cred că ar auzi, amigo.

Mi-am zis că arma va tresări când ea va apăsa trăgaciul. Dacă m-aș lăsa în jos exact la momentul potrivit... Nu, nu eram chiar atât de bun la asta. N-am spus nimic. Limba îmi părea deodată prea mică în gură. Ea continuă încet, cu glasul moale, obosit:

– Cu Stein n-a mai contat. L-aș fi ucis eu, bucuroasă. O mizerie de om. Să mori nu e mare lucru, și nici să ucizi. Dar să-i atragi pe oameni spre moarte... Se întrerupse, înecată de ceva ce semăna a hohot de plâns. Amigo, mi-ai plăcut din cine știe ce motiv ciudat. Ar fi trebuit să fiu mult deasupra unor asemenea

prostii. Mavis mi l-a luat, dar nu voiam ca el s-o ucidă. Lumea e plină de oameni cu bani.

– Pare un tip simpatic, am spus, privind încă mâna care ținea arma. Neclintită ca o stâncă acum.

Râse disprețuitor.

– Sigur că așa pare. De aia e ceea ce e. Tu te crezi un dur, amigo, dar ești o biată piersică pe lângă Steelgrave.

Coborî arma și fu rândul meu să mă las în jos. N-am fost totuși chiar atât de bun.

– A ucis zece oameni, continuă ea. Cu câte un zâmbet pentru fiecare. Îl cunosc de multă vreme. Îl cunoșteam și în Cleveland.

– Cu șpițuri de gheață?

– Dacă ți-aș da arma, l-ai ucide tu pentru mine?

– M-ai crede, dacă ți-aș promite că da?

– Te-aș crede.

Undeva mai jos se auzi o mașină. Dar părea la fel de departe ca planeta Marte, la fel de fără rost ca chițcăiturile maimuțelor din jungla braziliană. Nu avea nimic de-a face cu mine.

– L-aș ucide dacă aș fi nevoit, am spus, trecându-mi limba peste buze.

Stăteam puțin aplecat în față, cu genunchii ușor îndoiți, gata să sar din nou.

– O seară bună, amigo. Port negru fiindcă sunt frumoasă și ticăloasă... și pierdută.

Îmi întinse arma. Am luat-o. Și am rămas acolo, ținând-o în mână. O clipă, niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Apoi ea surâse, își dădu capul pe spate și urcă în mașină. Porni motorul și închise portiera cu un bufnet, după care se uită la mine. Un zâmbet i se întipărise pe față.

– Am fost grozavă, nu-i așa? mă întrebă șoptit.

Apoi dădu brusc înapoi, în scrâșnet de pneuri pe asfalt. Farurile se aprinseră. Mașina luă curba și dispăru pe după pâlcul de leandri. Luminile i se văzură cotind la stânga, pe drumul privat, plutind printre copaci, iar zgomotul motorului se stinse, lăsând în loc orăcăitul lent al broaștelor. Apoi și el încetă și, un moment, nu se mai auzi nimic. Singura lumină era cea a lunii, bătrână și obosită.

Am scos încărcătorul armei. Avea șapte gloanțe înăuntru, plus unul pe țeavă. Mai lipseau deci două. Am mirosit țeava. Se trăsese cu arma după ce fusese curățată. Poate de două ori.

Am pus încărcătorul la loc și am ținut pistolul în palmă. Avea patul din os alb și calibrul .32.

Orrin Quest fusese împușcat de două ori. Cele două cartușe pe care le culesesem de pe podea fuseseră de calibrul .32. Iar ieri după-amiază, în camera 332 a hotelului Van Nuys, o blondă cu un prosop în dreptul feței îndreptase spre mine o armă de calibrul .32, cu pat din os alb.

Uneori imaginația îți zburdă cam mult în chestiuni de genul ăsta. Uneori nu îți zburdă suficient.

## 27

M-am apropiat cu pași ușori de garaj și am încercat să deschid una dintre cele două uși late. Nu aveau clanțe sau mânere, deci erau probabil acționate prin intermediul unui întrerupător. Am plimbat fasciculul firav al unei lanterne-stilou pe marginile ușilor, însă nu am găsit niciun întrerupător.

Am renunțat și m-am dus la tomberoanele de gunoi. De la ele, trepte din lemn urcau spre o intrare de serviciu. Mă îndoiam că

ușa respectivă va fi fost lăsată descuiată doar pentru mine. Pe verandă mai era o ușă. Asta era neîncuiată. Dincolo de ea era întuneric și mirosea a lemn de eucalipt. Am închis-o în urma mea și am aprins iar lanterna. În colț am văzut o scară și lângă ea ceva ce semăna cu o servantă. Am început să urc treptele.

Undeva, departe, se auzi un bâzâit. M-am oprit. Bâzâitul s-a oprit și el. Am pornit din nou. Bâzâitul nu. Am urcat până la o ușă fără clanță. O altă șmecherie.

De data asta, am găsit întrerupătorul. Era o plăcuță dreptunghiulară, încastrată în tăblia ușii. Prea multe mâini prăfuite o atinseseră. Am apăsat-o, iar ușa a scos un clic și s-a descuiat. Am împins-o cu delicatețea unui tânăr medic stagiar care aduce pe lume primul său copil.

Dincolo de ea era un hol. Prin ferestrele oblonite, razele lunii învăluiau colțul alb al unui aragaz și grilajul cromat de deasupra lui. Bucătăria era suficient de mare pentru a găzdui lecții de dans. O arcadă deschisă ducea spre cămara îmbrăcată în faianță până la tavan. Mai erau acolo o chiuvetă, o ladă frigorifică uriașă prinsă în perete și o sumedenie de aparatură electrică pentru prepararea băuturilor fără efort. Îți alegi otrava, apeși un buton și, patru zile mai târziu, te trezești în prim-planul scenei, la reanimare.

Dincolo de cămară se afla o ușă batantă, care dădea spre o sufragerie întunecată, al cărei capăt se deschidea într-un salon cu pereții din sticlă, în care lumina lunii pătrundea ca apa printr-un baraj spart.

Un hol cu podeaua acoperită de un covor ducea și el undeva. De după o altă arcadă, un șir de trepte urcau în întuneric, pe lângă ele strălucind ceva ce ar fi putut fi cărămizi din sticlă și oțel inox.

În sfârșit, am ajuns în ceea ce ar fi trebuit să fie camera de zi. Avea draperiile trase și era învăluită în întuneric, dar părea vastă.

Bezna era adâncă și am sesizat un miros persistent, care sugera că cineva fusese acolo nu cu mult timp în urmă. Mi-am oprit respirația și am ascultat. În întunericul acela ar fi putut pândi chiar și niște tigri. Sau niște indivizi cu arme supradimensionate, gata de atac, răsuflând neauzit, cu gurile deschise. Sau nimeni și nimic – doar prea multă imaginație acolo unde nu trebuie.

M-am tras încet înapoi până la perete și am pipăit în căutarea unui întrerupător. Întotdeauna există un întrerupător. Toată lumea are întrerupătoare de lumină. De obicei, în dreapta ușii. Intri într-o încăpere și vrei să ai lumină. Foarte bine, trebuie să existe un întrerupător electric într-un loc normal, la o înălțime normală pe perete. În camera asta însă nu exista. Fiindcă nu era o casă normală. Aici ușile și luminile erau acționate în moduri ciudate. Poate că de data asta trebuia să faci ceva bizar – de pildă să iei un do de sus după un si bemol, să calci pe un buton invizibil de sub covor, ori să vorbești pur și simplu, să spui „Să fie lumină!“, și gata: un microfon preia sunetul, preschimbă vibrațiile vocii în impulsuri electrice de mică putere, pe care un transformator le recepteză și acționează un comutator cu mercur.

În seara aia aveam capacități paranormale. Eram un tip care voia companie într-un loc întunecat și care era dispus să plătească mult pentru ea. Cu Lugerul sub braț și pistolul de .32 în mână, eram un dur. Marlowe două-arme, flăcăul din Cyanide Gulch.

Mi-am dezmorțit buzele și am spus cu voce tare:

– Salut din nou. E cineva aici dornic de un detectiv?

Nimeni nu mi-a răspuns, nici măcar ecoul. Sunetul vocii mele a căzut în liniștea înconjurătoare ca un cap obosit pe o pernă moale.

Și imediat o lumină chihlimbarie începu să crească de după bârna aparentă care înconjura plafonul. Deveni treptat tot mai

intensă, ca și când ar fi fost controlată printr-un reostat. Draperii grele, de culoarea caisei, acopereau ferestrele.

Pereții aveau aceeași nuanță. În capătul îndepărtat al camerei, într-o parte, era un bar care se învecina cu cămara. Alături era un alcov cu mese mici și scaune tapițate. În restul încăperii se aflau lampadare, fotolii, canapele de două persoane și celelalte obiecte întâlnite în mod obișnuit în camerele de zi, plus mese lungi, acoperite, în mijloc.

Băieții care blocaseră drumul știau ei ceva, însă salonul era pustiu acum. Niciun semn de viață. Încăperea era aproape goală. Dar nu de tot.

O blondă într-o haină de blană bej-palid stătea rezemată de marginea unui fotoliu, cu mâinile în buzunare. Părul îi era răvășit, iar fața nu îi era albă doar fiindcă lumina din încăpere nu era albă.

– Salut din nou și ție, spuse ea pe un ton plat. Totuși, cred că ai venit prea târziu.

– Prea târziu pentru ce?

M-am apropiat de ea, un fapt care era întotdeauna plăcut. Chiar și atunci, chiar și în casa aceea mult prea tăcută.

– Ești oarecum drăguț. Nu credeam că ești drăguț. Ai reușit să intri. Ai... Vocea i se strânse, sugrumată parcă în gât. Am nevoie de o băutură, reluă ea după o pauză. Sau poate că o să cad.

– E o haină splendidă, am spus.

Ajunsesem lângă ea. Am întins mâna și am atins blana. Blonda nu s-a clintit. Gura i se mișca, tremurând.

– Jder, îmi șopti. Patruzeci de mii de dolari. Închiriată. Pentru film.

– Face și asta parte din film? am întrebat, schițând un gest cu mâna în jurul camerei.

– Ăsta e filmul tuturor filmelor... pentru mine. Am... chiar am nevoie de băutura aia. Dacă încerc să merg...

Glasul i se stinse într-o șoaptă neauzită. Genele îi fluturau.

– Dă-i drumul, leșină, i-am spus. Te prind eu la primul ricoșeu.

Un zâmbet se chinui să i se aștearnă pe chip. Strângând tare din buze, blonda făcea eforturi serioase pentru a se menține în picioare.

– De ce am ajuns prea târziu? am întrebat iar. Prea târziu pentru ce?

– Prea târziu pentru a fi împușcat.

– La naiba! Și eu, care asta am așteptat toată seara! Domnișoara Gonzales m-a adus până aici.

– Știu.

Am întins mâna încă o dată și am pipăit haina. E plăcut să pipăi patruzeci de mii de dolari, fie ei și închiriați.

– Dolores va fi teribil de dezamăgită, mă înștiință ea, cu buzele albite.

– Ba nu.

– Te-a pus la locul potrivit... așa cum a făcut cu Stein.

– Începuse s-o facă, dar s-a răzgândit.

Ea râse. Era un râs mic și prostesc, ca al unui puști care încearcă să se dea mare la o petrecere pentru țânci.

– Ce stil ai tu cu fetele! șopti ea. Cum dracului o faci, frumosule? Cu țigări cu droguri? Nu cred că la mijloc sunt hainele tale, banii sau personalitatea. Fiindcă nu ai de niciunele. Cele mai bune zile ale tale s-au dus și...

Începuse să vorbească mai repede și mai repede, ca un motor cu regulatorul stricat. Când se opri, un suspin istovit pluti în aer, în vreme ce ea se îndoi de la genunchi și căzu drept în brațele mele.

Dacă jucase teatru, o făcuse perfect. Puteam să fiu doldora de arme în toate cele nouă buzunare, și mi-ar fi fost tot atât de utile

ca nouă lumânărele roz pe un tort de aniversare. Dar nu se întâmplă nimic. Niciun dur nu se năpusti spre mine cu automatul în mână. Niciun Steelgrave nu mă gratulă cu surâsul sec și vag de asasin. Niciun pas neauzit nu se furișă în spatele meu.

Atârna în brațele mele, moale ca un prosop ud, și nu la fel de grea ca Orrin Quest, fiind totuși mai puțin moartă, dar suficient de grea pentru ca tendoanele de la genunchi să înceapă să mă doară. Ochii îi erau închiși când i-am împins capul căzut pe pieptul meu. Răsuflarea îi era inaudibilă, iar pe buzele deschise avea o boare albăstrie.

Mi-am trecut brațul drept pe sub genunchii ei, am dus-o până la o canapea aurie și am culcat-o. M-am îndreptat de spate și m-am dus la bar. Era un telefon în colțul lui, dar nu puteam ajunge la el din cauza sticlelor, așa că a trebuit să sar pe deasupra. Am pus mâna pe o sticlă care mi s-a părut potrivită, cu eticheta albastru cu argintiu și cinci stele pe ea. Dopul fusese decapsulat înainte. Am turnat coniacul cu iz tare într-un pahar nepotrivit și am trecut din nou peste bar, luând sticla cu mine.

Ea zăcea așa cum o lăsasem, dar cu ochii deschiși.

– Poți ține paharul?

Putea, cu puțin ajutor. Bău coniacul și își apăsă apoi marginea paharului pe buze, ca și când ar fi vrut să le țină în loc. Am privit-o cum respiră în pahar, aburindu-l. Un zâmbet prinse contur lent pe fața ei.

– E frig în seara asta, spuse.

Își balansă picioarele peste marginea canapelei și le așeză pe podea.

– Mai mult, ceru întinzând paharul, iar eu i-am turnat. Al tău unde e?

– Nu beau. Emoțiile îmi sunt suficient de stârnite și fără băutură.

Al doilea pahar o făcu să-și scuture un fior. Nuanța albastră pierise de pe buzele ei, care nu mai luceau ca luminile semaforului, iar ridurile fine de la colțul ochilor se estompaseră.

– Cine îți stârnește emoțiile?

– Oh, o mulțime de femei care își tot aruncă brațele pe după gâtul meu, leșină pe mine, îmi cer să le sărut și așa mai departe. Au fost două zile pline pentru un amărât fără iaht.

– Fără iaht, repetă ea. Nu-mi place asta. Am crescut în bogăție.

– Mda. Te-ai născut cu un Cadillac în gură. Și cred că știu unde.

Ochii i se îngustară.

– Știi?

– Doar nu crezi că e cine știe ce secret, nu?

– Păi... eu..., bâigui ea, dar se opri și schiță un gest neajutorat. Nu mă pot gândi la nicio replică în seara asta.

– E un dialog tehnicolor. Te prinde și nu te mai lasă.

– Nu crezi că vorbim ca doi idioți?

– Am putea deveni raționali. Unde e Steelgrave?

Ea continuă să se uite la mine. Îmi întinse paharul, iar eu l-am luat și l-am pus undeva fără a-mi dezlipi ochii de la ea. Nici ea nu și-i îndepărtă pe ai ei de la mine. Se scurse așa un minut lung.

– A fost aici, răspunse în cele din urmă, atât de rar, de parcă ar fi trebuit să inventeze cuvintele unul câte unul. Poți să-mi dai o țigară?

– Vechiul truc cu țigara!

Am scos două, mi le-am pus în gură și le-am aprins. M-am aplecat apoi și am îndesat una între buzele ei rubinii.

– Nimic nu-i mai excitant ca asta, spuse ea. Exceptând, poate, genele fluturate pe obraz.

– Sexul e un lucru minunat, am replicat. Mai ales atunci când nu vrei să răspunzi la întrebări.

Ea trase în piept și clipi, apoi ridică mâna pentru a-și așeza țigara mai bine. După toți anii ăștia, tot n-am învățat să pun țigara în gura unei fete așa cum vrea ea.

Își dădu capul pe spate, făcând ca părul moale să i se clatine pe lângă obraji, și se uită la mine să vadă impactul. Paloarea dispăruse de pe fața ei. Tenul îi era chiar ușor îmbujorat. Dar în ochii ei ceva veghea și aștepta.

– Ești de treabă, îmi spuse când văzu că nu fac nimic senzațional. Pentru un tip ca tine.

Am rămas tot netulburat.

– Dar de fapt nu știu bine ce fel de tip ești, nu-i așa? Râse pe neașteptate și o lacrimă i se ivi de nicăieri, alunecându-i pe obraz, când continuă: Din câte îmi dau seama, s-ar putea să fii de treabă orice fel de tip ești.

Își smulse țigara din gură, duse mâna în locul ei și mușcă.

– Ce-i cu mine? mă întrebă. Sunt beată?

– Tragi de timp, am răspuns. Dar nu-s sigur în privința motivului – să dai cuiva timp să ajungă aici... sau să plece. Dar la fel de bine ar putea fi doar efectul coniacului, pe lângă șoc. Ești doar o fetiță care ar vrea să plângă cu fața în șorțul mamei ei.

– Nu în șorțul mamei. Aș putea să plâng și într-un butoi.

– Bine, ne-am înțeles în privința asta. Deci, unde e Steelgrave?

– Ar trebui să fii bucuros, oriunde ar fi. Trebuia să te ucidă. Sau așa crede el.

– Tu ai vrut să vin aici, nu? Țineai chiar atât de mult la el?

Își suflă scrumul căzut pe dosul mâinii. Câteva firișoare îmi intrară în ochi și a trebuit să clipesc des.

– Țineam, odată.

Își puse o mână pe genunchi și își răsfiră degetele, studiindu-și unghiile. Apoi ridică ochii încet, fără a mișca din cap.

– Pare a fi trecut cam o mie de ani de când am cunoscut un tip drăguț și liniștit, care știa cum să se poarte în public și nu-și flutura șarmul în fiecare bistrou din oraș. Da, mi-a plăcut de el. Mi-a plăcut mult.

Își ridică iar mâna la gură și își mușcă încheietura unui deget. Apoi duse aceeași mână în buzunarul hainei și scoase un pistol automat cu patul alb, frate cu cel aflat la mine.

– Iar în final l-am iubit cu ăsta, îmi spuse.

M-am ridicat și i l-am luat din mână. Am mirosit țeava. Da. Deci erau două cu care se trăsese.

– Nu ai de gând să-l înfășori într-o batistă, așa cum se face în filme?

I-am dat drumul în celălalt buzunar al sacoului, de unde ar fi putut culege câteva firișoare interesante de tutun și vreo două, trei semințe care nu creșteau decât pe versantul sud-estic al primăriei din Beverly Hills. S-ar putea să-l amuze o vreme pe chimistul poliției.

## 28

Am privit-o o vreme, mușcându-mi colțul buzei. Mă privea și ea. N-am văzut nicio schimbare de expresie. Pe urmă am început să studiez camera. Am ridicat husa de pe una dintre mesele lungi. Sub ea era desenul unei rulete, dar fără roata în sine. Sub masă nu era nimic.

– Încearcă scaunul cu magnolii, îmi sugeră ea.

Nu se uita spre el, așa că a trebuit să-l găsesc singur. E surprinzător cât de mult mi-a luat asta. Era un fotoliu cu spătar înalt, îmbrăcat

în pânză înflorată, genul acela care, în trecut, era menit să te fe- rească de curent când stăteai în dreptul unui foc de cărbuni.

Era întors cu spatele spre mine. M-am dus spre el mergând fără grabă. Era aproape complet orientat spre perete. Chiar și așa, mi s-a părut ridicol că nu l-am observat când m-am întors de la bar. Zăcea în colțul fotoliului, cu capul înclinat spre spate. Avea o garoafă albă cu roșu, care părea atât de proaspătă, de parcă o florăreasă tocmai i-o prinsese la rever. Ochii îi erau pe jumătate deschiși, așa cum se întâmplă de multe ori. Priveau către un punct din colțul tavanului. Glonțul trecuse prin buzunarul hainei la două rânduri. Fusese tras de cineva care știuse bine unde e inima.

I-am atins obrazul; era cald încă. I-am ridicat mâna și am lăsat-o apoi să cadă. Era moale. Părea exact ca mâna cuiva. I-am pipăit artera de la gât. Sângele nu mai pulsa în corpul lui și foarte puțin îi pătase haina. Mi-am șters mâinile pe batistă și am rămas nemișcat, privindu-i chipul mic și liniștit. Tot ce făcusem și ce nu făcusem, tot ce reușisem și tot ce greșisem – totul era irosit.

M-am întors, m-am așezat aproape de ea și mi-am pus mâinile pe genunchi.

– Ce te așteptai să fac? mă întrebă ea. Mi-a ucis fratele.

– Fratele tău nu era chiar un înger.

– Nu trebuia să-l ucidă.

– Cineva trebuia s-o facă – și încă repede.

Ochii i s-au mărit deodată.

– Nu te-ai întrebat niciodată, am continuat, de ce Steelgrave nu s-a luat de mine și de ce te-a lăsat pe tine să te duci ieri la hotelul Van Nuys, în loc să se ducă el? Nu te-ai întrebat niciodată de ce un tip cu resursele și cu experiența lui n-a încercat să obțină fotogra- fiile acelea, orice ar fi fost nevoit să facă pentru a pune mâna pe ele?

Nu răspunse.

– De când știi de existența fotografiilor? am întrebat-o.

– De câteva săptămâni, aproape două luni. Am primit una prin poștă la două zile după ce... după ce am luat prânzul împreună.

– După ce Stein a fost ucis.

– Da, sigur.

– Ai crezut că Steelgrave l-a omorât?

– Nu. De ce să cred așa ceva? Adică, până în seara asta.

– Ce s-a întâmplat după ce ai primit fotografia?

– M-a sunat fratele meu, Orrin, și mi-a spus că și-a pierdut slujba și a rămas fără bani. Voia să-i dau eu. N-a pomenit nimic despre poză. Nici n-a fost nevoie. N-a existat decât un moment în care ar fi putut fi făcută.

– Cum de ți-a aflat numărul?

– Numărul de telefon? Tu cum l-ai obținut?

– L-am cumpărat.

– Ei bine..., spuse ea și schiță un gest vag cu mâna. De ce nu chemi poliția să încheiem totul?

– Stai puțin. Și pe urmă ce s-a mai întâmplat? Alte copii ale fotografiei?

– Câte una în fiecare săptămână. I le-am arătat *lui*, adăugă ea, cu un gest spre scaunul cu pânză înflorată. Nu i-a plăcut deloc. Despre Orrin nu i-am spus.

– Probabil că știa. Cei de teapa lui află întotdeauna.

– Bănuiesc că da.

– Dar nu știa și unde se ascundea Orrin, am precizat. Altfel, n-ar fi așteptat atât de mult. *Când* i-ai spus lui Steelgrave?

Ea se uită în altă parte, strângându-și brațul cu mâna cealaltă.

– Astăzi, răspunse în cele din urmă, parcă de departe.

– De ce astăzi?

Răsuflarea i se opri în gât.

– Te rog, nu-mi pune tot felul de întrebări inutile. Nu mă chinui. Nu mai poți face nimic. Credeam că ai putea... atunci când am sunat-o pe Dolores. Acum nu mai poți.

– Bine, am replicat. Dar cred că e ceva ce nu înțelegi. Steelgrave știa că persoana cu fotografia voia bani – bani mulți. Și știa că, mai devreme sau mai târziu, șantajistul în cauză tot ar fi ieșit la lumină. Asta aștepta el. Nu-i păsa deloc de fotografia în sine... decât pentru tine.

– Și mi-a dovedit asta, spuse ea pe un ton obosit.

– În felul lui.

Vocea ei răsună cu un calm glacial când reluă:

– Mi-a ucis fratele. Mi-a spus-o el însuși. Gangsterul, tot gangster. Interesanți oameni întâlnești în Hollywood, nu ți se pare? Inclusiv eu.

– Odată ai ținut la el, am replicat dur.

Pete roșii i-au apărut în obraji.

– Nu țin la nimeni. M-am săturat să tot țin la oameni. Aruncă o privire scurtă la scaunul înalt, cu pânză înflorată, și continuă: Am încetat să mai țin la el seara trecută. M-a întrebat despre tine – cine ești și așa mai departe. I-am zis că va trebui să recunosc că eram la hotelul Van Nuys atunci când omul acela zăcea acolo, mort.

– Aveai de gând să spui asta poliției?

– Aveam de gând să i-o spun lui Julius Oppenheimer. El ar fi știut ce să facă.

– Dacă nu el, atunci unul dintre câinii lui, fără îndoială, am ricanat.

Ea nu zâmbi. Și nici eu.

– Dacă Oppenheimer n-ar fi știut ce să facă, eu aș fi fost terminată ca actriță, adăugă pe un ton plat, lipsit de interes. Acum sunt terminată ca tot, nu numai ca actriță.

Am scos o țigară și am aprins-o. I-am oferit și ei una. M-a refuzat. Eu, unul, nu mă grăbeam. Timpul părea să nu mai aibă importanță pentru mine. Și nici altceva. Eram secătuit.

– Mergi prea repede pentru mine, am spus după un moment. Când te-ai dus la Van Nuys, nu știai că Steelgrave era de fapt Weepy Moyer.

– Nu.

– Și atunci, de ce te-ai dus?

– Ca să răscumpăr fotografiile acelea.

– Nu cred. La ora aia, fotografiile nu însemnau mare lucru pentru tine. În fond, nu era în ele nimic altceva decât voi doi la masă, împreună.

Ea se holbă la mine, după care strânse tare din ochi și apoi îi deschise larg.

– N-o să plâng, îmi declară. Am spus că nu știam. Dar cum fusese în închisoare atunci, mi-am dat seama că exista un lucru în privința lui despre care nu voia să se afle. Bănuiam că e amestecat într-un soi de extorcare. Dar nu că ucidea oameni.

– Aha, am răspuns.

M-am ridicat și m-am dus iar la scaunul cu spătar înalt. Ochii ei m-au urmărit. M-am aplecat deasupra lui Steelgrave și am pipăit sub brațul lui, în stânga. Era o armă acolo, în tocul ei. N-am atins-o. M-am întors și m-am așezat în fața ei.

– O să coste mulți bani să dregem situația asta, am spus.

Pentru prima dată în seara aceea, surâse – un surâs mic și slab, dar un surâs.

– Nu am mulți bani. Așa că, asta e!

– Oppenheimer are. Iar tu valorezi deja milioane pentru el.

– N-ar risca. Prea mulți oameni și-au tăiat felia lor în lumea filmului de azi. O să accepte pierderea și o să uite totul în șase luni.

– Ai zis că te-ai fi dus la el.

– Am zis că m-aș fi dus dacă aș fi fost în necaz și n-aș fi făcut nimic rău. Acum însă, am făcut.

– Dar ce zici de Ballou? Și pentru el valorezi mulți bani.

– Nu valorez niciun ban găurit, pentru nimeni. Las-o baltă, Marlowe! Ai intenții bune, dar eu îi cunosc pe oamenii ăștia.

– Aici intervine rolul meu, am replicat. Doar de asta ai trimis după mine.

– Splendid! exclamă ea. Atunci, drege-o tu, dragule. Pe gratis.

Vocea îi redevenise seacă și tremurătoare.

M-am apropiat și m-am așezat alături de ea, pe canapea. Am prins-o de braț, i-am scos mâna din buzunar și i-am strâns-o în mâna mea. Era rece ca gheața, în ciuda blănii. Ea își întoarse capul și mă privi drept în față. Apoi clătină ușor din cap.

– Crede-mă, dragule. Nu merit. Nici măcar să te culci cu mine.

I-am răsucit mâna și i-am deschis degetele. Erau țepene și nu s-au lăsat ușor, dar le-am întins unul câte unul și i-am netezit palma.

– Spune-mi de ce aveai arma la tine.

– Arma?

– Nu trage de timp ca să născocești ceva. Spune-mi și gata. Voiai să-l ucizi?

– De ce nu, dragule? Credeam că însemn ceva pentru el. Dar bănuiesc că sunt cam înfumurată. M-a îmbrobodit bine. Nimeni nu înseamnă nimic pentru Steelgrave-ii din lumea asta. Și nimeni nu mai înseamnă nimic pentru Mavis Weld-ele din lumea asta.

Își trase mâna și zâmbi vag.

– N-ar fi trebuit să-ți dau arma aia. Dacă te-aș ucide, aș mai putea scăpa încă basma curată.

Am scos pistolul și i l-am întins. Ea îl luă și se ridică repede. Țeava era îndreptată spre mine. Zâmbetul acela mic și obosit îi animă iarăși buzele. Degetul ei stătea neclintit pe trăgaci.

– Țintește sus, i-am spus. Mi-am îmbrăcat lenjeria antiglonț.

Lăsă brațul în jos și, pentru o clipă, mă privi nemișcată. Apoi aruncă pistolul pe canapea.

– Cred că nu-mi place scenariul, mă înștiință. Nu-mi plac replicile. Nu se potrivesc cu mine, dacă înțelegi la ce mă refer.

Râse, privind în jos. Vârful pantofului i se mișca în sus și-n jos pe covor.

– Am avut o conversație plăcută, dragule, continuă ea. Telefonul e acolo, la capătul barului.

– Mersi. Îți amintești care e numărul lui Dolores?

– De ce al ei?

N-am răspuns, așa că mi l-a spus. Am traversat încăperea până la bar și am format. Aceeași rutină ca înainte. Bună seara, Chateau Bercy, cine o caută pe domnișoara Gonzalez, vă rog? Un moment, vă rog... Țâr-țâr... Și o voce morocănoasă care spuse:

– Alo?

– Marlowe sunt. Chiar ai vrut să mi-o coci?

Aproape că i-am auzit respirația oprindu-se o clipă. Deși nu chiar; nu poți să auzi asta la telefon. Deși uneori ai impresia că poți.

– Amigo, mă bucur să-ți aud glasul. Mă bucur foarte tare.

– Ai vrut sau n-ai vrut?

– Păi... nu știu. Mă întristează să cred că poate am vrut. Fiindcă îmi placi mult de tot.

– Am un mic necaz aici.

– Adică el e...

Urmă o pauză lungă. Se auzi un telefon sunând la celălalt capăt al firului. Atenție! Apoi ea reluă:

– El e acolo?

– Este... într-un fel. E și nu e.

De data asta chiar i-am auzit răsuflarea. Un suspin prelung, aproape un șuierat.

– Cine mai e acolo?

– Nimeni. Doar eu și tema mea pentru acasă. Vreau să te întreb ceva. Este extrem de important – letal. Să-mi spui adevărul. De unde ai avut chestia pe care mi-ai dat-o în seara asta?

– Păi, de la el. El mi-a dat-o.

– Când?

– Mai devreme, în după-amiaza asta. De ce?

– Cât de devreme?

– Pe la șase, cred.

– *De ce* ți-a dat-o ție?

– Mi-a cerut s-o păstrez. El are întotdeauna una asupra lui.

– Ți-a cerut s-o păstrezi... De ce?

– Nu mi-a zis, amigo. Așa era el, făcea chestii din astea. Și nu obișnuia să se explice.

– Ai observat ceva neobișnuit? Cu privire la ce ți-a dat.

– Mmm... nu, n-am observat.

– Ba da. Ai observat că se trăsese cu ea și că mirosea a praf de pușcă.

– Dar nu am...

– Ba da. Ai observat. Și te-ai mirat. N-ai vrut s-o păstrezi. Și n-ai păstrat-o. I-ai dat-o înapoi. Fiindcă nu-ți place să le ții prin preajmă.

Tăcere. Într-un târziu, ea spuse:

– Desigur. Dar de ce a vrut să mi-o dea mie? Dacă asta s-a întâmplat, firește.

– Nu ți-a spus de ce. A încercat doar să-ți verse o armă în poală, iar tu n-ai acceptat. Îți amintești?

– Așa trebuie să spun?

– *Si.*

– Voi fi în siguranță dacă voi spune asta?

– Când ai vrut tu să fii în siguranță?

Ea râse ușor.

– Amigo, ce bine mă înțelegi tu!

– O seară bună, i-am urat.

– Un moment! Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat.

– Nici măcar nu ți-am telefonat.

Am închis și m-am întors. Mavis Weld stătea în mijlocul camerei, privindu-mă.

– Ai mașina aici? am întrebat-o.

– Da.

– Haide!

– Să fac ce?

– Să te duci acasă. Asta-i tot.

– Nu poți s-o rezolvi așa, replică ea cu voce moale.

– Ești clienta mea.

– Nu pot să te las să faci asta. L-am ucis. De ce să fii tu implicat?

– Nu mai pierde vremea. Și când pleci, ia-o pe drumul din spate. Nu pe unde m-a adus Dolores.

Ea mă privi drept în ochi și repetă, pe un ton încordat:

– Dar l-am ucis.

– Nu aud nimic din ce vorbești.

Dinții îi prinseră buza de jos și strânseră fără milă. Părea că-i e greu să respire. Stătea neclintită. M-am apropiat și i-am atins obrazul cu un deget. Apoi am apăsat tare și m-am uitat cum pata albă se înroșește.

– Dacă vrei să știi ce motiv am, trebuie să-ți spun că nu are nicio legătură cu tine. Le-o datorez băieților. N-am jucat cu cărțile curate în jocul ăsta. Iar ei știu. Și eu știu. Și le dau șansa să joace fin.

– De parcă ar trebui să le dea cineva vreodată așa ceva! replică ea, după care se întoarse brusc și plecă.

Am urmărit-o cu privirea până la arcadă și am așteptat să se uite la mine. Dar s-a îndepărtat fără a întoarce capul. După un răstimp lung am auzit un huruit și apoi bufnetul unui obiect greu – ușa garajului ridicându-se. Motorul unei mașini porni. Continuă să toarcă, după care începu iar huruitul. Când încetă, torsul motorului se pierdu în depărtare. Acum nu se mai auzea nimic. Liniștea din casă atârna în falduri groase în jurul meu, ca haina de blană pe umerii lui Mavis Weld.

Am luat paharul și sticla de coniac, m-am dus la bar și am trecut peste el. Am clătit paharul în chiuvetă și am pus sticla înapoi, pe raft. De data asta am găsit șmecheria, iar ușa de la capătul opus al barului s-a deschis. M-am apropiat de Steelgrave.

Am luat arma pe care mi-o dăduse Dolores, am șters-o, am pus-o în mâna flască, am strâns-o o clipă și pe urmă i-am dat drumul. Pistolul căzu cu zgomot pe covor. Poziția părea una firească. Nu mă interesau amprentele; omul învățase de multă vreme să nu lase vreuna pe arme.

Deci îmi rămăseseră trei pistoale. L-am scos pe cel din tocul lui, l-am pus pe raft sub tejgheaua barului și l-am înfășurat într-un prosop. De Luger nu m-am atins. Trebuia să mă mai ocup de celălalt revolver cu mâner alb. Am încercat să-mi dau seama de la ce distanță de Steelgrave se trăsese cu el. Destul de mare ca să nu lase urme de arsură, dar probabil nu foarte mare. M-am așezat cam la un metru de el și am tras două focuri pe lângă trupul lui. Gloanțele se înfipseră pașnic în perete. Am împins scaunul până ce l-am adus cu fața spre mijlocul încăperii. Am pus micul revolver pe pânza care acoperea una dintre mesele de ruletă. Am pipăit mușchiul acela mare din lateralul gâtului – cel care de obicei se

rigidizează primul. Nu mi-am dat seama dacă începuse să înțepenească sau nu, dar pielea era mai rece decât înainte.

Nu aveam la dispoziție chiar tot timpul din lume.

M-am dus la telefon și am format numărul Departamentului de Poliție din Los Angeles. Am cerut să vorbesc cu Christy French. Un tip de la biroul omucideri a venit la aparat, mi-a spus că French a plecat acasă și m-a întrebat ce treabă am cu el. Am răspuns că era un apel cu titlu personal, pe care el îl aștepta. Tipul mi-a dat numărul lui de acasă fără prea multă tragere de inimă – nu fiindcă i-ar fi păsat, ci pentru că lor nu le place să dea nimănui nimic, niciodată.

Am format și a răspuns o femeie, care i-a strigat numele. Când a vorbit, vocea lui părea calmă și odihnită.

– Sunt Marlowe. Ce făceai?

– Îi citeam povești puștiului meu. Ar trebui să fie în pat la ora asta. Care-i treaba?

– Îți amintești cum ieri, la Van Nuys, ai zis că, dacă se găsește cineva să-ți șoptească despre Weepy Moyer, respectivul se va alege cu un prieten?

– Mda.

– Ei bine, eu am nevoie de un prieten.

– Ce ai despre el?

Nu părea foarte interesat.

– Presupun că e același tip. Steelgrave.

– Prea multe presupuneri, amice. L-am pus la păstrare fiindcă și noi am crezut același lucru. Numai că nu ne-a adus nicio bucurie.

– Ați primit un pont. Un pont pe care el însuși l-a lansat. Pentru ca în seara în care Stein a fost trimis în lumea drepților, el să fie sub ochii voștri.

– Tu ai inventat chestia asta... sau ai vreo dovadă?

Acum părea ceva mai puțin relaxat.

– Dacă un tip a ieșit din închisoare cu bilet de voie de la medicul închisorii, ai cum să dovedești asta?

Urmă o tăcere. Am auzit o voce de copil plângându-se de ceva și glasul unei femei răspunzându-i.

– S-a mai întâmplat, răspunse French pe un ton greu. Știu și eu? E cam dificil de făcut. Probabil că l-au eliberat sub pază. Tipul s-a dat la paznic?

– Asta-i teoria mea.

– Mai cizeleaz-o la noapte. Altceva?

– Sunt la Stillwood Heights. Într-o casă mare, pregătită pentru jocuri, iar cetățenii din zonă nu-s încântați.

– Am citit despre asta. Steelgrave e acolo?

– Este. Iar eu sunt singur cu el, aici.

O altă tăcere. Copilul urlă și am avut impresia că aud trosnetul unei palme. Puștiul urlă și mai tare. French strigă la cineva.

– Dă-mi-l la telefon, îmi spuse în cele din urmă.

– În seara asta nu ești culmea istețimii, Christy. De ce crezi că te-am sunat *pe tine*?

– Mda, replică el. Ce prost sunt! Care-i adresa?

– Nu știu. Dar e pe Tower Road la capăt, în Stillwood Heights, iar numărul de telefon e Halldale 9-5033. Te aștept.

Repetă numărul și adăugă, vorbind rar:

– De data asta chiar mă aștepți, da?

– Trebuie să se-ntâmple și asta cândva.

În receptor se auzi un clic, și am închis.

Am străbătut casa aprinzând luminile acolo unde le-am găsit și am ieșit pe ușa din spate, în capătul scărilor. Era acolo un bec mare, pentru mașini. L-am aprins și pe el. Am coborât apoi treptele și m-am apropiat de leandri. Poarta era deschisă, la fel ca înainte. Am închis-o,

am pus lanțul și am încuiat. M-am întors cu pași lenți, privind luna, adulmecând aerul nopții, ascultând greierii și broaștele. Am intrat în casă, am găsit ușa din față și am aprins lumina de deasupra ei. Afară era un loc întins de parcare și o pajiște circulară, cu trandafiri. Dar pentru a pleca trebuia să ocolești casa prin spate.

Nu mai erau drumuri de acces, cu excepția aleii care trecea pe proprietățile învecinate. M-am întrebat cine locuia acolo. Departe, printre copaci, se vedeau luminile unei case mari. Vreun mahăr de la Hollywood, probabil, vreun priceput în pupături băloase și în scursuri pornografice.

M-am întors în casă și am pipăit arma cu care abia ce trăsesem. Era suficient de rece. Iar domnul Steelgrave începuse să arate ca și când chiar intenționa să rămână răposat.

Nicio sirenă. Într-un târziu am auzit însă zgomotul unei mașini care urca panta. Am ieșit în întâmpinarea ei – eu și visul meu frumos.

## 29

Au venit așa cum vin de obicei – mari, duri și tăcuți, cu ochii scânteind de atenție și precauți până la neîncredere.

– Drăguță coșmelie, spuse French. Unde-i clientul?

– Înăuntru, replică Beifus, fără a aștepta să răspund eu.

Au străbătut camera cu pași lenți și s-au oprit în fața lui, privind în jos, solemn.

– Mort, ai zice, remarcă Beifus.

French se aplecă și luă arma de pe podea, prizând-o cu degetul mare și arătătorul de garda trăgaciului. Privirea îi zvâcni într-o

parte și bărbia i se smuci. Beifus ridică celălalt pistol cu mânerul alb, strecurând un creion pe țeavă.

– Amprentele sunt la locul lor, sper, zise apoi și mirosi arma. Oh, da, puișorul ăsta a muncit. Al tău cum e, Christy?

– S-a tras cu el, răspunse French, după care adulmecă din nou. Dar nu recent.

Scoase o lanternă subțire din buzunar și lumină interiorul țevii.

– Cu ore în urmă, adăugă apoi.

– În Bay City, într-o casă de pe Wyoming Street, am precizat eu.

Amândoi se răsuciră spre mine la unison.

– Asta bănuiești? mă întrebă French rostind cuvintele rar.

– Da.

Se duse spre masa acoperită și puse arma la o oarecare distanță de cealaltă.

– Mai bine să le etichetăm imediat, Fred. Sunt surori gemene. Semnăm amândoi etichetele.

Beifus încuviință și scotoci în buzunar, găsind în cele din urmă două etichete cu șnur – chestii pe care polițaii le poartă mereu la ei.

French se apropie de mine.

– Hai să terminăm cu bănuielile și să trecem la partea pe care o știi.

– O fată pe care o cunosc mi-a telefonat în seara asta și mi-a spus că un client al meu e în pericol aici – pericol din partea lui, am specificat și am arătat cu bărbia spre mortul de pe scaun. Fata despre care vorbesc m-a adus aici cu mașina. Am trecut de barajul de pe drum; câțiva inși ne-au văzut pe amândoi. Fata m-a lăsat în spatele casei și a plecat.

– Are și un nume tipa asta? întrebă French.

– Dolores Gonzalez. Apartamentele Chateau Bercy. De pe Franklin Avenue. Ea e în poze.

– Aha, făcu Beifus și-și dădu ochii peste cap.

– Cine e clientul tău? Fata cu pricina? se interesă French.

– Nu. În niciun caz.

– Și ea are nume?

– Încă nu.

Se uitară amândoi la mine cu mutre dure. Maxilarul lui French se mișcă brusc. Umflăturile mușchilor se iviră în lateral, sub oasele fălcii.

– Reguli noi, deci? întrebă el moale.

– Trebuie să existe un fel de înțelegere cu privire la publicitate. Procurorul districtual ar trebui să fie de acord.

– Nu-l cunoști bine pe procuror, spuse Beifus. Mănâncă publicitatea așa cum mănânc eu mazărea de primăvară.

– Noi nu-ți asigurăm niciun fel de susținere, interveni French.

– Atunci, n-are nume, am replicat.

– Există zece moduri în care îl putem afla, băiete, reluă Beifus. De ce să procedăm în felul ăsta care nu ne face bine nici nouă, nici ție?

– Fără publicitate – exceptând cazul în care se fac acuzații oficiale.

– Nu poți scăpa cu asta, Marlowe.

– La naiba! am exclamat. Tipul ăsta l-a ucis pe Orrin Quest. Duceți arma aia la sediu și comparați-o cu gloanțele extrase din corpul lui. Faceți-mi măcar cadoul ăsta, înainte de a mă împinge într-o poziție imposibilă.

– Nu ți-aș face cadou nici măcar capătul ars al unui chibrit, ripostă French.

N-am mai spus nimic, iar el s-a holbat la mine cu o ură înghețată în priviri. Buzele i s-au mișcat încet, iar în glas a avut o nuanță groasă când a întrebat:

– Erai aici când a încasat-o?

– Nu.

– Dar cine era?

– El, am replicat, privind spre Steelgrave.

– Și mai cine?

– N-o să vă mint. Și n-o să spun nimic din ceea ce nu vreau să spun – decât în termenii pe care i-am amintit. Nu știu cine mai era aici când a încasat-o.

– Cine era aici când ai venit tu?

N-am răspuns. El întoarse capul încet și-i spuse lui Beifus:

– Pune-i cătușele. La spate.

Celălalt ezită. Apoi scoase o pereche de cătușe din buzunarul stâng și veni spre mine.

– Pune mâinile la spate, îmi ceru pe un ton stânjenit.

M-am conformat. El închise cătușele. French se apropie fără grabă și se proțăpi în fața mea, cu ochii pe jumătate închiși. Pielea din jurul lor era cenușie, obosită.

– O să-ți țin un mic discurs, mă anunță. Și n-o să-ți placă.

N-am zis nimic.

– Așa e cu noi, puiule, reluă el. Suntem copoi și nimeni nu ne-nghite. Și, de parcă n-am avea destule probleme, ne-am procopsit și cu tine. Ca și când nu ne-ar alerga de colo-colo tipii din birourile din colț, ăia de la primărie, șeful din tura de noapte, șeful din tura de zi, Camera de Comerț, Luminăția Sa primarul din biroul lui de patru ori mai mare decât cele trei cotinețe în care se înghesuie echipa noastră de la omucideri. Ca și când n-am fi avut de lucru anul trecut cu o sută paișpe crime în alea trei cotinețe în care nu sunt suficiente scaune ca să stea jos toată echipa aia amărâtă odată. Ni se duce viața scormonind printre chiloți murdari și în miros de dinți stricați. Urcăm pe scări întunecate ca să punem mâna pe câte o javră înarmată cu o pungă de iarbă, iar uneori

nici nu mai ajungem sus, iar nevestele ne așteaptă acasă cu mâncarea pe masă toată noaptea și toate nopțile pe urmă. Fiindcă nu mai venim acasă. Iar în nopțile în care mai venim, ajungem atât de al dracului de istoviți, încât nu mai suntem în stare să mâncăm, să dormim sau să citim măcar minciunile pe care le scriu ziarele despre noi. Așa că stăm cu ochii deschiși în întuneric, într-o casă ieftină, pe o stradă ieftină, și-i ascultăm pe bețivanii care se distrează-n colț. Și tocmai când ațipim, sună telefonul, așa că ne sculăm și o luăm de la capăt. Și nimic din ce facem nu e bine, niciodată. Nici măcar o dată. Dacă obținem o mărturisire, înseamnă că am scos-o cu forța, zic ei, iar un avocat de doi bani ne zice „gestapoviști„ la tribunal și rânjește când ne mai stâlcim gramatica. Dacă facem vreo greșeală, ne trimit la circulație și ne petrecem serile plăcute de vară culegând bețivi din șanțuri, înjurați de târfe și ușurându-i de cuțite pe slinoșii în costume țipătoare. Dar nu, toate astea nu ne fac suficient de fericiți; trebuie să ne mai procopsim și cu tine.

Se opri și își trase răsuflarea. Fața îi lucea ușor, ca și când ar fi transpirat. Se aplecă spre mine, îndoindu-se din talie.

– Trebuie să ne procopsim și cu tine, repetă el. Trebuie să ne procopsim cu deștepți cu licență de practică privată, care ascund informații, o iau pe ocolite și stârnesc praful în nasul nostru. Trebuie să vii tu, să ascunzi dovezi și să faci înscenări care n-ar păcăli nici măcar un țânc bolnav. Deci nu te-ar deranja dacă aș zice că ești un cioflingar de doi bani, al dracului și cu fundu-n două luntri, nu-i așa, puiule?

– Ai vrea să mă deranjeze? am întrebat.

Își îndreptă spatele.

– Tare mi-ar plăcea.

– Câte ceva din ce ai spus tu aici e adevărat, am replicat. Dar nu tot. Oricărui detectiv particular îi place să se joace cu poliția, iar uneori

e greu să-ți dai seama cine face regulile jocului. Câteodată nu are încredere în poliție, și pe bună dreptate. Câteodată dă de necaz fără să vrea și e nevoit să joace partida așa cum îi vin cărțile. De obicei, ar prefera să poată trage altele; i-ar plăcea să-și poată câștiga pâinea.

– Licența ta de practică e terminată, spuse French. Începând de acum. Problema asta n-o să-ți mai facă necazuri.

– O să fie terminată atunci când comisia care mi-a acordat-o o să mi-o retragă. Nu înainte.

Beifus interveni pe un ton potolit:

– Hai să continuăm, Christy. Chestia asta mai poate aștepta.

– Continui imediat. În felul meu. Mierloiul ăsta încă n-a vorbit. Și aștept să-și dea drumul. Marea cuvântare. Nu-mi zice că ai deșertat tot sacul, Marlowe.

– Dar ce vrei mai exact să spun? l-am întrebat.

– Ia ghici!

– În seara asta ești tare de tot. Vrei să mă frângi în două. Numai că ai nevoie de o scuză. Aștepți cumva să ți-o ofer eu?

– Ar putea fi util, replică el printre dinți.

– Tu ce ai fi făcut în locul meu?

– Nu mă văd coborând atât de jos, îmi răspunse, lingându-și buza de sus.

Mâna dreaptă îi atârna liberă pe lângă corp. Fără să-și dea seama, își încleșta și-și descleșta degetele.

– Ia-o ușor, Christy, îl preveni colegul lui. Potolește-te.

French nu se clinti. Când Beifus veni și se așeză între mine și el, răbufni:

– Pleacă de aici, Fred!

– Nu.

French strânse pumnul și i-l repezi în maxilar. Celălalt se împletici înapoi și veni peste mine. Genunchii i se înmuiară. Se apleacă

în față și tuși. Îndoit de mijloc, clătină din cap încet. După o vreme, se îndreptă de spate cu un geamăt, apoi se întoarse spre mine și rânji.

– Ăsta e un nou model de interogatoriu, spuse. Polițaii se caftesc reciproc, iar suspecții își deșartă sacul de frică uitându-se la ei.

Ridică o mână și își pipăi colțul maxilarului. Deja începuse să se umfle. Buzele îi zâmbeau, însă în ochi avea încă o privire vagă. French stătea nemișcat și tăcut. Beifus scoase un pachet de țigări, îl scutură până ce ieși una și i-l întinse lui French. Acesta se uită când la el, când la țigară.

– Șaptesprezece ani am tras. Până și nevasta mă urăște, spuse apoi și, ridicând o mână, îi trase o palmă ușoară peste obraz. Beifus continua să zâmbească.

– Pe tine te-am lovit, Fred?

– Nimeni nu m-a lovit, Christy. Nu-mi amintesc să mă fi lovit cineva.

– Scoate-i cătușele și du-l în mașină. E arestat. Leagă-l de portieră, dacă ți se pare necesar.

– Bine, replică Beifus, după care veni și îmi descuie cătușele. Hai cu mine, puiule!

M-am holbat la French. El mă privi de parcă s-ar fi uitat la tapetul de pe perete – fără a mă vedea.

Am trecut pe sub arcadă și am ieșit din casă.

## 30

Nu știam cum îl cheamă, dar părea cam prea scund și subțire pentru un polițist – ceea ce trebuie să fi fost, în parte fiindcă se afla acolo, în parte pentru că, atunci când s-a întins peste masă

ca să ia o carte, i-am văzut tocul de piele de sub braț și patul unui pistol de poliție, de calibrul .38.

Nu vorbea mult, dar atunci când o făcea, avea o voce plăcută, moale și fluidă. Iar când zâmbea, se lumina întreaga încăpere.

– Splendidă etalare, am spus, privindu-l pe deasupra cărților.

Jucam Canfield dublu – sau mai degrabă el juca. Eu doar stăteam acolo și mă uitam, privindu-i mâinile mici, foarte curate și foarte îngrijite, întinzându-se peste masă, atingând o carte, ridicând-o delicat și punând-o în altă parte. Concomitent, își țuguia ușor buzele și fluiera ceva lipsit de melodie – un șuier slab, ca un motor nou, încă nesigur pe el.

Zâmbi și așeză un nouă de roșu peste un zece de negru.

– Cânt mult la pian, îmi spuse. Am un Steinway de concert. Prefer în general Mozart și Bach. Sunt puțin cam de modă veche. Multora li se pare o chestie plictisitoare. Mie, nu.

– O etalare perfectă, am spus din nou și am așezat o carte.

– Ai fi surprins să afli cât de dificil poate fi Mozart. Pare simplu atunci când îl auzi bine interpretat.

– Dar cine-l poate interpreta bine? am întrebat.

– Schnabel.

– Rubinstein?

El clătină din cap.

– Prea greu. Prea emoțional. Mozart e muzică pură. Orice comentariu al interpretului e superfluu.

– Pariez că-i aduci pe mulți în dispoziție propice mărturisirilor. Îți place slujba?

El mută o nouă carte și își îndoi vag degetele. Avea unghii scurte, dar lucioase. Se vedea că era un om care agrea să-și miște mâinile, să facă mici gesturi abia observabile, semne fără nicio semnificație anume, line, ușoare și curgătoare precum puful de lebădă.

Îi ofereau senzația unor lucruri delicate realizate cu delicatețe, dar nicidecum slabe. Mda, Mozart... Era evident!

Era cam cinci și jumătate, iar dincolo de ferestrele cu jaluzele cerul se lumina. Biroul cu capac din colț era închis. Ne aflam în aceeași încăpere în care fusesem ieri după-amiază. La capătul mesei, creionul chimic zăcea acolo unde îl pusese cineva, după ce locotenentul Maglashan din Bay City azvârlise cu el în perete. Biroul plat la care stătuse Christy French era plin de scrum. Un chiștoc de trabuc atârna precar pe marginea scrumierei din sticlă. O molie dădea ocol becului din tavan, care avea un abajur din sticlă alb cu verde, ca acelea care mai există încă în hotelurile de la țară.

– Obosit? mă întrebă.

– Terminat.

– N-ar trebui să te lași amestecat în aiurelile astea complicate. Nu văd niciun motiv s-o faci.

– Niciun motiv să împuști un om?

El îmi oferi unul dintre zâmbetele acelea calde ale lui.

– Nu ai împușcat pe nimeni.

– Ce te face să spui asta?

– Logica... și multă experiență căpătată stând aici, printre oameni.

– Presupun că totuși îți place slujba, am spus.

– E muncă de noapte. Îmi lasă zilele libere să exersez. O am deja de doisprezece ani. În timpul ăsta, am văzut mulți ciudați venind și plecând.

Trase încă un as, exact la timp; aproape că ne blocaserăm.

– Asculți multe mărturisiri?

– Nu ascult mărturisiri, replică el. Eu doar facilitez o stare de spirit.

– Și de ce dai totul în vileag?

Se lăsă pe spate în scaun și ciocăni ușor cu muchia cărții în marginea mesei. Zâmbetul apăru din nou.

– Nu dau în vileag nimic. Pe tine te-am citit deja de mult.

– Și atunci, de ce mă mai țin aici?

La asta nu-mi mai răspunse. Aruncă o privire la ceasul de pe perete.

– Cred că putem să mâncăm ceva acum.

Cu asta, se ridică și se îndreptă spre ușă. O întredeschise și vorbi încet cu cineva de afară. Apoi reveni, se așeză la loc și studie cărțile.

– N-are rost, spuse. Încă trei, și ne-am blocat. E-n regulă dacă o luăm de la capăt?

– Pentru mine era în regulă și dacă nu începeam. Eu nu joc cărți. Șah, da.

Îmi aruncă o privire rapidă.

– De ce n-ai spus așa? Și eu prefer șahul.

– Eu, unul, aș prefera o cafea neagră, fierbinte și amară precum păcatul.

– Imediat. Dar nu pot să promit că va fi ceea ce înțelegi tu prin cafea.

– Ce mama dracului, eu mănânc pe unde apuc! Ei, și dacă nu eu l-am împușcat, cine a făcut-o?

– Păi, cred că asta îi sâcâie pe ei.

– Ar trebui să fie bucuroși că l-a împușcat cineva.

– Probabil că sunt. Dar nu le place modul în care s-a întâmplat.

– Personal, mi s-a părut că mai bine de atât nici nu se poate.

El mă privi în tăcere. Ținea cărțile în ambele mâini, toate grămadă. Le netezi, le întoarse cu fața și le împărți rapid în două teancuri. Cărțile păreau să curgă din mâinile lui într-un fir continuu.

– Dacă ai fi la fel de rapid cu o armă..., am început eu.

Fluxul de cărți se opri. Fără o mișcare perceptibilă, în locul lor apăru un pistol. Îl ținea lejer în mâna dreaptă, îndreptat spre colțul îndepărtat al încăperii. Apoi dispăru și cărțile își reluară curgerea.

– Te irosești aici, i-am spus. Ar trebui să fii în Las Vegas.

Luă un teanc, îl amestecă rapid și îmi dădu un popă înconjurat de inimi negre.

– Prefer Steinwayul meu.

Ușa se deschise și un ins în uniformă intră, aducând o tavă. Am mâncat carne de porc tocată, din conservă, și am băut o cafea fierbinte, dar slabă. Era deja dimineață.

La opt și un sfert a intrat Christy French. Pălăria îi era așezată pe ceafă, iar sub ochi avea pete întunecate.

M-am uitat la el și apoi la tipul cel scund așezat vizavi de mine, la masă. Dar el nu mai era acolo. Nici cărțile nu mai erau acolo. Nimic nu mai era acolo, decât un scaun împins aproape de masă și vasele din care mâncasem, strânse pe tavă. Pentru o clipă, am avut o senzație bizară.

Apoi Christy French ocoli masa, trase scaunul, se așeză și își sprijini bărbia în palmă. Își scoase pălăria și își ciufuli părul. Mă fixă cu o privire grea, sumbră. Revenisem deci în lumea polițailor.

## 31

– Procurorul vrea să te vadă la ora nouă, îmi spuse el. După aia, cred că o să poți pleca acasă. Dacă nu te agață cu ceva. Îmi pare rău că ai fost nevoit să stai pe scaunul ăla toată noaptea.

– Nu-i nimic. Exercițiul mi-a priit.

– Mda, ai revenit în tranșee, replică și se uită morocănos la farfuriile de pe tavă.

– Ați pus mâna pe Lagardie? l-am întrebat.

– Nu. E medic, totuși. A practicat medicina în Cleveland, adăugă apoi, întorcând privirea spre mine.

– Nu pot să sufăr când toate se leagă atât de bine.

– Ce vrei să zici?

– Tânărul Quest vrea să-l șantajeze pe Steelgrave. Și, printr-o pură întâmplare, dă peste unicul tip din Bay City care poate dovedi cine e Steelgrave. Ei, *asta chiar* se leagă prea bine!

– Nu cumva ai uitat ceva?

– Sunt atât de obosit, încât mi-aș putea uita și numele. Ce anume?

– Și eu, replică French. *Cineva* i-a spus cine era Steelgrave. Când a fost făcută fotografia aia, Moe Stein nu fusese încă abțiguit. Și atunci, ce rost avea poza, dacă nu știa nimeni cine era Steelgrave?

– Cred că domnișoara Weld știa, am replicat. Iar Quest era fratele ei.

– Nu ești foarte logic, băiete, spuse el și zâmbi ostenit. Și-ar fi ajutat ea fratele să-l pună pe jar pe amicul ei, dar și pe ea însăși?

– Eu mă dau bătut. Poate că poza a fost doar o coincidență. Cealaltă soră a lui – clienta mea, adică – spunea că îi place să fotografieze oameni à la camera ascunsă. Cu cât mai ascunsă, cu atât mai bine. Dacă ar fi trăit suficient, ai fi putut să-l arestezi pentru ultraj.

– Pentru crimă, spuse French pe un ton indiferent.

– Poftim?

– Maglashan a găsit șpițul ăla de gheață. Numai că n-a vrut să-ți spună ție.

– Ar trebui să aveți mai mult decât atât.

– Avem, dar e o chestie deja moartă. Clausen și Mileaway Marston au cazier. Puștiul e mort. Familia lui e una respectabilă.

El a ieșit din rând și s-a-nhăitat cu cine nu trebuia. N-are rost să-i terfelim familia doar pentru a dovedi că poliția poate soluționa un caz.

– Ce frumos din partea voastră! Cum rămâne însă cu Steelgrave?

– Asta nu mai ține de mine, răspunse French și dădu să se ridice de pe scaun. Când un gangster e prins, cât durează ancheta?

– Cât timp e material de prima pagină a ziarelor, am replicat. Dar aici apare și o problemă de identitate.

– Ba nu.

M-am uitat la el.

– Cum adică nu?

– Așa bine. Suntem siguri.

Se ridicase deja în picioare. Își netezi părul cu mâna, își aranjă cravata și își puse pălăria. Din colțul gurii, mă înștiință cu o voce joasă:

– Neoficial îți spun: am fost siguri de la bun început. Doar că nu-l aveam cu nimic la mână.

– Mersi, am zis. N-o să mai spun nimănui. Cum rămâne cu armele?

Se opri și rămase cu privirea fixată asupra mesei. Apoi ochii i se ridicară spre ai mei, fără grabă.

– Ambele îi aparțin lui Steelgrave. Mai mult, avea permis de portarmă. Eliberat de biroul șerifului dintr-un alt comitat. Nu mă întreba de ce. Una dintre ele... Se întrerupse o clipă și, studiind peretele de deasupra capului meu, reluă: Una dintre ele l-a ucis pe Quest... aceeași care l-a ucis pe Stein.

– Care dintre ele?

Zâmbi slab.

– Ar fi teribil dacă tipul de la balistică le-ar încurca, iar noi nu ne-am da seama.

Așteptă să spun eu ceva, însă eu nu aveam nimic de spus, așa că schiță un gest cu mâna.

– Atunci, adio! N-am nimic personal cu tine, dar sper că procurorul o să-ți ia și pielea – așa, în fâșii lungi și subțiri.

Cu asta, se întoarse și ieși. Aș fi putut să fac și eu același lucru, dar am rămas acolo, holbându-mă la perete peste masă, ca și când aș fi uitat cum să mă ridic de pe scaun. După o vreme, ușa se deschise și intră dama cu păr portocaliu. Își descuie biroul cu capac, își luă pălăria imposibilă de pe părul la fel de imposibil și își atârnă jacheta într-un cârlig gol prins pe perete. Deschise apoi fereastra de lângă ea, își desfăcu mașina de scris și îi puse hârtie. Pe urmă se uită la mine.

– Aștepți pe cineva?

– Aici locuiesc, am răspuns. Aici am stat toată noaptea.

Ea mă privi fix o clipă.

– Ai fost aici și ieri după-amiază. Te țin minte.

Apoi se întoarse spre mașina ei de scris și începu să dea din degete. Dinspre fereastra deschisă se auzeau scrâșnetele mașinilor care umpleau parcarea. Cerul avea o strălucire alburie, fără prea mult smog. Avea să fie o zi fierbinte.

Telefonul sună pe biroul damei portocalii. Ea spuse ceva inaudibil în receptor și apoi închise. Și iar se uită la mine.

– Domnul Endicott e în biroul lui, mă înștiință. Știi drumul?

– Am lucrat acolo odinioară. Nu pentru el însă. Am fost concediat.

Ea mă privi cu aceea expresie de oficialitate pe care o au toți. O voce care părea să vină de oriunde altundeva, numai din gura ei nu, recomandă:

– Plesnește-l peste bot cu mănușa udă.

M-am apropiat de ea și m-am uitat în jos, la părul ei portocaliu. La rădăcini se vedea destul de cărunt.

– Cine a zis asta?

– Peretele, replică ea. Vorbește. Sunt vocile morților care au trecut prin el în drum spre iad.

Am ieșit din încăpere cu pași moi și am închis ușa cu grijă, să nu facă vreun zgomot.

# 32

La intrare, treci de ușile duble rotative. Dincolo de ele este o combinație de centrală telefonică și birou de informații, la care stă una dintre acele femei fără vârstă pe care le vezi prin birourile municipale de oriunde din lume. N-au fost niciodată tinere și nici bătrâne nu vor fi. Nu au frumusețe, nici șarm sau eleganță. Nu trebuie să placă nimănui. Sunt inofensive. Sunt politicoase fără a fi amabile, sunt inteligente și bine pregătite, fără a nutri vreun interes real pentru ceva anume. Sunt lucrul acela în care se transformă oamenii atunci când renunță la viață pentru simpla existență și la ambiție pentru siguranță.

Dincolo de birou se întind un șir de cămăruțe cu pereți din sticlă, care mărginesc zidul pe o latură a încăperii. Pe latura cealaltă este sala de așteptare – câteva scaune tari, toate cu fața spre cămăruțe.

Cam jumătate erau ocupate de oameni care așteptau. Pe fețele lor se așternuseră expresia aceea de lungă așteptare, dar și conștiința faptului că mai aveau încă mult de așteptat. Majoritatea erau jerpeliți. Unul dintre ei venise din închisoare; era în salopetă, cu un paznic după el – un tinerel alb la față, vânjos, cu ochii goi.

În capătul șirului de cămăruțe, pe o ușă se vedea scris: SEWELL ENDICOTT, PROCUROR DISTRICTUAL. Am ciocănit și am intrat într-o încăpere vastă, pe colț. Era o cameră plăcută,

de modă veche, cu scaune din piele cu spătar înalt și cu fotografii ale procurorilor și guvernatorilor anteriori atârnate pe pereți. Perdelele de la cele patru ferestre fluturau în curentul de aer. Un ventilator așezat pe un raft înalt bâzâia și se rotea lent, descriind un arc lejer.

Așezat în spatele biroului său, Sewell Endicott mă privi înaintând. Îmi făcu semn spre scaunul din fața lui. M-am așezat. Era înalt și slab, cu ten măsliniu, părul negru, ondulat, și degete lungi.

– Tu ești Marlowe? mă întrebă cu o voce în care se distingea o nuanță de accent din Sud.

Mi-am zis că de fapt nu are nevoie de răspuns, așa că am tăcut și am așteptat.

– Ești într-o poziție dificilă, Marlowe. Situația nu arată deloc bine. Ai fost prins încercând să ascunzi dovezi utile pentru soluționarea unei crime. Asta înseamnă obstrucționarea justiției. Ai putea s-o pățești.

– Încercând să ascund ce dovezi? am întrebat.

El luă o fotografie de pe birou și se încruntă la ea. Eu m-am uitat spre celelalte două persoane din încăpere; ședeau în scaune alăturate. Una dintre ele era Mavis Weld. Purta ochelari cu lentile negre și rame albe, late. Nu-i puteam vedea ochii, dar mi s-a părut că se uită la mine. Nu zâmbea deloc. Și stătea complet nemișcată.

Lângă ea ședea un bărbat într-un costum gri-pal din flanel, cu o garoafă cât o dalie prinsă la rever. Fuma o țigară cu monogramă și scutura scrumul pe podea, ignorând scrumiera cu picior aflată alături. Îl știam din fotografiile pe care le văzusem în ziare. Lee Farrell, unul dintre cei mai tari avocați din țară. Avea părul alb, dar o privire tânără și strălucitoare în ochi, și tenul bronzat natural. Arăta ca și când numai să dai mâna cu el te-ar costa o mie de dolari.

Endicott se lăsă pe spate și bătu darabana pe brațul scaunului cu degetele lui lungi. Apoi se întoarse cu o politețe deferentă spre Mavis Weld.

– Și cât de bine îl cunoșteați pe Steelgrave, domnișoară Weld?

– Foarte bine. Intim. Era fermecător, din unele puncte de vedere. Nici nu-mi vine să cred...

Se întrerupse și ridică din umeri.

– Și sunteți pregătită să veniți în boxă și să dați o declarație sub jurământ cu privire la locul și momentul în care a fost făcută această fotografie?

Întoarse poza cu fața spre ea și i-o arătă. Farrell interveni, cu un aer indiferent:

– Numai o clipă. Aceea este dovada pe care se presupune că ar fi ascuns-o domnul Marlowe?

– Eu pun întrebările aici! replică Endicott răstit.

Farrell zâmbi.

– Ei bine, în caz că răspunsul este da, fotografia aceea nu dovedește nimic.

– Vreți să-mi răspundeți la întrebare, domnișoară Weld? reluă Endicott pe un ton catifelat.

Ea spuse repede, afabil:

– Nu, domnule Endicott, n-aș putea jura unde și când a fost făcută fotografia aceasta. Nici nu știam că a fost făcută.

– Tot ce trebuie să faceți este să vă uitați la ea, sugeră Endicott.

– Și tot ce știu e ceea ce văd când mă uit.

Eu am zâmbit. Farrell mă privi cu o sclipire în ochi. Procurorul îmi observă zâmbetul.

– Vi se pare ceva amuzant? se răsti la mine.

– N-am dormit deloc în noaptea asta. Fața îmi tot joacă feste, am replicat.

El mă privi aspru și se întoarse apoi spre Mavis Weld.

– Vreți să dezvoltați puțin ideea, domnișoară Weld?

– Mi se fac multe fotografii, domnule Endicott. În diverse locuri, alături de diverși oameni. Am luat prânzul și cina la The Dancers împreună cu domnul Steelgrave și cu numeroși alți bărbați. Nu știu ce doriți să vă spun.

Farrell rosti pe un ton dulce:

– Dacă înțeleg bine, ați vrea ca domnișoara Weld să depună mărturie pentru a stabili contextul acestei fotografii. În ce fel de condiții?

– Asta este treaba mea, răspunse Endicott abrupt. Cineva l-a împușcat mortal pe Steelgrave seara trecută. E posibil să fi fost o femeie. E posibil să fi fost domnișoara Weld. Regret să spun asta, dar nu pare deloc improbabil.

Mavis Weld își privi mâinile, răsucind o mănușă albă între degete.

– Bun, continuă Farrell, să conturăm un scenariu. Unul în care fotografia aceea face parte dintre dovezile de care dispuneți – dacă o puteți plasa în context. Dar nu puteți. Nici domnișoara Weld n-o poate plasa pentru dumneavoastră. Tot ce știe despre ea este ceea ce vede când o privește. Ceea ce vede oricine. Va trebui s-o coroborați cu ajutorul unui martor care să jure cu privire la locul, momentul și modalitatea în care a fost făcută. Altfel, eu aș avea obiecții... dacă s-ar întâmpla să fiu de cealaltă parte a barei. Aș putea aduce chiar experți care să jure că fotografia e un fals.

– Nu mă îndoiesc că ați putea, replică Endicott scurt.

– Singurul care o poate corobora este cel care a făcut-o, continuă Farrell, fără a se grăbi și fără a se înfierbânta. Iar despre el înțeleg că este mort. Bănuiesc că de asta a și fost ucis.

– Fotografia asta, interveni Endicott, este o dovadă clară că, la un anumit moment, Steelgrave nu era în închisoare și deci nu avea alibi pentru uciderea lui Stein.

– Va fi o dovadă atunci când – și dacă – o veți putea folosi la proces. Pentru numele lui Dumnezeu, Endicott, nu încerc eu să te învăț care-i legea. Știi bine! Lasă-ncolo fotografia! Nu dovedește nimic. Niciun ziar nu va îndrăzni s-o publice. Niciun judecător n-o va admite ca probă, fiindcă niciun martor competent n-o poate corobora. Iar dacă ea constituie dovada pe care se presupune că o ascundea Marlowe, în termeni legali înseamnă că nu a ascuns nimic.

– Nu aveam de gând să-l acuz pe Steelgrave de crimă, spuse Endicott sec. Dar m-ar interesa să știu cine l-a ucis pe el. Și, oricât de fantastic ar părea, și poliția e interesată să afle. Sper că preocuparea noastră nu vi se pare deranjantă.

– Nimic nu mi se pare deranjant. De asta am ajuns unde sunt. Știți sigur că Steelgrave a fost ucis?

Endicott se mulțumi să-l privească fix. Farrell continuă pe același ton lejer:

– Înțeleg că au fost găsite două arme, ambele proprietatea lui Steelgrave.

– Cine v-a spus asta? întrebă procurorul iute, și se aplecă în față, încruntat.

Farrell își puse țigara în scrumiera cu picior și ridică din umeri.

– Ei, lucrurile astea se află. Una dintre cele două arme i-a ucis pe Quest și pe Stein. Cealaltă l-a omorât pe Steelgrave. Cu focuri trase de aproape. Recunosc că tipii ăștia nu obișnuiesc să-și ia adio de la lume în felul ăsta. Dar se poate întâmpla.

Endicott replică pe un ton grav:

– Fără îndoială. Mulțumesc pentru sugestie. Se mai fac și greșeli.

Farrell zâmbi vag și rămase tăcut. Procurorul se întoarse cu mișcări lente spre Mavis Weld.

– Domnișoară Weld, biroul acesta – sau cel puțin persoana care îl ocupă în prezent – nu dorește să-și facă publicitate pe seama oamenilor pentru care un anumit gen de reclamă ar fi fatal. Este de datoria mea să aflu dacă cineva se face vinovat pentru aceste crime și să aduc persoana în cauză în fața justiției, dacă dispun de dovezi suficiente. Nu este însă de datoria mea să vă distrug cariera exploatând faptul că ați avut ghinionul sau lipsa de inspirație de a fi prietenă cu un om care, deși niciodată condamnat sau măcar judecat pentru vreo infracțiune, a făcut parte fără nicio îndoială, la un moment dat, dintr-o grupare criminală. Nu cred că ați fost perfect sinceră cu mine în privința acestei fotografii, dar nu vă voi mai presa acum. Nu are niciun rost să vă întreb dacă l-ați împușcat pe Steelgrave. Dar vă întreb dacă dețineți informații ce ar putea sugera cine l-a ucis.

Farrell interveni rapid:

– Informații, domnișoară Weld, nu simple bănuieli.

Ea îl privi pe Endicott în față.

– Nu.

Procurorul se ridică și se înclină.

– Asta e tot, deocamdată. Vă mulțumesc.

Farrell și Mavis Weld se ridicară la rândul lor. Eu nu m-am mișcat.

– Convocați o conferință de presă? întrebă avocatul.

– Cred că voi lăsa lucrul acesta în seama dumneavoastră, domnule Farrell. Întotdeauna ați știut cum să tratați cu presa.

Farrell încuviință și se apropie de ușă. Ea nu păru să se uite la mine când ieși, dar ceva îmi atinse ușor ceafa. Probabil accidental. Mâneca ei.

Endicott așteptă până când ușa se închise, după care se întoarse spre mine.

– Farrell te reprezintă și pe dumneata? Am uitat să-l întreb.

– Nu mi-l pot permite. Așa că sunt vulnerabil.

El zâmbi subțire.

– Adică îi las pe ei să-și facă jocurile și pe urmă încerc să-mi salvez demnitatea aruncându-mă asupra ta?

– Nu v-aș putea împiedica.

– Nu ești chiar mândru de felul în care ai abordat lucrurile, nu, Marlowe?

– Am fost prins pe picior greșit. Iar pe urmă, m-am văzut nevoit să suport consecințele.

– Nu crezi că ai o anumită datorie față de lege?

– Ba da, dacă legea ar fi ca dumneavoastră.

Endicott își trecu degetele lungi prin părul ondulat.

– Ți-aș putea oferi diverse răspunsuri la replica ta. Și toate ar suna cam la fel. Oricine este supus legii. În țara în care trăim însă, asta e greu de înțeles. Ni se pare că legea ne e dușman. Suntem o națiune care urăște poliția.

– E nevoie de multe eforturi pentru ca situația să se schimbe. De ambele părți.

Se aplecă și apăsă butonul unei sonerii.

– Da, spuse apoi. E nevoie. Dar cineva trebuie să înceapă. Îți mulțumesc că ai venit.

Când eu am ieșit, pe o altă ușă a intrat secretara, cu un dosar gros în mână.

## 33

După ce m-am ras și am luat un al doilea mic dejun, nu m-am mai simțit chiar ca tăvița cu nisip în care a fătat pisica. M-am dus

la birou, am descuiat ușa și am adulmecat aerul stătut, cu iz de praf. Am deschis fereastra și am tras în piept mirosul de prăjit de la cafeneaua de alături. M-am așezat la birou și i-am simțit sub degete mâzga zgrunțuroasă. Mi-am umplut pipa, am aprins-o, m-am lăsat pe spate în scaun și am privit în jur.

– Salut! am spus.

Am salutat biroul, cele trei fișete verzi, covorul rărit, scaunul din fața mea și lampa din tavan cu trei molii moarte în ea, care zăceau acolo de cel puțin șase luni. Am salutat peretele despărțitor din sticlă ranforsată și lemnăria murdară, pixul de pe birou și telefonul mult prea ostenit. Am salutat pielea solzoasă a unui crocodil pe nume Marlowe, un detectiv particular în a noastră comunitate mică și prosperă. N-o fi el cel mai inteligent tip din lume, dar e ieftin. A început prin a fi ieftin și a sfârșit prin a fi și mai și.

M-am aplecat, am luat și am pus pe birou sticla veche de Old Forester. Era plină cam o treime. Old Forester. Oare cine ți-o fi dat-o, amice? Asta-i marfă calitatea-ntâi. Nicidecum de nasul tău. Un client trebuie să fi fost. Am avut și eu un client odată.

Iar asta mi-a adus aminte de ea. Și poate că mintea mea e mai tare decât credeam. Fiindcă a sunat telefonul și vocea ei mică și ascuțită avea exact același ton pe care îl avusese prima dată când îmi telefonase.

– Sunt în cabina aceea telefonică, îmi spuse. Dacă ești singur, urc.

– Aha.

– Bănuiesc că ești supărat pe mine.

– Nu sunt supărat pe nimeni. Sunt doar obosit.

– A, da, îmi închipui, replică vocea subțirică. Dar eu urc oricum. Nu-mi pasă dacă chiar ești supărat pe mine.

Și închise. Am scos dopul sticlei de Old Forester și am mirosit-o. M-a trecut un fior. Era clar, deci. Atunci când nu puteam să simt damful de whisky fără să mă treacă fiorii, însemna că sunt terminat.

Am pus sticla deoparte și am descuiat ușa interioară. Apoi i-am auzit bocănitul pe coridor. Aș fi recunoscut oriunde pașii aceia mici și apăsați. Am deschis ușa, ea a intrat și s-a uitat la mine cu o expresie reținută.

Totul dispăruse. Ochelarii oblici, noua pieptănătură, pălărioara elegantă, parfumul și aerul prețios. Accesoriile, rujul și toate celelalte. Toate dispăruseră. Arăta exact așa cum arătase atunci, în prima dimineață. Același taior maroniu, aceeași geantă pătrățoasă, aceiași ochelari fără ramă, același zâmbet înțepat și pedant.

– Eu sunt, mă înștiință. Mă duc acasă.

Mă urmă în salonul meu de meditație și se așeză țeapănă, cu spatele drept, iar eu m-am așezat cum am nimerit și m-am holbat la ea.

– Înapoi în Manhattan, am spus. Mă mir că te lasă.

– Poate că va trebui să mă întorc.

– Îți poți permite?

Râse scurt, cu o urmă de stânjeneală.

– N-o să mă coste nimic, răspunse și ridică o mână, pipăindu-și ochelarii fără ramă. Ăștia îmi par complet aiurea acum. Îmi plăceau ceilalți. Dar doctorul Zugsmith n-ar fi de acord cu ei.

Își puse geanta pe birou și trase cu degetul o linie pe tăblia din lemn. Exact ca prima dată.

– Nu-mi amintesc dacă ți-am dat înapoi cei douăzeci de dolari, am spus. Ni i-am tot pasat de la unul la altul până când am pierdut șirul.

– Oh, mi i-ai dat. Mersi.

– Ești sigură?

– Nu greșesc niciodată în privința banilor. Tu ești bine? Ți-au făcut ceva rău?

– Poliția? Nu. Și n-au avut nicicând un caz mai greu ca ăsta.

Ea păru cu adevărat surprinsă. Apoi ochii îi străluciră.

– Probabil că ești teribil de curajos.

– Am avut doar noroc, am replicat.

Am luat un creion și i-am pipăit vârful. Era un vârf bun, ascuțit – dacă voia cineva să scrie cu el. Eu nu voiam. M-am întins, am trecut creionul pe sub cureaua genții ei și am tras-o spre mine.

– Nu te atinge de geanta mea! se răsti ea și dădu s-o apuce.

Am rânjit și am tras-o mai aproape de mine, unde nu mai putea s-o ajungă.

– E-n regulă. E o geantă atât de drăguță! Seamănă cu tine.

Ea se rezemă de spătarul scaunului. În privire i se citea o vagă îngrijorare, dar îmi zâmbi.

– Ți se pare că sunt drăguță... Philip? De fapt, sunt foarte banală.

– N-aș zice asta.

– Nu?

– La naiba, nu. Cred că ești una dintre cele mai neobișnuite fete pe care le-am întâlnit.

Am ridicat geanta de curea și am așezat-o pe colțul biroului. Imediat și-a îndreptat privirea spre ea, dar s-a mulțumit să-și lingă buzele și să-mi zâmbească mai departe.

– Și pun pariu că ai cunoscut o sumedenie de fete. De ce...? Își plecă privirea, își făcu iar de lucru cu degetul pe tăblia biroului și continuă: De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

M-am gândit la toate răspunsurile posibile la întrebarea asta. M-am gândit la toate femeile care mi-au plăcut. Ba nu, nu la toate. Dar la câteva, da.

– Bănuiesc că știu răspunsul, am zis în cele din urmă. Dar ar suna prea demodat. Cele cu care mi-ar fi plăcut poate să mă însor... ei bine, nu am eu ceea ce le trebuie lor. Iar cu celelalte nu trebuie să te căsătorești. Le seduci doar... dacă nu ți-o iau ele înainte.

Se înroși până la rădăcina părului ei castaniu.

– Ești oribil când vorbești așa, îmi spuse.

– Asta e valabil și pentru unele dintre cele simpatice. Nu ce ai spus tu. Ce am spus eu. N-ai fi fost chiar atât de greu de cucerit.

– Nu mai vorbi așa, te rog!

– Sau ai fi fost?

Își plecă privirea spre birou.

– Aș vrea să-mi spui, murmură ea, ce s-a întâmplat cu Orrin. Sunt complet derutată.

– Ți-am zis că, probabil, a sărit calul. Prima dată când ai venit aici. Îți amintești?

Ea dădu din cap încet, în semn că da, încă roșind.

– O viață anormală acasă, am continuat. Un tip foarte inhibat, cu un extrem de acut simț al propriei sale importanțe. Se vedea limpede din fotografia pe care mi-ai dat-o. Nu vreau să fac psihologie cu tine, dar îmi închipui că era exact tipul care s-o ia complet razna și așa mai departe. Pe urmă, mai e și teribila foame de bani care v-a lovit pe toți din familia voastră – cu o singură excepție.

Acum îmi zâmbi. Dacă avea impresia că mă referisem la ea, de ce să-i stric plăcerea?

– O singură întrebare aș vrea să-ți pun. Tatăl tău a mai fost căsătorit înainte?

Ea încuviință.

– Așa se explică. Leila a avut o altă mamă. Mi se pare de înțeles. Mai spune-mi încă ceva. La urma urmei, am muncit destul pentru tine, în schimbul unui tarif de zero dolari net.

– Ai fost plătit, replică ea înțepată. Bine plătit. De Leila. Și nu te aștepta să-i spun Mavis Weld, fiindcă n-o s-o fac.

– Dar tu nu știai că o să fiu plătit.

– Ei bine..., făcu ea, și urmă o pauză lungă, în timpul căreia privirea îi zbură iar spre geantă. Ai fost plătit!

– Bine, trecem peste asta. De ce nu mi-ai spus cine e ea?

– Îmi era rușine. Și mie, și mamei ne era rușine.

– Lui Orrin nu-i era. Lui îi plăcea la nebunie.

– Orrin?

Iarăși se așternu o tăcere cuminte, iar ea se uită din nou spre geantă. Începeam să fiu curios cu privire la sacoșoiul ăla.

– Orrin a locuit aici și cred că s-a obișnuit cu ideea, continuă ea.

– Faptul că joacă în filme nu e un lucru chiar atât de rău.

– Nu e numai asta, replică ea rapid, după care își mușcă buza de jos, iar în ochi i se aprinse ceva care se stinse apoi lent.

Eu m-am mărginit să-mi aprind pipa din nou. Eram prea istovit pentru a mai afișa vreo emoție, în caz că simțeam vreuna.

– Știu. Sau, mai bine zis, am cam bănuit. Cum de a aflat Orrin despre Steelgrave un lucru de care polițiștii nu aveau habar?

– Păi... nu știu, răspunse ea tărăgănat, alegându-și cuvintele cu grija cu care pășește o pisică pe muchia gardului. Să-i fi spus doctorul?

– Oh, sigur, am replicat, oferindu-i un zâmbet larg. El și Orrin trebuie să fi devenit buni prieteni într-un fel sau altul. Poate datorită interesului comun pentru instrumentele ascuțite.

Ea se rezemă de spătarul scaunului. Fața ei mică devenise acum mai subțire parcă, și plină de colțuri. În ochi îi stăruia o privire atentă.

– Acuma ești rău, îmi reproșă. Nu poți fără să fii așa din când în când.

– Ce păcat! Dacă m-aș lăsa în pace, aș fi chiar un tip de pus pe rană. Simpatică geantă, am adăugat, întinzând mâna, trăgând sacul de umăr spre mine și deschizându-l.

Ea se ridică de pe scaun și se repezi s-o apuce.

– Lasă-mi geanta în pace!

M-am uitat la ea, fix în ochelarii fără rame.

– Vrei să te duci acasă, în Manhattan, Kansas, nu-i așa? Astăzi? Ți-ai luat biletul de drum și tot ce-ți mai trebuie?

Ea mișcă din buze și se așeză la loc, pe scaun.

– Bine, am zis. N-am de gând să te opresc. Dar mă întrebam cât mălai ai scos tu din afacerea asta.

Ea începu să plângă. Am deschis geanta și am căutat înăuntru. N-am găsit nimic, până ce n-am ajuns la buzunarul cu fermoar din spate. L-am desfăcut și am dus mâna înăuntru. Am dat peste un teanc de bancnote noi. L-am scos și l-am prefirat printre degete. Zece de câte o sută. Toate noi. Toate foșnitoare. O mie de dolari în cap. Frumoși bani de drum.

M-am rezemat de spătarul scaunului și am bătut ușor în birou cu marginea teancului. Ea era tăcută acum, privindu-mă cu ochi umezi. Am luat o batistă din geantă și i-am azvârlit-o peste birou. Își tamponă pleoapele, uitându-se la mine pe după batistă. Din când în când, mai scotea câte un suspin delicat, ademenitor.

– Leila mi-a dat banii, îmi spuse moale.

– Ce mărime de daltă ai folosit?

Deschise gura și o lacrimă i se scurse pe obraz.

– Las-o baltă, i-am zis.

Am pus teancul de bancnote înapoi în geantă, am închis-o și am împins-o spre ea, pe birou.

– Cred că tu și Orrin faceți parte din acel soi de oameni care se autoconving că tot ce fac ei e bine și corect. El își șantajează

sora și pe urmă, când niște escroci de doi bani se prind de trampa lui și i-o suflă, se furișează și-i înțeapă cu un șpiț de gheață în ceafă. Probabil că asta nu l-a făcut să-și piardă somnul nici măcar o noapte. Nu Leila ți-a dat banii ăștia. Steelgrave ți i-a dat. Pentru ce?

– Ești odios. Ești venal. Cum îndrăznești să-mi spui asemenea lucruri?

– Cine a șoptit poliției că dr. Lagardie îl cunoștea pe Clausen? Lagardie a crezut că eu am fost. Ei bine, n-am fost eu. Asta înseamnă că tu ai făcut-o. De ce? Ca să-ți aburești fratele care nu-ți făcuse și ție parte – fiindcă tocmai atunci își pierduse cărțile și se ascundea. Aș vrea să văd și eu unele dintre scrisorile alea pe care le scria acasă. Pun pariu că sunt suculente. Îl și văd muncind, urmărindu-și sora, încercând s-o aducă în fața aparatului foto, cu bunul doctor Lagardie așteptând cuminte în fundal pentru halca lui din pradă. Pe mine pentru ce m-ai angajat?

– N-am știut, răspunse pe un ton plat.

Își șterse ochii încă o dată, puse batista în geantă, se ridică și se aranjă, gata de plecare.

– Orrin n-a pomenit niciodată vreun nume. N-am știut nici măcar că a pierdut fotografiile. Dar aflasem că le-a făcut și că erau valoroase. Am venit ca să mă asigur.

– Să te asiguri de ce?

– Că nu mă lasă pe dinafară. Uneori putea fi teribil de rău. Ar fi fost în stare să țină toți banii pentru el.

– De ce te-a sunat cu o seară înainte de sfârșit?

– Era speriat. Doctorul Lagardie nu mai era mulțumit de el. Nu mai avea fotografiile; erau la altcineva și el nu știa la cine. Dar îi era frică.

– La mine erau. La mine sunt și acum, am spus. În seiful acela.

Întoarse capul foarte lent, pentru a se uita la seif, și își trecu un deget pe marginea buzei, cu un aer întrebător. Apoi se răsuci la loc.

– Nu te cred, replică, și ochii ei mă priveau asemenea unei pisici pândind la gaura șoarecelui.

– Ce-ar fi să împarți mia aia cu mine? Și-ți dau fotografiile.

Ea se gândi o clipă.

– În niciun caz nu ți-aș da atâția bani pentru ceva ce nu-ți aparține, îmi spuse și zâmbi. Te rog să mi le dai. Te rog, Philip! Leila trebuie să le primească înapoi.

– Pentru câți bani?

Ea se încruntă și afișă un aer rănit.

– E clienta mea acum, i-am explicat. Dar trădarea ei n-ar fi o treabă tocmai rea – în schimbul prețului corect.

– Nu cred că le ai.

– Bine.

M-am ridicat și m-am dus la seif. În momentul următor, m-am întors cu plicul. Am răsturnat pozele și negativele pe birou – pe partea mea de birou. Ea le privi și întinse o mână. Le-am adunat unele peste altele și am întors una spre ea, ca să o poată vedea. Când dădu s-o apuce, am tras-o înapoi.

– N-o pot vedea de atât de departe, se plânse ea.

– Te costă s-o vezi mai de aproape.

– Niciodată n-am crezut că ești un escroc, mă informă cu demnitate.

Eu n-am spus nimic. Dar mi-am aprins pipa din nou.

– Te-aș putea sili să le dai poliției, îmi spuse.

– Poți să încerci.

Deodată, începu să vorbească repede:

– Nu ți-aș putea da banii ăștia pe care îi am, chiar nu aș putea. Noi... mama și cu mine avem încă datorii din cauza tatei, iar casa e ipotecată și...

– Ce i-ai vândut lui Steelgrave pentru mia aia?

Rămase cu gura căscată și arăta urât așa. O închise și strânse buzele. Mă uitam la mutra ei mică și încordată.

– Un singur lucru aveai de vânzare, am spus. Știai unde e Orrin. Pentru Steelgrave, informația asta valora o mie de dolari. Simplu. A fost doar o problemă de a pune dovezile cap la cap. Tu n-ai putea înțelege. Steelgrave s-a dus acolo și l-a ucis. Și ți-a dat bani pentru adresa lui.

– Leila i-a spus, rosti ea cu o voce care venea parcă de departe.

– Leila mi-a zis mie că ea i-a spus. Dacă ar fi nevoie, ar declara întregii lumi că ea i-a spus. Așa cum ar recunoaște în fața tuturor că ea l-a ucis pe Steelgrave – dacă asta ar fi singura cale de scăpare. Leila e genul acela de păpușă ușoară de Hollywood care nu are cine știe ce moravuri solide. Dar când vine vorba de curaj – aici n-o întrece nimeni. Șpițul de gheață nu-i stă însă în fire. Și nici banii mânjiți de sânge.

Culoarea îi pieri din obraji, lăsându-i fața albă ca hârtia. Buzele îi tremurară, apoi i se strânseră într-o linie fermă. Își împinse scaunul în spate și se aplecă, gata să se ridice.

– Bani mânjiți de sânge, am repetat încet. De sângele propriului tău frate. Iar tu ai fost cea care i-ai întins capcana, pentru ca ei să îl ucidă. O mie de dolari mânjiți de sânge. Sper că ești fericită acum.

Ea se ridică și făcu doi, trei pași în spate. Apoi, pe neașteptate, începu să chicotească.

– Cine ar putea-o dovedi? chelălăi ea. Cine mai e în viață pentru a o dovedi? Tu? Dar cine ești tu? Un conțopist de mâna

a doua, un nimeni. Și izbucni într-un râs ascuțit. Chiar și cu douăzeci de dolari poți fi cumpărat!

Încă țineam în mână teancul de fotografii. Am scăpărat un chibrit, am pus negativul în scrumieră și i-am dat foc.

Ea se opri, încremenită de oroare. Am început să rup fotografiile în fâșii subțiri. Și am rânjit.

– Un conțopist de mâna a doua, am repetat. Mă rog, la ce te-ai fi putut aștepta? Eu nu am frați sau surori pe care să-i vând. Așa că îmi vând clienții.

Înțepenise, privindu-mă furibundă. Am terminat de rupt fotografiile și am dat foc fâșiilor în scrumieră.

– Un singur lucru regret, am reluat apoi. Că n-o să te văd dând ochii cu draga ta mămică acolo, în Manhattan, Kansas. Că n-o să văd cum vă păruiți pentru mia aia. Pariez că ar fi un spectacol grandios.

Am îndesat fâșiile de hârtie cu un creion, ca să ardă mai bine. Ea se apropie încet, pas cu pas, de birou, fără a-și desprinde privirea de la grămăjoara arzândă.

– Aș putea spune poliției, șuieră la mine. Le-aș putea spune o mulțime de lucruri. Și m-ar crede.

– Iar eu le-aș putea spune cine l-a împușcat pe Steelgrave. Fiindcă știu cine n-a făcut-o. Și poate că m-ar crede *pe mine*.

Capul ei mic zvâcni. Lumina i se reflectă în lentile. În spatele lor nu se aflau ochi umani.

– Nu-ți face griji, am liniștit-o. N-o să le spun. Pe mine nu m-ar costa suficient. Dar ar costa prea mult pe altcineva.

Telefonul sună, iar ea sări cât colo. M-am întors, am întins mâna după receptor, l-am dus la ureche și am zis:

– Alo?

– Amigo, ești bine?

Am auzit un zgomot aproape. M-am răsucit și am văzut ușa închizându-se. Eram singur în birou.

– Ești bine, amigo?

– Sunt obosit. Am stat treaz toată noaptea. Pe lângă că...

– Cea mică te-a sunat?

– Sora cea mică? Tocmai a fost aici. E în drum spre Manhattan cu prada.

– Prada?

– Banii de buzunar pe care i-a primit de la Steelgrave pentru că l-a pârât pe fratele ei.

După o clipă de tăcere, vocea de la celălalt capăt al firului spuse pe un ton grav:

– Nu ai de unde să știi asta, amigo.

– Știu așa cum știu că stau acum rezemat de birou și țin telefonul în mână. Așa cum știu că îți aud vocea. Nu cu un exces de certitudine, dar cu tot atâta cu câtă știu cine l-a împușcat pe Steelgrave.

– E cam riscant să-mi spui mie asta, amigo. Nu sunt pură și neprihănită. Nu ar trebui să ai prea multă încredere în mine.

– Fac eu greșeli, însă asta nu se numără printre ele. Am ars toate fotografiile. Am încercat să i le vând lui Orfamay. Dar nu a oferit suficient.

– Sunt sigură că pui bărbi, amigo.

– Serios? Cui?

Râse.

– Vrei să mă inviți la masă?

– S-ar putea. Ești acasă?

– *Si*.

– Vin în scurt timp.

– Voi fi încântată.

Am închis.

Piesa se terminase. Ședeam în sala de teatru pustie. Cortina era coborâtă și pe ea, slab proiectată, puteam vedea acțiunea desfășurându-se. Dar unii dintre actori erau deja șterși, vag conturați și ireali. Sora cea mică în primul rând. În vreo două zile aveam să uit cum arăta. Fiindcă într-un fel chiar era ireală. M-am gândit la ea întorcându-se în Manhattan, Kansas, la draga de mama, cu teancul acela mititel de dolari noi în geantă. Câțiva oameni fuseseră uciși ca să pună ea mâna pe ei, dar nu cred că asta avea s-o deranjeze multă vreme de acum înainte. M-am gândit la ea cum se duce dimineața la birou – cum îl chema oare pe omul acela? Ah, da, dr. Zugsmith – și cum șterge ea praful înainte de sosirea lui și aranjează revistele în sala de așteptare. Are pe nas ochelarii fără ramă și o rochie simplă, nu e deloc fardată, iar față de pacienți are maniere cât se poate de corecte.

„Doctorul Zugsmith vă va primi imediat, doamnă Whoosis."

Îi ține ușa deschisă, cu un zâmbet mic, iar doamna Whoosis trece pe lângă ea și intră. Doctorul Zugsmith stă la biroul său cu cea mai profesională atitudine, îmbrăcat în halat alb și cu stetoscopul atârnat la gât. Fișa pacientei e în fața lui, iar alături, gata pregătite, sunt carnetul de notițe și cel de rețete. Iar doctorul Zugsmith le știe pe toate. Nu ai cum să-l păcălești. Fiindcă are totul la degetul mic. Când se uită la un pacient, știe răspunsul la toate întrebările pe care acesta avea de gând să i le adreseze, până la ultimul detaliu.

Când își privește secretara, pe domnișoara Orfamay Quest, doctorul vede o tânără cuminte și amabilă, corect îmbrăcată pentru cabinetul unui medic, fără unghii roșii, fără machiaj strident, fără nimic care să-i poată agasa pe clienții lui de modă veche. O secretară ideală, domnișoara Quest.

Atunci când se gândește la ea, doctorul Zugsmith simte mulțumire de sine. El a făcut-o ceea ce e ea astăzi. Este exact ceea ce a comandat.

Foarte probabil, nu s-a dat la ea, încă. Poate că nu obișnuiesc asta în orașele lor mici. Ha-ha! Într-un oraș mic am crescut și eu.

Mi-am schimbat poziția, m-am uitat la ceas și am scos din sertar sticla aceea de Old Forester. Am adulmecat-o. Mirosea bine. Mi-am turnat o porție zdravănă și am ridicat paharul în lumină.

– Ei bine, doctore Zugsmith, am spus cu glas tare, ca și când el s-ar fi aflat pe scaunul din fața mea, cu un pahar în mână. Nu te cunosc foarte bine, iar tu nu mă știi deloc. Nu-mi stă în obicei să dau sfaturi necunoscuților, dar am beneficiat de un curs intensiv din partea domnișoarei Orfamay Quest, așa că-mi încalc propria regulă. Dacă, vreodată, fetișcana asta vrea ceva de la tine, dă-i repede. Nu trage de timp și nu perora despre impozitele tale și despre cheltuieli. Arborează un zâmbet și șterge-o. Nu te lăsa antrenat în vreo discuție despre ce cui aparține. Fă-i fetei pe plac – ăsta-i principalul. Îți urez noroc, doctore, și ai grijă să nu lași vreun harpon pe undeva, prin cabinet.

Am băut jumătate din porția pe care mi-o turnasem și am așteptat să mă încălzească. Pe urmă am băut și restul, după care am pus sticla deoparte.

Am scuturat scrumul rece din pipă și am reumplut-o din tabachera din piele pe care mi-a dăruit-o de Crăciun un admirator care, printr-o coincidență, are același nume ca mine.

Când am terminat de umplut pipa, am aprins-o cu atenție, fără grabă, am ieșit din birou și am pornit pe coridor, la fel de senin ca un britanic întors de la o vânătoare de tigri.

# 34

Chateau Bercy era vechi, dar renovat. Avea genul acela de foaier care cere plușuri și plante exotice, însă primește cărămizi din sticlă, lumini ascunse, mese triunghiulare din sticlă și un aer general care sugerează că a fost redecorat de unul care a ieșit de la glumeți pentru bună purtare. Schema coloristică avea la bază verde-fiere, maro-terci afumat, cenușiu-asfalt și albastru-fund de maimuță. Atmosfera era la fel de plăcută ca o buză de iepure.

Micul birou al recepției era gol, însă oglinda din spatele lui putea fi falsă pe o parte, așa că n-am încercat să mă furișez pe scări. Am sunat un clopoțel și un bărbat masiv se prelinse de după un perete, zâmbind către mine cu buze umede și moi, cu dinții de un alb-albăstrui și cu ochi nefiresc de strălucitori.

– Domnișoara Gonzalez, am spus. Mă numesc Marlowe. Mă așteaptă.

– Ah, da, firește, replică el, fluturând din mâini. Da, desigur. Îi voi telefona imediat.

Și vocea îi flutura.

Ridică receptorul, murmură ceva în el și îl puse la loc.

– Da, domnule Marlowe. Domnișoară Gonzales vă roagă să urcați. Apartamentul 412. Dar, chicoti el, bănuiesc că știți.

– Acum știu. Apropo, unde erai în februarie trecut?

– În februarie trecut? Februarie trecut... Ah, da. Am fost aici în februarie trecut.

Vorbise rostind parcă fiecare literă în parte.

– Îți amintești de seara în care Stein a răposat aici, în față?

Zâmbetul i se șterse de pe chip într-o fracțiune de secundă.

– Ești de la poliție? mă întrebă, acum cu o voce subțire și ascuțită.

– Nu. Dar dacă te interesează, ai șlițul desfăcut.

Se uită în jos și rezolvă problema cu mâini care aproape că tremurau.

– Oh, îți mulțumesc. Îți mulțumesc. Apoi, aplecându-se peste birou, adăugă: N-a fost exact în față. Asta nu-i o informație corectă. A fost aproape de colțul următor.

– Tipul locuia aici, nu-i așa?

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta. Chiar aș prefera să nu vorbesc. Se întrerupse, își trecu degetul mic pe marginea buzei de jos și continuă: De ce întrebi?

– Doar ca să-ți fac conversație. Ar trebui să fii mai grijuliu, băiete. Se simte în respirația ta.

Se înroși până la guler.

– Dacă vrei să sugerezi că am băut...

– Numai ceai, l-am întrerupt. Și nu dintr-o ceașcă.

M-am întors să plec. El n-a mai spus nimic. Când am ajuns la lift, m-am uitat în spate. Stătea cu palmele pe birou și cu capul aplecat, să mă vadă. Chiar și de la distanță mi s-a părut că tremură.

Nu exista liftier. Etajul al patrulea era decorat într-un gri răcoros, cu un covor gros. Lângă ușa apartamentului 412 era butonul unei sonerii. Dinăuntru răzbătu un clinchet muzical când l-am apăsat. Ușa se deschise instantaneu. Ochii negri, adânci și frumoși, mă priviră, iar gura roșie-roșie îmi surâse. Purta pantaloni negri și o bluză de culoarea focului, ca seara trecută.

– Amigo, mă întâmpină cu o voce catifelată, și întinse brațele spre mine.

Am prins-o de încheieturi, i-am apropiat mâinile până ce palmele i s-au atins și, o clipă, m-am prefăcut că aplaud cu ele. Expresia din privirile ei era languroasă și fierbinte totodată.

I-am dat drumul, am închis ușa cu cotul și am trecut pe lângă ea, în cameră. La fel ca prima dată.

– Ar trebui să ai asigurare pentru astea, i-am spus, atingând unul. Era cât se poate de real, iar sfârcul avea duritatea rubinului.

Izbucni în râsul ei molipsitor. Am mai făcut câțiva pași și m-am uitat în jur. Nuanțe de gri-franțuzesc și albastru-prăfos. N-o caracterizau, dar erau plăcute. Existau acolo un șemineu fals, mese, scaune și lămpi suficiente, dar nu prea multe. În colț era un mic stativ cu vinuri.

– Îți place micul meu apartament, amigo?

– Nu spune „micul meu apartament„; sună a prostituată.

Nu m-am uitat la ea. Nu am vrut să mă uit la ea. M-am așezat pe canapea și mi-am trecut palma peste frunte.

– Patru ore de somn și vreo două pahare, am spus. Pe urmă aș fi în stare să vorbesc iar nimicuri cu tine. Acum, abia dacă-mi adun puterile să vorbesc serios. Dar trebuie s-o fac.

Veni să se așeze lângă mine, dar am clătinat din cap.

– Acolo! Chiar trebuie să vorbesc serios.

Se așeză la celălalt capăt al canapelei și mă privi cu o expresie gravă în ochii ei întunecați.

– Sigur, amigo, cum dorești. Sunt la dispoziția ta – sau cel puțin mi-ar plăcea să fiu la dispoziția ta.

– Unde ai locuit în Cleveland?

– În Cleveland? repetă cu glasul moale, aproape un uguit. Am spus eu că am locuit în Cleveland?

– Ai spus că l-ai cunoscut acolo.

Își aminti și înclină din cap.

– Eram măritată pe atunci, amigo. Care-i problema?

– Deci ai locuit în Cleveland?

– Da, răspunse cu același glas moale.

– Și cum l-ai cunoscut pe Steelgrave?

– Pe vremea aia era simpatic să cunoști un gangster. Era un soi de snobism pe invers, cred. Te duceai în locurile pe care – se spunea – le frecventau ei și, dacă aveai noroc, poate chiar în seara aceea...

– L-ai lăsat să te agațe.

Ea încuviință.

– Să zicem mai degrabă că eu l-am agățat *pe el.* Era un tip drăguț. Cu adevărat.

– Dar cum rămâne cu soțul? Soțul *tău*. Sau nu-ți mai amintești de el?

Ea zâmbi.

– Străzile din lumea întreagă sunt pavate cu soți părăsiți.

– Să știi că așa e! Îi poți găsi peste tot. Chiar și în Bay City.

– Pentru mine n-a însemnat nimic, ridică ea din umeri cu un aer politicos. Nu am nicio îndoială.

– Ar putea fi chiar un absolvent de la Sorbona. Poate că-și ducea viața într-un cabinet amărât, într-un oraș de provincie. Așteptând și sperând. Uite o coincidență care-mi place. Are o notă poetică.

Zâmbetul politicos îi stăruia încă pe față.

– Ne-am depărtat mult unul de altul, am spus. Prea mult. Și am fost o vreme prieteni buni.

Mi-am privit degetele. Mă durea capul. Nu atinsesem nici măcar patruzeci la sută din ceea ce ar fi trebuit să fiu. Ea îmi întinse o cutie de țigări din cristal, iar eu am luat una. Pe a ei și-a prins-o într-un portțigaret auriu, după ce a ales-o dintr-o altă cutie.

– Aș vrea și eu una ca aceea pe care o fumezi tu, i-am spus.

– Dar tutunul mexican este prea tare pentru majoritatea oamenilor.

– Nu-i nimic, atât timp cât e tutun, am replicat privind-o atent, dar pe urmă m-am răzgândit: Ba nu, ai dreptate. Nu mi-ar plăcea.

– Care este, mă întrebă ea, alegându-și cu grijă cuvintele, semnificația acestui joc?

– Tipul de la recepție fumează marijuana.

Ea dădu încet din cap.

– Eu l-am avertizat. De câteva ori.

– Amigo, am sfârșit eu în locul ei.

– Poftim?

– Nu vorbești mult în spaniolă, nu-i așa? Poate că nu știi prea multă. Amigo a devenit răsuflat.

– Sper că n-o să începem ca ieri după-amiază, replică ea, lungind cuvintele.

– Nu. Singurele lucruri mexicane la tine sunt câteva cuvinte în spaniolă și un mod de a vorbi engleza căutat, care ar trebui să dea impresia unei limbi învățate mai târziu în viață. De pildă, folosești „este„ în loc de „e“, chestii din astea.

Ea nu răspunse. Pufăia încet din țigara ei și zâmbea.

– Am probleme mari, am continuat. Domnișoara Weld a avut, se pare, inspirația să-i spună totul lui Julius Oppenheimer, iar el a luat inițiativa. I l-a angajat pe Lee Farrell. N-aș zice că ei o cred vinovată că l-a împușcat pe Steelgrave. Dar își închipuie că eu știu cine a făcut-o și nu le mai place de mine.

– Și chiar știi, amigo?

– Ți-am spus la telefon că da.

Mă privi fix câteva momente lungi.

– Am fost acolo, începu apoi, de data asta cu un ton sec și serios în voce. A fost foarte curios. Cea mică voia să vadă sala de jocuri. Nu mai văzuse niciodată așa ceva, și în ziare...

– Locuia aici... cu tine?

– Nu în apartamentul meu, amigo. Într-o cameră pe care am obținut-o pentru ea aici.

– Nu e de mirare că nu mi-a spus. Dar îmi închipui că n-ai avut vreme s-o înveți cum stă treaba.

Se încruntă abia vizibil și schiță o mișcare fluidă cu țigara ei maronie. Am privit cum fumul scrie ceva ilizibil în aerul neclintit.

– Te rog! Așa cum spuneam, a vrut să meargă la casa aceea, așa că l-am sunat, iar el a zis să venim. Când am ajuns acolo, era beat. Nu l-am mai văzut niciodată beat înainte. A râs, și-a pus brațul în jurul micuței Orfamay și i-a spus că își meritase banii. A adăugat că are ceva pentru ea; pe urmă a scos din buzunar un portofel învelit într-o pânză și i l-a dat. Când l-a desfăcut, a văzut că în mijloc avea o gaură mânjită de sânge pe margini.

– N-a fost frumos din partea lui, am replicat. Aș zice că nici măcar caracteristic nu i-a fost.

– Nu l-ai cunoscut foarte bine.

– Într-adevăr. Continuă!

– Mica Orfamay a luat portofelul, s-a uitat la el, pe urmă s-a uitat la Steelgrave, iar fața ei îngustă era imobilă. Apoi i-a mulțumit și și-a deschis geanta ca să pună portofelul înăuntru... sau așa am crezut eu. A fost foarte curios...

– Un țipăt, am spus eu. Eu, unul, aș fi strigat în gura mare.

– În schimb, ea a scos din geantă o armă. Era un pistol pe care el i-l dăduse lui Mavis, cred. Era ca acela...

– Știu exact cum era, am întrerupt-o. M-am jucat și eu puțin cu el.

– Ea s-a întors pe călcâie și l-a ucis cu un singur foc. A fost cu adevărat dramatic.

Își puse iar în gură țigara maro și îmi zâmbi – un zâmbet ciudat, oarecum distant, ca și când s-ar fi gândit la ceva de demult.

– Tu ai obligat-o să-i mărturisească totul lui Mavis Weld.

Ea încuviință.

– Bănuiesc că *pe tine* Mavis nu te-ar fi crezut.

– Nu am vrut să risc.

– Dar nu tu i-ai dat lui Orfamay mia de dolari, nu-i așa, scumpo? Ca s-o convingi să vorbească. La urma urmei, e o copiliță în stare de multe pentru o mie de dolari.

– Nu mă înjosesc să-ți răspund la asta, replică ea, cu demnitate.

– Nu. Așa că seara trecută, când m-ai dus acolo, știai deja că Steelgrave e mort, că nu mai exista nimic de care să te temi și deci toată tevatura aia cu pistolul a fost doar de fațadă.

– Nu-mi place să mă joc de-a Dumnezeu, spuse ea încet. Era o problemă și știam că, într-un fel sau altul, aveai s-o scoți pe Mavis cu fața curată. Nimeni altcineva n-ar fi putut s-o facă. Mavis era hotărâtă să ia totul asupra ei.

– Mai bine aș bea ceva. Sunt frânt.

Se ridică imediat și se duse la stativul cu vinuri, de unde se întoarse cu două pahare uriașe de whisky cu apă. Îmi dădu unul și mă privi peste marginea paharului ei. Era savuros. Am mai luat câteva înghițituri. Ea se așeză din nou pe scaun și întinse mâna după portțigaretul auriu.

– Am trimis-o de acolo, am spus în cele din urmă. Despre Mavis vorbesc. Mi-a mărturisit că ea l-a împușcat. Avea pistolul în mână. Perechea celui pe care mi l-ai dat tu. Probabil nu ți-ai dat seama că se trăsese cu al tău.

– Nu mă pricep deloc la arme, răspunse pe un ton moale.

– Sigur. Am numărat cartușele din el și, presupunând că la început fusese plin, am dedus că au fost trase două. Quest a fost ucis cu două gloanțe trase dintr-un automat de calibrul .32. Același calibru. Am cules cartușele goale din biroul de acolo.

– De unde, amigo?

Începuse să mă calce pe nervi. Prea mulți „amigo“, mult prea mulți.

– Desigur, nu puteam ști că a fost aceeași armă, dar mi s-a părut că merită să încerc. Doar pentru a încurca lucrurile și mai rău și pentru a-i da lui Mavis un respiro. Așa că am inversat armele și pe a lui am pus-o în spatele barului. Era una neagră, de calibrul .38 – mai aproape de ceea ce ar fi avut el, dacă ar fi purtat arme asupra lui. Chiar și pe un mâner striat poți lăsa amprente, dar pe unul din fildeș riști să lași niște urme frumoase de degete pe partea stângă. Steelgrave nu ar fi folosit un astfel de pistol.

Mă privea cu ochi rotunzi, goi și nedumeriți.

– Mă tem că nu înțeleg foarte bine.

– Iar dacă ar fi ucis un om, ar fi făcut-o cum trebuie, asigurându-se că e mort de-a binelea. Dar tipul ăsta s-a ridicat și a mai și mers puțin.

Ceva luci o clipă în privirea ei și dispăru.

– Aș vrea să pot spune că a și vorbit puțin, am adăugat, dar n-a făcut-o. Plămânii îi erau plini de sânge. A murit la picioarele mele. Acolo.

– Acolo unde? Nu mi-ai spus unde s-a întâmplat această...

– Chiar trebuie să-ți spun?

Luă o înghițitură, zâmbi și puse paharul jos. Eu am continuat:

– Erai și tu acolo când micuța Orfamay i-a zis unde să se ducă.

– Oh, da, firește.

Frumoasă eschivă! Rapidă și curată. Dar zâmbetul îi părea puțin mai obosit acum.

– Numai că el nu s-a dus, am precizat eu.

Țigara i s-a oprit în aer. Asta a fost tot. Atât. Apoi coborî lent spre buzele ei, iar ea pufăi cu eleganță.

– Asta a fost de fapt problema, am spus mai departe. N-am priceput un lucru care era limpede ca lumina zilei. Steelgrave este Weepy Moyer. E serios, nu?

– Fără îndoială. Și poate fi dovedit.

– Steelgrave este un tip reabilitat și se descurcă bine. Numai că vine Stein ăsta și-l bate la cap că vrea și el partea lui. Merg pe presupuneri aici, dar cam așa trebuie să se fi întâmplat. Bun, Stein trebuie eliminat. Steelgrave nu vrea să ucidă pe nimeni – și nici n-a fost vreodată acuzat de omucidere. Poliția din Cleveland n-ar fi avut pentru ce să-l ridice. Nu existau acuzații la adresa lui și niciun mister – exceptând faptul că a avut anumite legături cu o bandă criminală. El însă trebuie să scape de Stein, așa că face ce face și ajunge la închisoare. Pe urmă iese mituindu-l pe medicul închisorii, îl ucide pe Stein și se întoarce imediat în celulă. Când se află despre asasinat, cel care i-a dat drumul se grăbește să distrugă orice dovezi cu privire la escapada lui, fiindcă poliția avea să vină și să pună întrebări.

– Foarte firesc, amigo.

M-am uitat la ea să văd dacă se clatină ceva, dar nu se clătina încă nimic.

– Toate bune până aici. Dar trebuie să recunoaștem că băiatul are ceva minte. De ce le-a permis să-l țină în închisoare timp de zece zile? Răspunsul unu: ca să-și fabrice un alibi. Răspunsul doi: fiindcă știa că, mai devreme sau mai târziu, faptul că el era Moyer avea să răsufle, și de ce să nu le dea timpul necesar și să termine cu toată chestia? Așa, știa că n-or să-l mai ia în vizor ori de câte ori i se mai făcea felul unuia dintre băieții răi, în încercarea de a-i pune lui fapta în cârcă.

– Îți place ideea asta, amigo?

– Da. Fii atentă aici. De ce să fi luat el masa într-un loc public chiar în ziua în care a ieșit de la pârnaie ca să-l termine pe Stein? Și dacă a făcut-o, cum de s-a aflat tânărul Quest la fața locului gata să-l tragă în poză? Stein nu fusese ucis, așa că fotografia aia nu

dovedea nimic. Nu mă îndoiesc că oamenii ăștia sunt norocoși, dar în cazul ăsta sunt *prea* norocoși. Și chiar dacă Steelgrave nu știa că a fost pozat, fără îndoială știa cine e Quest. Trebuie să fi știut. Băiatul își tapa sora de bani încă de când își pierduse slujba, ba poate chiar de mai înainte. Steelgrave avea o cheie de la apartamentul ei; nu se poate să nu fi știut ceva despre fratele ăsta al ei. Iar din toate astea reiese simplu un lucru: că exact în noaptea aia este imposibil ca Steelgrave să-l fi împușcat pe Stein – chiar dacă ar fi avut de gând s-o facă.

– Iar acum eu ar trebui să te întreb cine a făcut-o, spuse ea politicos.

– Cineva care îl cunoștea pe Stein și se putea apropia de el. Cineva care știa deja că fotografia aia fusese făcută, care știa că Mavis Weld era pe cale să devină mare vedetă, care știa că asocierea ei cu Steelgrave era riscantă și că ar fi devenit de o mie de ori mai periculoasă dacă Steelgrave putea fi acuzat de uciderea lui Stein. Cineva care îl cunoștea pe Quest, fiindcă el fusese în apartamentul lui Mavis Weld, cineva care îl întâlnise acolo și-i spusese ce are de făcut, iar el era tipul pe care un asemenea tratament îl putea scoate din minți complet. Cineva care știa că pistoalele de calibrul .32 cu mâner din os erau înregistrate pe numele lui Steelgrave, deși el le cumpărase doar ca să cadorisească două fetișcane cu ele, fiindcă dacă ar fi fost să poarte el unul asupra sa, ar fi ales unul neînregistrat. Cineva care știa...

– Stop! răsună vocea ei ascuțită ca un vârf de pumnal, fără a fi marcată însă nici de teamă, nici de furie. Oprește-te imediat, te rog! Nu mai rabd niciun minut! Pleacă în clipa aceasta!

M-am ridicat. Ea se lăsă pe spate în scaun și o venă îi pulsa la gât. Era splendidă, era întunecată și era mortală. Și nimic nu părea s-o poată atinge, nici măcar legea...

– De ce l-ai ucis pe Quest? am întrebat-o.

Ea s-a ridicat, la rândul ei, și a venit lângă mine, zâmbind iar.

– Din două motive, amigo. Era sărit binișor și, până la urmă, m-ar fi ucis el. Iar al doilea motiv este faptul că nimic din toate astea – absolut nimic – n-a fost pentru bani. A fost pentru dragoste.

Am dat să-i râd în nas, dar m-am oprit. Fusese cât se poate de serioasă. Era ceva nebunesc.

– Oricâți iubiți ar avea o femeie, îmi spuse ea moale, există întotdeauna unul pe care nu suportă să-l piardă în favoarea alteia. El a fost acela.

Am rămas cu privirea ațintită în minunații ei ochi negri.

– Te cred, am răspuns în cele din urmă.

– Sărută-mă, amigo!

– Dumnezeule mare!

– Trebuie să am bărbați, amigo. Dar cel pe care l-am iubit e mort. Eu l-am ucis. Pe el nu am acceptat să îl împart cu nimeni.

– Ai așteptat mult timp.

– Știu să fiu răbdătoare... atât timp cât am o speranță.

– Of, la naiba!

Ea zâmbi – un surâs liber, frumos și cât se poate de natural.

– Iar tu nu poți face absolut nimic în privința asta, scumpule, fără a o distruge pe Mavis Weld definitiv și iremediabil.

– Seara trecută a dovedit că e dispusă să se distrugă singură.

– Dacă nu cumva s-a prefăcut, replică ea, privindu-mă atent și izbucnind în râs. Asta a durut, nu-i așa? Te-ai îndrăgostit de ea.

– Ar fi o prostie, am replicat tărăgănat. Aș putea sta pe întuneric lângă ea, ținându-ne de mâini, dar pentru cât timp? Nu peste mult, ea va dispărea într-o aură de celebritate, de haine scumpe, de irealitate și de sex pe furiș. Și nu va mai fi o persoană reală, ci

doar o voce pe o coloană sonoră și un chip pe ecran. Eu îmi doresc mai mult de atât.

M-am îndreptat spre ușă, fără a mă întoarce cu spatele la ea. Nu mă așteptam însă la o lovitură. Mi-am spus că prefera să rămân așa cum eram – incapabil să fac ceva în privința întregii situații.

M-am uitat la ea când am deschis ușa. Zveltă, brunetă, frumoasă și zâmbitoare. Emanând atracție sexuală. Și depășind cu mult limitele legilor morale ale acestei lumi și ale oricărei alteia imaginabile.

Era memorabilă, într-adevăr. Am ieșit fără zgomot. Abia auzită, vocea ei a ajuns până la mine în clipa în care închideam ușa:

– Querido... mi-ai plăcut mult de tot. Păcat!

Am închis ușa.

Când liftul s-a oprit, la parter, un bărbat stătea în fața lui, așteptându-l. Era înalt, subțire, cu pălăria bine trasă pe ochi. Era o zi caldă, însă el purta un pardesiu cu gulerul ridicat. Își ținea bărbia în piept.

– Dr. Lagardie, am spus încet.

El privi spre mine, fără vreun semn de recunoaștere. Urcă apoi în lift și acesta porni.

M-am dus la recepție și am sunat clopoțelul. Bărbatul mare și gras apăru și rămase în picioare, cu un zâmbet chinuit pe buzele moi. Acum nu mai avea ochii chiar atât de strălucitori.

– Dă-mi telefonul.

Se aplecă și puse aparatul pe birou. Am format Madison 7911. O voce spuse:

– Poliția.

Era dispeceratul de urgență.

– Apartamentele Chateau Bercy, la intersecția străzilor Franklin și Girard, în Hollywood, am spus. Un bărbat pe nume Vincent

Lagardie, medic, căutat pentru interogatoriu de locotenenții French și Beifus, tocmai a urcat la apartamentul 412. Sunt Philip Marlowe, detectiv particular.

– Intersecția Franklin și Girard. Așteptați, vă rog. Sunteți înarmat?

– Da.

– Rețineți-l, dacă încearcă să plece.

Am închis și m-am șters la gură. Grăsunul stătea rezemat de marginea biroului, palid ca hârtia.

Au venit repede – însă nu suficient. Poate că ar fi trebuit să-l opresc. Poate că am bănuit ce avea de gând și l-am lăsat intenționat s-o facă. Uneori, când sunt la capătul puterilor, încerc să gândesc logic, numai că totul devine prea complicat. Și așa a fost tot cazul ăsta blestemat. N-a existat niciodată un punct în care să pot urma calea firească, normală, fără să mă opresc să-mi frământ creierii în încercarea de a-mi da seama cum avea să afecteze asta o persoană căreia îi datoram ceva.

Când au spart ușa, el ședea pe canapea și o ținea strâns la piept. Ochii lui priveau în gol, iar la gură avea o spumă însângerată. Își mușcase limba.

Sub sânul ei stâng, lipit de bluza în nuanțele focului, se ițea mânerul de argint al unui cuțit pe care îl mai văzusem înainte – un cuțit al cărui mâner avea forma unei femei goale. Domnișoara Dolores Gonzalez avea ochii pe jumătate deschiși, iar pe buzele ei se întrezărea umbra unui surâs provocator.

– Surâsul lui Hipocrat, spuse internul de la ambulanță, oftând. La ea arată grozav.

Şi privi apoi spre dr. Lagardie, care nu vedea şi nu auzea nimic, dacă ar fi fost să te iei după figura lui.

– Cred că cineva şi-a pierdut un vis, conchise internul, după care se aplecă asupra ei şi îi închise ochii.

# ANDREA CAMILLERI

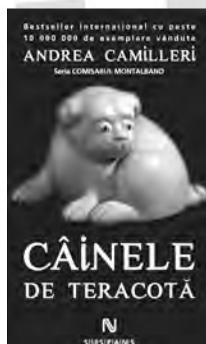
## Seria COMISARUL MONTALBANO

**traducere din limba italiană de Emanuel Botezatu**

Andrea Camilleri este autorul italian al momentului. Seria ce îl are ca protagonist pe Salvo Montalbano – un amestec unic de umor, cinism, compasiune și dragoste pentru mâncăruri rafinate – a devenit un adevărat fenomen internațional. Cel mai iubit detectiv italian trăiește în Sicilia zilelor noastre, unde aventurile tipice unui roman polițist se împletesc cu tradițiile locale. Atmosfera unică este încununată de dialectul sicilian, o vorbire insolită și niciodată banală.

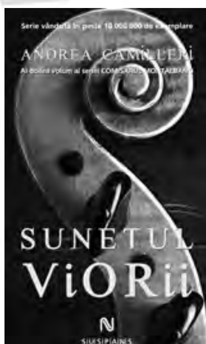
În seria COMISARUL MONTALBANO
au apărut:
*Forma apei*
*Câinele de teracotă*
*Hoțul de merinde*
*Sunetul viorii*
*Excursie la Tindari*













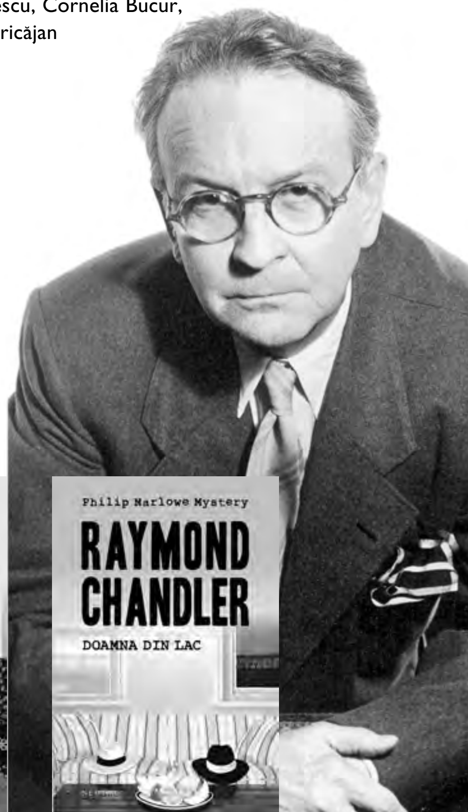


# Raymond Chandler

## Seria PHILIP MARLOWE MYSTERY

traducere din limba engleză de Adriana Bădescu, Cornelia Bucur, Mihai-Dan Pavelescu, Mircea Pricăjan





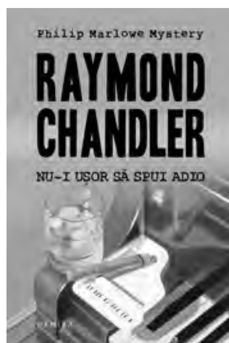


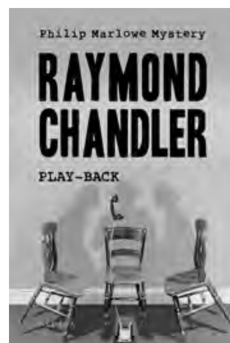










S|U|S|P|A|N|S

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îi oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

**Au apărut:**

Simon Scarrow, *Centurionul*
Raymond Chandler, *Nu-i ușor să spui adio*

**În curând:**

Robyn Young, *Cruciada,* 2 vol.
Scott Mariani, *Conspirația Mozart*

S|U|S|P|A|N|S.RO

Misterele care ne leagă

Pentru toate informațiile și noutățile
despre cărțile voastre preferate

**www.suspans.ro**